

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

THE SWEETHEART LIST

A NOVEL

"She's my go-to read for humor
and heart." —Susan Mallery

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu
SweetheartLi st

BİR ROMAN

JILL
SHA LViS

AVON

An Imprint of HarperCollins Publishers

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Epilog

Yazar Hakkında Jill

Shalvis'e Övgüler

*Ayrıca Jill Shalvis
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Bölüm 1

Harper Shaw'ın anksiyete krizine girmesine otomat makinesine sıkışmış tek bir atıştırma kalmıştı. Ama hey, hayatınızda hiçbir şeyin neşe vermediğine karar verdiğinizde olan buydu. Bir Etch A Sketch gibi geçmişinizi sildiniz ve baştan başladınız.

Arabasının av tüfeği pozisyonundan ağır bir iç çekiş geldi.

"Biliyorum, biliyorum." Harper biraz öne eğildi, gözlerini kısarak sadece yağın beyaz çizgileriyle bölünen karanlık geceye baktı. "On iki saattir yoldayız ve sen açsın ve sıkıldın. Anlıyorum, inan bana. Tahoe'da Temmuz ayında kar yağacağını kim bilebilirdi? Ama hey, güzel, değil mi?"

Fıstık galerisinden yanıt gelmeyince, yolcu koltuğuna uzanıp ince patlamış mısırını aldı ve bir kiloluk kocaman poşeti kucağına çekip çiğnedi. "Mesele şu ki, Eeyore olmayı bırakmayı kabul ettik. Kalbimizin kırılması ve bir kenara itilmemiz dışında bizi hiçbir yere götürmüyor. Bununla işimiz bitti. Artık sadece iyi yanlarına bakıyoruz. Olumlu düşünmek. Yaşamak için hayal etmeliyiz ve tüm bu saçmalıklar." Elbette içten içe yorgun ve yıpranmıştı ama ciddiydi. Otuzuna yeni basmıştı ve hayat yolunda bir köşeyi dönmüştü. Eğer bu ona neşe getirmiyorsa, *unut gitsin*. Neşeden bahsetmişken, fırtınalı gece gökyüzünde mavimsi hatlardan başka bir şey olmayan şaşırtıcı derecede yüksek zirvelere bakarak görkemli zirveye doğru biraz araba sürdü.

Eski püskü spor ayakkabılarının bu fırtınaya dayanamayacağından emindi ve sıcak tutan herhangi bir botu da yoktu. Notlarına erişmek ve yeni bir liste yapmak için telefonuna uzandı, sonra hatırladı - artık liste yapmıyordu.

Ona neşe getirmemişlerdi. Eski neredeyse nişanlısı Daniel ile birlikte ona sadece baskı, gerçekçi olmayan beklentiler ve kalp kırıklığı getirmişlerdi.

Ama hala Ham'i vardı. Aka Hambone, onun 125 kiloluk, beş yaşındaki sürekli yavru Bernese Mountain kurtarması. Mükemmel bir erkekti, sadık, tatlı ve her zaman nazikti. Tek kusuru, kocaman kafasını pencereden dışarı çıkarmadığı sürece araba tutması, gerçekten araba tutmasıydı. Bu da Harper'ın ısıtıcıyı çalıştırmasına rağmen donduğu anlamına geliyordu.

Eşyalarının çoğu önümüzdeki hafta gelecek olan bir taşıma aracındaydı. Ama onun için en önemli olan şeyler bu arabadaydı. Jambon tabii ki. Annesinin yemek tarifleri - her şeyden çok sevdiği kadına ait sahip olduğu iki şeyden biri. Ayrıca mikseri ve mutfak robotu da dahil olmak üzere kendi sevdiği ve vazgeçilmez pişirme aletleri de vardı, evde yetiştirdiği, yeri doldurulamaz ekşi maya mayası kavanozundan ve kendi deyimiyle bu dünyanın dışında olan çikolatalı ve naneli kurabiyelerinden bir kutudan bahsetmeye gerek bile yoktu. Bunları, kendisiyle arkadaş olmak isteyen insanlara rüşvet vermek için kullanmayı planlıyordu, çünkü gerçekten birkaç tane kullanabilirdi. Ya da bir tane bile.

Bir de kendi fırınını açmak için kiraladığı küçük bina vardı. Korkutucuydu ama hiç pişmanlık duymadığı gibi inanılmaz derecede heyecan vericiydi de. En işlek pastanedeki stresli işinden mutlu bir şekilde ayrılmıştı.

San Diego'daki tüm pastanelerden, sonra da eski neredeyse nişanlısına hukuk fakültesinde yardım etmek ya da annesine söz verdiği gibi babasının mutlu olmasını sağlamak gibi sorumlulukları olduğunu düşündüğü şeylerden uzaklaştı. Ama Daniel mezun olup onu terk ettiğinden ve babası yeniden evlenip hayatına devam ettiğinden beri özgürdü.

Ve hayatı istediği gibi yaşamayı dört gözle bekliyordu - zorunluluklar ya da duygularını avlayan veya tüketen herhangi bir şey olmadan.

Şu anda hiçbir şey onları tüketemezdi. Hayır, duygusal benzin deposu şu anda *E* Boş için.

Karanlık geceye baktı. Göle giden yolu biliyordu ama buradan sonra yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden GPS'inin sesini açtı.

"Vay canına!" diye bağırarak Avustralyalı bir erkek sesi onu öyle bir irkiltti ki patlamış mısır torbası ön camın diğer tarafındaki kar gibi havada uçuştı.

"Yüz metre sonra Sunrise Cove'dan sola dön, dostum."

Geçmişte Harper bu aksanla eğlenmişti ama şimdiki Harper'ın sinirleri bozulmuştu ve şimdi patlamış mısırı arabanın her tarafına yayılmıştı.

Ham koltuğun üzerinde step dansı yapıyor, her bir parçayı yakalamak için boynunu büküyordu.

"Arabamda mısır patlatmayın yoksa yolun geri kalanını yürürsünüz." İçi boş bir tehditti, çünkü Ham ailedendi. Ayrıca, neredeyse varmışlardı ve heyecandan kalbi küt küt atıyordu.

Tahoe ile ilgili en çok hatırladığı şey annesiyle birlikte gölde kamp yapmak ve ayrıca Truckee Nehri'nin başının yakınındaki kuzey kıyısında yer alan küçük bir dağ kasabası olan Sunrise Cove'du. Güzel, ormanlık gölün ve her türden mağaza ve yemek yenebilecek yerlerin bulunduğu yürünebilir şehir merkezinin anıları kalbinde yaşıyordu.

"Sola dön, dostum! Ve sonra tekrar sola, son hedefine, saklanma yerine!"

İlk dönüşü yaptı ve arabası biraz kaydı, ondan ürkmüş bir gıcırta ve taktığı emniyet kemeri etrafını sararak ilerlemesini durdurduğunda Ham'den şaşkın bir "gak" sesi çıkardı. Ham, kızın gözlerini devirdiğinden emin olduğu bir hareketle yeniden yerine oturdu.

Ham onunla birlikte oturmaya yabancı değildi.

İkinci sola dönüş için çok yavaşladı ama yine de yeterli olmadı. Lastikleri buza tutunamadı ve park alanına doğru kayarak, park alanını kaplayan büyük çalılardan birine çarptı.

Arabası aniden durdu ama çarpan kalbi durmadı. Elini göğsüne götürdü ve Ham'e dönerken nefes almak için yutkundu. "İyi misin?"

Ham yine o mutlu step dansını yapıyordu. Alnına bir parça patlamış mısır yapıştırmıştı ve kuyruğunu sallıyordu, çünkü ona göre durmak yemek anlamına geliyordu.

Yemek, Ham'in var olma sebebiydi.

"Tamam, tamam," dedi, yüzündeki patlamış mısırı kaldırdı ve sonra onu nazikçe geri itti, böylece durumu değerlendirebildi. O iyiydi, Ham iyiydi. Her şey yolundaydı.

Belki *her şeyi* değil. Sürücü kapısı, kapıyı açmaya çalıştığında bir türlü açılmayan Amazon büyüklüğündeki çalılara sıkışmıştı. Lanet olsun.

Yarım saat önce zirvede benzin almak için durduğunda, görevli iki tekerlekten çekişli aracına şöyle bir bakmış ve zincir alması gerektiğini yoksa Kaliforniya Otoyol Devriyesi tarafından geri çevrilme riskiyle karşı karşıya kalacağını söylemişti. Zincirleri takmasını istemişti ama görevli bu hizmet için bir kol ve bir bacak istemişti, bu yüzden o anda gerekli olmadıkları için takmamaya karar vermişti. Görevli, mecbur kalırsa kendisinin takmasının "çok kolay" olacağına yemin etmişti.

Bunun doğru olmasını umuyordu çünkü zincirlerin sağlayacağı çekiş gücü olmadan arabasının hiçbir yere gidemeyeceğini düşünüyordu.

"Kay bakalım," dedi Ham'e. Konsolun üzerinden sürünerek geçerken ve onunla birlikte koltuğa sıkışırken. Ham bu fırsattan yararlanarak onun yüzünü yaladı. "Teşekkürler dostum." Onun yanından uzanarak yolcu kapısını ittirerek açtı ve durumu değerlendirmek için kendini dışarı attı. "Kal," dedi ve kapıyı yavaşça kapattı. Koca suratını açık camdan dışarı itti ve ona mızımlandı.

"Sorun yok, çabuk bitecek." Umut ediyordu, çünkü lanet olsun, hava soğuktu. "Hey, iyi misin?"

Harper arkasından gelen sesle neredeyse yerinden fırlayacaktı. Kaydığı için hâlâ çarpan kalbi dönüp bir adamla yüz yüze geldiğinde göğsünden fırlamak üzereydi. Büyük bir adam. Soğuğa karşı bir ceket giymişti, kapüşonu yüzünü gölgeliyordu ama uzun boylu, geniş omuzlu ve güçlü yapılı olduğu gerçeğini gizlemiyordu. Sadece geceleri işiyle arabası arasında yalnız yürümeye alışkın bir kızın yapabileceği hızlı bir hareketle, cebinden kullanışlı biber gazını çıkardı ve adama gösterdi.

"Vay canına," dedi. "Barış için geldim."

Adrenalin çarpmasına karşı sertçe yutkunarak saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve biraz hava yuttu.

Birkaç parça patlamış mısır ondan düştü ve asfalta çarptı.

Havayı koklarken adamın ağzının bir köşesi seğirdi. "Ranch aromalı mı?"

"Evet, ne istiyorsun?" Çünkü onun geldiği yerde kadınlar, seri katil olabilecek yabancı erkeklerle konuşmazdı.

Kapüşonunu yüzünden sıyrarak, son kesiminin ters tarafındaki dalgalı kahverengi saçlarını ve en azından birkaç günlük kirli sakalını görmesini sağladı. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma gibi görünen deri bir ceketin altına koyu renk bir kot pantolon ve sweatshirt giymişti. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden olmayayım ki?" diye sordu, soğukkanlı bir salatalık gibi davranmaya çalışarak.

Bu da ağzının bir kez daha seğirmesine neden oldu. "Bilmiyorum Speed Racer, belki de sıcak geldiğin ve bir mananita çalışıyla kavgayı kaybettiğin içindir. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Arabasına şüphe dolu bir bakış attı.

"Ben iyiyim. Köpeğimi dışarı salmadan önce gitsen iyi olur. Erkek dostu değildir." O da öyle.

Ham'in kafası hâlâ pencereden dışarıdaydı ve tatlı gel-evlat-benim gülümsemesinin eşlik ettiği uzun, dramatik bir yeni-insanı-öldüresiye-yalamak-istiyorum sızlanması çıkardı.

Adam da gülümsedi ve ağzının sol tarafında, kaba saba görünümünü hiçbir şekilde azaltmayan, tehlikeli derecede seksi bir gamze belirdi. Hem neden gülümsüyordu ve kadın hâlâ biber gazını elinde tutarken orada sakin ve rahat bir şekilde duruyordu?

"Haklısın," dedi. "Köpeğiniz korkunç görünüyor."

Hayatı boyunca bir şehir kızı olduğu için şüphe ve ihtiyat DNA'sının bir parçasıydı. "Şimdi gitmenizi istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Arabanızı çalıllardan kurtarmanıza yardım etmeden önce mi sonra mı?"

"Kesinlikle daha önce," dedi, iç titremesinin sesinden duyulmamasından gurur duyarak. "İşi kolaylaştırmak için zincir takacağım."

"Tek ihtiyacın olan biraz kedi kumu."

"Ne için?"

"Lastiklerinizin arkasına serpilir. Buz ve kar üzerinde çekiş gücü sağlar."

Tamam, şimdi benzin istasyonunda neden bir yığın kedi kumu torbası satıldığını biliyordu.

Zincirler. Lanet olsun. "Bende var ama teşekkürler." Arabasının bagajını açarak zincirlere baktı. "San Diego'da herhalde fazla buz ve kar görmüyorsunuzdur," dedi.

Sıfırı dene. "Bu senin parti numaran mı? İnsanların nereli olduğunu tahmin etmek mi?" "Hayır. Arka camında Toast Your Buns in San Diego çıkartması var."

Oh. Doğru ya. Zincirlerin arasına katlanmış, hangi sırayla ne yapılacağını listeleyen bir kağıt parçası çıkardı.

İki kez okudu. Kendini oldukça zeki olarak görüyordu ama bu durumda resimlere değer verebilirdi. Kâğıdı ufalayarak açık pencereden içeri fırlattı. "Sakın onu yeme," dedi Ham'e.

Köpek iç çekti.

"Bunu saklamanız gerekebilir-"

"Bak," dedi, dönüp ona bakarak. "Listelerden vazgeçtim, tamam mı? Neşe vermiyorlar. O yüzden teşekkür ederim ama daha önce de söylediğim gibi, ben iyiyim."

"Listelerden vazgeçtiniz."

"Neşe vermeyen her şeyden vazgeçtim. Saplantılı liste yapma. Lahana. Yüksek stresli işimi. Eski sevgilim ..." Daha fazlası olduğundan emindi ve eğer liste yapmaktan vazgeçmeseydi, muhtemelen bunları yazardı.

"Herkes lahanayı bırakmalı" dedi.

Homurdandı, belki uzun yolculuktan, belki de hayatından kaynaklanıyordu, ama birden kendini sinir krizine çok yakın hissetti ve bu tür durumlarda yalnız kalmayı *gerçekten* seviyordu. "Lütfen, sadece git."

Ellerini evrensel vazgeçme işaretiyle kaldırdı, döndü ve uzaklaştı. Kendini onu izlerken yakaladı çünkü adamın doğası gereği seksi bir erkek gibi hareket etme şekli vardı ve ayrıca muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en iyi kalçaya sahipti. Ama ona seslenmesine neden olan başka bir şeydi e.

"Yaralandın mı? Biraz topallıyorsun."

Ya onu duymadı ya da cevap vermek istemedi, çünkü gecenin içinde kayboldu.

Ona göre hava hoş. Zincirlere tekrar baktı. "Ben güçlü, bağımsız bir kadını ve kokuşmuş bir erkeğe ihtiyacım yok. Ama kolaymış, kıçımın kenarı."

"Zincire ihtiyacınız yok. Biraz sağduyu belki ama zincire değil."

Harper yine etrafına bakındı ve bu kez kendi yaşlarında bir kadınla karşılaştı. Kaküllü, küt kesilmiş parlak kıvılcı saçları, kalın siyah çerçeveli gözlükleri ve güzel yüzünü süsleyen çilleri vardı. Turuncu balıkçı yaka kazağı, kırmızı mini eteği, turuncu diz çorapları ve kırmızı rügan Mary Jane ayakkabılarıyla akla bir çizgi film karakterini getiriyordu ama Harper hangisi olduğunu tam olarak çıkaramıyordu.

Ham sızlandı ve pencereden atlamaya çalıştı. Kısa bir an için emniyet kemerine sıkıştı ve beyni yetersiz olsa da kararlılığı tamdı. Pencereden dışarı çıkmayı başardı. Islak asfalta dört patisini ve çenesini de vurdu, çabucak toparlandı ve kadına doğru koşmaya başladı; kadın sakince elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Otur. *Bekle*."

Harper, Ham patinaj yaparak durduğunda ve gerçekten de oturup kaldığında şok içinde baktı.

"Cici köpek," dedi kadın ve Ham kuyruğunu öyle bir salladı ki neredeyse bir helikopter gibi havalanacaktı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Um," dedi Harper, kıyafetine bakarak. "Öyle *misin*?"

Kadın kendine baktı. "Ah, doğru ya. Ben Velma. Bilirsiniz, *Scooby-Doo* çetesinden." Yine bir el salladı, bu seferki küçümseyiciydi. "Kitapçada kitap kulübü gecesi. Tema ünlü kadın dedektiflerdi. Temizlik için geç saate kadar kaldım. Manzanita çalımı söktün."

"Aslında senin çalın arabamı söndürdü." Harper, hiçbir zaman daha fazla "kalmayan" Ham'i izledi

Beş saniye. Ve tabii ki bir bacağını kaldırdı ve üzerine işeyerek çalığı daha da aşağıladı. "Zincirleri takıyorum, böylece senin mananitanı kurtarabilirim."

"Ah, dostum," diye mırıldandı Velma. "O haklıydı. Sen bir turistsin."

"Zirvedeki adam üzerimde zincir olması gerektiğini söyledi. Hangi 'adamdan' bahsediyorsun?"

"Bodie. Sana yardım etmeye çalışan adam. İşe gitmesi gerekiyordu ve seni burada yalnız bırakmak istemedi. Benden sana göz kulak olmamı istedi. Ve sana bunu getirmemi." İçinde kedi kumu olduğu anlaşılan kilitli bir poşeti havaya kaldırdı.

"Ona iyi olduğumu söyledim." Harper yolcu kapısını açtı ve Ham'e arabaya binmesini işaret etti.

"Sana o zincirleri satan şerefsizin senden yüz dolar falan almadığını söyle." Hayır.

Ondan 150 dolar almıştı. Kız bunu kabul etmedi.

Velma başını salladı. "Dur tahmin edeyim. Temmuz'da kar yağacağını duyan bir şehir kızıydın ve üniversitede bir kayak serserisine aşık olduğun o zamanı yeniden yaşamak istedin."

"Vay canına, çok mu yargılıyorsun?"

Velma gerçekten de güldü. "Evet."

"Kendine sakla, çünkü ben buralıyım." Beş dakika önce olduğu gibi,

ama yine de ... Velma arabasına baktı. "Emin misin?"

Harper iç çekti. "Bak, kedi kumu için teşekkürler. Manzanitaya gelebilecek her türlü zararı ben ödeyeceğim."

"Sorun değil. Manzanitadan nefret ederim." Velma çantasında kim bilir ne aramaya başladı. Bir değil, iki şişe ağrı kesici düştü. "Otuzlu yaşlarınıza hoş geldiniz," diye mırıldandı, şişeleri çantasına geri koyarken, "yanınızda her zaman iki şişe ibuprofen bulundurursunuz."

Doğru.

Sonunda Velma çantasından bir çift ciddi eldiven çıkarıp Harper'a fırlattı, sonra da çömelerek kedi kumunun bir kısmını arka lastiklerin etrafına dikkatle saçtı. "Yavaşça çek, şimdi iyi olacaksın. Bilgin olsun, Bodie kedi kumu olsa da olmasa da seni bu durumdan kurtarabilirdi." Velma ayağa kalktı, eteğindeki var olmayan bir kir zerresinin tozunu aldı ve uzaklaştı.

Harper arabaya bindi ama önce Ham'i sürücü koltuğundan itmek zorunda kaldı. "Dua edelim," dedi ama kedi kumu gerçekten de ona çekiş gücü verdi ve arabayı çalıkların arasından çekip birkaç adım öteye park etti.

Ham'a, "Bunu tekrar deneyelim," dedi ve dışarı çıktılar. Artık paniği ve adrenalini azaldığı için bir an durup etrafına bakındı. Kiralayacak bir yer bulmak için internetten alışveriş yaparken pek çok yere bakmıştı. Önündeki dört bina dikkatini çekmişti. Fotoğraflarda, Kuzey Kutbu'ndaki bir tatil kartpostalı gibi ışıklandırılmışlardı. İkinci bina boştu ve hiç şüphe duymadan hemen kira kontratını imzaladı.

O daha sonra gelmişti. Kovalarla.

Resimler buranın hakkını vermemişti. Yazlık tarzı binalar, çam ağaçlarının etrafını saran parke taşlı bir geçitle birbirine bağlanmıştı, her biri pırıltılı ışıklarla aydınlatılmıştı, sanki uzun zaman önce İsviçre Alpleri'nde bir köye adım atmış gibi görünüyordu, ön beşiklere sahip eğimli çatılar, geniş saçaklar ve açık giriş kuyrukları ile tamamlanmıştı. Sahte balkonlar ve korkuluklar da vardı, duvarlar ahşap aksanlı taştan yapılmıştı, hepsi sıcak, samimi ve ... mükemmeldi.

İlk binanın üzerinde OLDE TAHOE TAP yazan ahşap bir tabela vardı ve bu saatte bile oldukça kalabalıktı. Bir sonraki, onunki, karanlıktı, tabela yoktu. Sonraki iki bina da karanlıktı ama tabelalarında MOUNTAIN TRAILS ART GALLERY ve THE BOOK SPOT yazıyordu, Velma'nın bahsettiği kitapçı olduğu belliydi.

"Tahmin et ne oldu, Ham? Eve döndük. Eve gelmemişti ama annesinin hayat sigortasının

varisiydi ve Şimdiye kadar tek bir kuruŐunu bile harcamamıŐtı. O bir kadındı.

Birlikimler ve bir iş planı - birkaç hafta içinde açılacak ve yıl sonuna kadar kara geçecekti.

Birinci kat on bir yüz metre kareydi - küçük bir fırın için mükemmel büyüklükteydi - ve daha da iyisi, ikinci katta küçük bir daire vardı.

Evim dediğı bazı yerlerle kıyaslandığında, burası büyük bir lüks gibi geliyordu.

O ve Ham pencerelere bakmak için ön kapıya kadar yürüdüler ama hiçbir şey göremedi. Kira kontratının resmi olarak başlamasına bir hafta vardı ama o erken girmek istemişti. Planlarına göre ev sahibi anahtarlarla birlikte onu burada karşılayacaktı ama trafik ve hava koşulları yüzünden gecikeceğini anlayınca onu aramış ve nasıl gireceğine dair bir not bırakacağına söz vermişti.

Binaya üç giriş noktası olduğunu biliyordu: ön kapı, doğrudan fırının mutfağına açılan arka kapı ve ayrıca dairesine çıkan bir dizi dış arka merdiven. Belki de not arka kapılardan birinde olabilirdi? Telefonundaki el fenerini açarak dar sokaktan aşağı doğru yürüdü ve en büyük iki korkusu olan öcü ya da örümcekle karşılaşmadığı için minnettar oldu.

Tamam, doğru değil. En büyük korkusu kullanılmak, oyuna getirilmek, sonra da istenmeyen ve ihtiyaç duyulmayan bir kenara itilmekti.

Sokağın yarısında Ham durdu. Sonra kamburlaştı, kuyruğunu kaldırdı.

"Oh, aşkına-" Harper, iki bisiklet patikadan aşağı doğru hızla inerken durdu. İki çocuktan bunlar, küçük olan daha büyük olana bağıırıyordu, "Yaşlı kadına çarpma! Yaşlı kadına dikkat et!"

"Hey, ben yirmi dokuz yaşıındayım!" diye bağıırdı ve son anda yoldan çekildi. Tamam, bir yıl yalan söyledi, dava et onu.

Ham'in bıraktığı dumanı tüten kaka dağının üzerinden geçtiklerini fark ettiğinde bisikletli çocuklar çoktan gitmişti.

Çocuk ona gururla gülümsedi ve o da bir köpek poşeti çıkarırken gülmek zorunda kaldı. Sokağın sonundaki çöp bidonunu kullandıktan sonra telefonunun feneriyle etrafına bakındı.

Merdiveni vardı! Ve gerçekten de fırınının arka kapısında yapışkanlı bir not vardı. Bu onu sersemletti. *Bir fırını vardı!* Kendini başarılı ve aynı zamanda uzun zamandır ilk kez her şeyi yoluna koymuş gibi hissediyordu. Muhtemelen bir yanılsamaydı ama bunu kabul edecekti.

Not kısa ve özdü: *anahtarlar barda.*

Hmm. Pek konuşkan sayılmaz. Ama ne bekliyordu ki, bir karşılama komitesi mi? Ham'i ara sokaktan geçirip barın önüne götürdü. İçeri girmek yapmak istediğı en son şeydi. Yorgundu ve hava koşulları yüzünden doğal kıvrıcık açık kahverengi saçları bir Chia Pet'e dönüşmüştü. Ayrıca, gün içinde bir noktada sağ göğsüne çikolata bulaştırmıştı. Evet, kesinlikle kendini toparlamıştı.

Ham'e bir tasma taktı ve Ham ona sıcak çikolata kahvesi gözlerinden duygulu, aşağılayıcı bir bakış fırlattı.

"Biliyorum," diye mırıldandı, ona sarılmak için çömeldi. "Sen bir meleksin. Ama burnunu yabancıların kasıklarına sokmayı seven ve bazen de sevgi talep etmek için aynı insanların üzerine atlayan bir meleksin. Bu yüzden tasma kalacak. Biz arkadaş istiyoruz, sinirli komşular değil, tamam mı?"

Suçluluk duygusuyla içini çekti ve koca başını onun omzuna koydu, neredeyse onu buzlu kaldırım taşlarına çarpıyordu. İç çekerek ona tekrar sarıldı, sonra ayağı kalktı. "Tahoe'nun süper köpek dostu olduğunu duydum. Umarım benimle bara gelebilirsin."

İkisi arasında dışa dönük olan, bu planla ilgili mutluluğunu haykırdı. Saatin 22:00 olması, kızın soğuktan donması ve bitkin düşmesi ya da eski arkadaşları Panik ve Endişe'nin

Gözlerinin arkasında gergin bir baş ağrısı şeklinde demleniyordu. Ama bu işe o başlamıştı ve bitirecekti. İnatçı bir kararlılığa sahip olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu, ama ona ne zaman çekip gideceğini ve kayıplarını azaltacağını bilmediği söylenmişti.

Bar çok kalabalıktı. Önünde bir sürü araba ve kamyon vardı ve gecenin içinden nefis kokular süzülüyordu. Çift ahşap kapının hemen dışında bir paspasın üzerinde kocaman bir tas su duruyordu. Kasenin yanında köpek kurabiyeleriyle dolu başka bir kase vardı. Rahatlamak dizlerinin bağına çözdü. "Sanırım buraya hoş geldin," dedi Ham'e.

Ona gülümsedi, "*Beni kim istemez ki?*" der gibi.

Bir homurtu ile onu içeri götürdü ve hemen uzak duvardaki büyük taş şöminenin sıcaklığı, hamburger ve patates kızartması kokusu ve müzik, kahkaha ve konuşma sesleri ile sarmalandı.

Mekan tıklım tıklımdı ve bir an için içeri yalnız girdiği için utandığını hissetti. Ama bu bir barda yalnız olmakla ilgili değildi. Bu, hayatının geri kalanının ilk günüyle ilgiliydi ve tek ihtiyacı olan küçük bir anahtardı. Etrafına bakındı. İki barmen vardı, her iki uçta birer tane, ikisi de çoklu görev yapıyordu: içki yapmak, sipariş almak. İkisi de bunu zahmetsizce ve kolaylıkla yapıyordu, biri gülümsüyor ve meşguldü, diğeri gülümsemiyor, kendinden hiçbir şey ele vermiyordu.

İkincisi park yerindeki adamdı, bir metre boyunda sert kasları, kalın, asi, güneşte öpülmüş kahverengi saçları ve şüpheli tavırları vardı ... ve keskin, her şeyi gören bakışları onu avucunun içine almıştı.

Kendi kendine diğer barmene gitmesini söyledi. Dost canlısı olana. Ama ayaklarının başka fikirleri vardı ve onu diğeriyle çarpışma rotasına götürdü.

Güzel Kıç, nam-ı diğer Bodie.

Bölüm 2

Bodie Campbell, Bayan I've Got This'in barından içeri adım atışını izledi. Kadın ıslaktı, saçları yüzüne ve omuzlarına dökülmüştü ve içeride tereddüt ederken tedirgin görünüyordu. Bakışlarının meyhanenin diğer ucunda karşılaşması onu şaşırtmadı. Ne de olsa barın arkasında duruyordu. Kadının kendisine doğru ilerlemesini ve bir içki sipariş etmesini bekliyordu.

Bunun yerine, topuklarının üzerinde döndü ve barın diğer ucuna doğru, ondan olabildiğince uzağa yürüdü; yanında, küçük masaların bazılarında daha uzun olan büyük şapşal köpeği vardı.

"Müşterileri yine korkutup kaçırıyorsun," dedi kardeşi Mace. "Bunu aştığını sanıyordum. Devletin alfabe ajansı tarafından verilen terapistin sana insanları yabancılaştırmayı bırakmanı söylemedi mi?" "Çöpü çıkardın mı?"

"Bunun için başka çalışanlarınız var. Bilirsiniz, gerçekten ödeme yaptıklarınız."

Bodie ona seviyeli bir bakış attı ve Mace içini çekti. "Doktorun sorun olmadığını söylemediği halde anneme koşmaya döndüğünü söylediğim için hâlâ kızgınsın."

Bodie önceki mesleğinde kötü adamlara karşı kullandığı alçak sesi kullandı. "Unutma, ben kızmam; ödeşirim."

Mace sırtıttı.

"Sadece şu lanet çöpü dışarı çıkar." Bodie onun gidişini izledi, aklının bir köşesindeki endişeyi bastırmaya çalışıyordu, çünkü küçük kardeşi pek de kendisi gibi davranmıyordu.

Tamam, yani kendisi de dahil olmak üzere hiçbiri iyi değildi. Bodie'nin babası altı ay önce öldüğünden beri Campbell'lar hiç iyi olmamışlardı.

Bodie barın diğer ucuna baktı ve bir kez daha Bayan I've Got This'in gözlerini yakaladı. Kadın kasıtlı olarak arkasını döndü. Tamam o zaman. Birkaç sipariş aldı ve barı sildi, bir yandan da herkesi ve her şeyi takip ediyordu. Sam Amca'dan aldığı eğitim sayesinde bu konuda iyiydi.

Gözleri masaların olduğu bölümün sol arka köşesindeydi; burada yirmili yaşlarda dört genç içkilerini dolduruyordu ama şimdilik kendi hallerindeydiler. Genç bir kadın, çok gençti, sağ arka köşede tek başına oturmuş ya birini bekliyor ya da saklanıyordu. Reşit olmayan bir çocuğun burada ilk kez alkol sipariş etmeye çalışması değildi bu. Ya da sonuncusu.

Barda, Bodie'nin sağındaki adam limitini doldurmuştu. Eğer bir tur daha isterse, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Sol duvara dayalı masada bir grup bekâr kız oturuyordu. Bodie'nin deneyimlerine göre, bir grup sarhoş kadın erkek personeli taciz etme eğiliminde olduklarından en kötü müşterileri oluştururlardı. Ve içlerinden birinin uzanıp garsonlarının kışını okşaması yeterliydi. Jason çabucak döndü, boşları topladı ve bahşişini cebine attı, tüm bunları yaparken de tüm elleri yumuşak bir şekilde savuşturdu. Bodie'ye baktı ve başını salladı. Kendini idare ediyordu.

Normalde bir Temmuz gecesi tüm kapılar açık olur ve ön veranda açık havada yemek için masalarla dolardı. Beklenmedik kar bunu halletmişti. Her iki durumda da her şeyin yolunda gitmesi rahatlatıcıydı. Altı aydır ATF'den, Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'ndan ayrılmıştı ama bu ayların üçünü doğudaki bir rehabilitasyon merkezinde, vücudunun çeşitli yerlerine aldığı dört kurşun yarasının tedavisiyle geçirmişti. Eskisi kadar iyi olduğunu söyleyemezdi ama oraya doğru gidiyordu. Gerçek şu ki, birkaç şeyi nasıl yapacağını son derece iyi biliyordu. Kötü adamların izini sürmek. Her koşulda kendini hayatta tutmayı. Oh, ve dövüşmeyi. Hepsi de suçlular için harika becerilerdi. . . ve onları takip eden insanlar için.

Şanslı tükenene kadar uzun süre ikincisini yapmıştı. Şimdi tek istediği bir süreliğine güzel bir manzarayla baş başa kalmaktı. Tahoe Gölü'nde bir bar işletmek yeterince yakındı. Ama sadece işletmiyordu, barın sahibiydi. Bu arsada dört bina vardı, barın arkasındaki köhne depoyu da sayarsak beş bina ve babası oğullarının her birine birer tane bırakmıştı.

Ölü olanı bile.

Bodie barı ve babasının en sevdiği mülk olan depoyu almıştı. Bodie için Olde Tahoe Tap'in içinde durup da hayatını silinmez bir şekilde şekillendiren ve onu olduğu adam haline getiren adamı düşünmemek imkânsızdı. Etrafı tıklım tıklım doluyken düşünmesi zor bir şeydi. Ama adamım, babası buna bayılırdı. Bar iyi para kazanıyordu, bu da Bodie'nin isterse eve gidip hiçbir şey yapmayabileceği anlamına geliyordu.

Ama hiçbir şey yapmamayı hiçbir zaman becerememişti. İşte buradaydı, hem fiziksel hem de zihinsel yaralarını sarıyor, bir yandan da hayatını nasıl toparlayacağını bulmaya çalışıyordu.

Telefonu çaldı, duymazdan geldi. Arka arkaya birkaç kez daha çaldı ve acil bir durum olduğunu düşünerek cebinden çıkardı. Acil bir durum yoktu, sadece Campbell ailesinin mesaj dizisi vardı.

Bodie, kardeşlerin bana çok fazla çalıştığını ve çok zayıf göründüğünü söylüyor. Bu gece Mace'e kapatmasını söyle ve uğrayın, eve götürmeniz için lazanyam var. Seni seviyorum. Not: Eğer gelmezsen, Hazel ve kızı Janie ile bara gelip ikinizi ayarlayacağım. O çok iyi biri.

Yürü anne!

Anne, ben gelene kadar bekle. Bodie'nin yüzünün fotoğrafını çekmeliyim.

Tanrım. Ağabeyleri Zeke'in akıllı, seksi bir avukat karısı, üç çocuğu, beyaz çitleri vardı ve annelerine göre sinir bozucu derecede mükemmeldi. Ve ABD hükümeti Campbell anneyi işe almalıydı, çünkü onun sindirme teknikleri tanıdığı herkesten daha iyiydi. Hazel onun en iyi arkadaşıydı ve yıllardır kızlarını Campbell'ların çocuklarına ayarlamaya çalışıyordu. Janie gayet iyi biriydi ama *o* değildi. Ayrıca, bu aptal mesaj dizisine ihtiyacı olduğu gibi başka bir karmaşaya da ihtiyacı vardı. Cevap tuşuna bastı:

BODIE: Anne, seni ve lazanyanı seviyorum, ama bana bir randevu ayarlamaya çalışırsan, 7/24 çalışırım VE yemek yemeyi bırakırım.

Mace çöpü attıktan sonra telefonunu cebine sokup sırtarak geri döndü. Barın diğer tarafına baktığında eski sevgilisi Shay'in bir masada sakince oturduğunu ve onu görmezden geldiğini görünce bu gülümseme kayboldu. "Buraya yeni mi geldi?"

"Evet," dedi Bodie, başka birinin daha mutsuz olduğunu görmekten memnun bir şekilde. "Anneme hayatının aşkını görmezden geldiğini bildirmek için mesaj atmak üzereyim, böylece buraya gelip barışmanızı kolaylaştırabilir."

Mace ısırmadı. Bakışlarını Shay'den de ayırmadı. "Neden bir çizgi film gibi görünüyor?"

Bodie Shay'e baktı ve birlikte büyüdükları, Mace'in kalbini hâlâ avucunun içinde tutan kadına karşı bir eğlence ve şefkat duygusu hissetti. "Velma gibi giyinmiş."

"Kim?"

"Velma, *Scooby-Doo*'daki sevimli dedektif." Mace'den hâlâ ses yok.

"Bu gece kitap kulübü gecesi," dedi Bodie. "Tema kurgusal fe erkek dedektiflerdi. Dostum, kadının hakkında bunu bilmelisin. Ya da annemin bize her hafta gönderdiği aile bültenini okumalısın."

Mace'in yüz ifadesi saf bir karamsarlıktı. "Shay artık benim değil."

"Bak, her ne yaptıysan, git sürün ve onu geri al. O senin yıllardır iyi olan yarındı."

Mace hırlamaya benzer bir ses çıkardı, başını salladı ve Shay'in kısa eteğini, peruğunu, yüksek topuklu ayakkabılarını incelemeye devam etti. "Kitap kulübüne katılmam için hep peşimdeydi. Hiç katılmadım."

"Çünkü sen bir aptalsın." Bodie, Mace'in yüzündeki av köpeği ifadesine bakarak başını salladı. "Sadece oraya git."

"Yapamam."

Mace ve Shay önce lise, sonra da üniversite aşkı olmuşlardı, bir ay öncesine kadar mükemmel bir çift ve çılgınca aşıklardı, ta ki her şey aniden bitene kadar. Bodie bu hikâyeyi ikisinden de öğrenememişti ama bu ikisi yürütemezse dünyanın geri kalanı mahvolurdu. "Seni neden terk ettiğini bana söyleyecek misin?"

Mace'in ağzı acımasızca gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

"İyi," dedi Bodie. "Benimle konuşma. Ama *biriyle* konuş."

"Oh, *sana* ne olduğu hakkında konuşmak gibi mi? ATF'nin para ödediği terapistle görüşmeyi bıraktığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Birbirlerine baktılar.

Şeflerinden biri ve aynı zamanda kuzenleri olan Chris, iki tabağı ısıtıcıya koydu ve Jason için zile bastı. "İkiniz de berbat durumdasınız. Ama Bodie daha beter."

Mace elini uzattı, "*Gördün mü ?*" der gibi.

"Çok fazla olmasa da," dedi Chris.

Bodie de Mace'e abartılı bir el hareketi yaptı.

Chris başını salladı. "Bak," dedi Bodie'ye. "Kara kara düşünüyor musun? Evet. Ve bunu anlıyoruz. Kendi hatan olmadan uzun süredir birlikte çalıştığın iş ortağını kaybettin ve artık vermek gereken en zor kararın bir sarhoşun önünü ne zaman keseceğin olduğu bir bar işletiyorsun. Ayrıca konuyu saptırıyorsun."

Bunun doğru olması pek yardımcı olmamıştı. Tyler'ın öldürölmesinin Bodie'nin suçu olmadığı kısmı hariç. Çünkü öyleydi.

"Ayrıca," diye ekledi Mace yardımsever bir şekilde, "gerçek bağlantılar kurmak zorunda da değil çünkü barda her şey yüzeyseldir. Burada olan burada kalır gibi."

Chris başıyla onayladı. "Ayrıca birileriyle ilişki kurmakta zorlanıyor, o keskin tarafının altında kaybolmuş olduğu gerçeğini ortaya çıkarmak istemiyor."

Bodie gözlerini ikisine de dikti. "*Ciddi misin?*"

"Aldığım üniversite dersleri yüzünden," dedi Chris. "Sen *klasik* Psikoloji 101'sin." Mace homurdandı.

Bodie ikisine de klasik bir orta parmak hareketi yaptı ve arkasını döndü.

Mace onun kolunu yakaladı. "Bak," dedi, "şimdi daha yumuşak bir sesle. "Muhbirin tarafından

ispiyonlandın ve ihanete uğradın, Tyler'ın ölümünü izlemek zorunda kaldın ve sonra kendin ölüme terk edildin, bunların hepsi berbat ve geri kalanımızın senin adına canı hissetmesine neden oluyor. O yüzden 'biriyle konuşacağım'" -tırnak işareti kullandı- "*sen* biriyle konuştuğunda."

Bodie başını salladı. "Asıl 'saptıran' sensin. Şu Shay meselesiyle uğraşmak istemiyorsun. Ama uyarayım, annem Zeke'i ikinizin arasında geçenlerin hikâyesini bulması için görevlendirdi."

"Zeke kıcıımı öpebilir."

"Anlaştık. Şimdi kafanı oyuna ver ve emir almaya başla ki seni kovmak zorunda kalmayayım. Shay ile başla."

Mace ona bir kez daha baktı ve başını salladı.

"Dostum, her neyse. Beni koru." Bodie barın arkasından çıkıp Shay'in masasına doğru ilerledi. Soğuk hava ve kurşun delikleri yüzünden bacağı ve omzu fena halde ağrıyordu ama ikisini de görmezden geldi. Alışkanlık yüzünden bakışları tekrar odayı taradı. Genç kadın hâlâ oradaydı ama onun bakışlarını yakaladığında başını eğdi. Ve kahretsin. Düşündüğünden daha da gençti. Bununla başa çıkması gerekecekti ama önce Shay.

Shay bunca yıldan sonra ezberlemiş olduğu menüyü incelemeyi bıraktı ve yüzünü Bodie'ninkine doğru kaldırdı, konuşmuyordu, gözleri donuk bir ifadeyle bakıyordu.

"Hey, Velma," dedi ve en iyi ben normal bir adamım gülümsemesini denedi.

Homurdandı. "Hâlâ çalışmak gerekiyor. Çok fazla diş var. Bir barmen gibi arkadaş canlısı ve açık görünmek istiyorsun, koleksiyonuna ekleme yapmak isteyen bir seri katil gibi çılgın değil."

Bodie bir nefes verdi ve numara yapmaktan vazgeçti.

Shay gülümsedi. "Sessiz, gizemli şeyleri tanıdığım herkesten daha iyi yapıyorsun. Karanlık ve seksi bir yoğunluğun var. Sende işe yarıyor. Sadece buna bağlı kal."

Ona uzun uzun baktı.

Güldü. "Evet. Şuradaki. İyi bir şey. İstesen her gece biriyle yatabilirsin." "O yıllar çoktan geride kaldı. Ve buraya gelme nedenimi raydan çıkarmaya çalışmayı bırak."

"Denediği için bir kızı suçlayamazsın."

"Hadi ama," dedi. "Sen ve Mace dokuzuncu sınıftan beri birliktesiniz. Her ne olduysa düzeltilebilir, değil mi?"

Shay derin bir nefes aldı ve gözlerini kaçırıldı. "Bana bağlı değil." Kitap Noktası'nı büyükannesi için işletiyordu, ama herkes Shay'i tamirci olarak görüyordu. O her şeyi tamir edebilirdi. Ama . . . Onları kıran o değildi.

Mace'di. Bodie bunun şokunun içinde yankılandığını hissetti, çünkü kardeşi bazen salağın tekiydi ama genellikle aptal değildi. "Shay-"

Ayağa kalktı. "İçkiyi boş ver. Bu gecelik bu kadar yeter." Bakışları meyhanenin bir ucundan diğerine, hâlâ barın arkasında duran Mace'e kaydı.

Mace de ona baktı.

"Özür dilerim." Bodie ona çabucak sarıldı. "Eğer yardımını olacaksa, o perişan halde. Belki sen-"

"Hayır." Bodie'nin elini nazikçe sıktı. "Mace ve ben söylememiz gereken her şeyi söyledik." Ve bu sözlerle birlikte arkasını dönüp gecenin içine doğru yürüdü.

Tekrar Mace'e döndü. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedi Mace, *P*'yi patlatarak. "Oh, ve barın benim tarafımdaki bukleli güzel kadın yan taraftaki binasının anahtarlarını arıyor. Görünüşe göre orayı bir fırın için kiralamış. Zeke sana söyledi mi?"

Babaları öldüğünde, vasiyetnamesi hazırlandığından beri hiç değiştirilmemişti. Bu da dördüncü çocuğu Austin'in -Mace'in ikizi- on dört yıl önce ölmüş olmasına rağmen hâlâ vasiyetnamede yer aldığı anlamına geliyordu. Anneleri aile evini ve emeklilik fonlarını almıştı. Kalan varlıklar - Lake Drive'daki dört bina - çocuklar arasında paylaştırılmıştı. Bodie'ye Olde Tahoe Tap ve arkasındaki küçük deponun bulunduğu ilk bina hediye edilmişti. İkinci bina, yakında bir

Görünüşe göre fırın, ölümünden sonra Austin'inmiş ve her biri bu işe ortak olmuş, elde edilen kâr oybirliğiyle annelerine aktarılmış. İnşaatta çalışan Mace'e, Shay'in büyükannesinin kitapçısının bulunduğu üçüncü bina bırakılmıştı. Kendi emlak yönetim şirketini işleten Zeke'e ise şu anda bir sanat galerisine kiralanmış olan son bina bırakılmıştı.

Zeke tüm mali işleri yönetiyordu. Ne Mace ne de Bodie işlerin bu tarafıyla ilgilenmek istemedikleri için çok kullanışlıydı.

Bu da Bodie'nin eve kırık dökük gelmesini kolaylaştırmıştı, çünkü tek yapması gereken ortaya çıkmak ve barda günü gününe çalışmaktı.

Üçü de gerektiğinde birbirlerine yardım ediyorlardı ve bu da kulağa geldiği kadar huzurlu bir şekilde gerçekleşmiyordu. Yine de, Bodie'nin personeli az olduğundan, Mace sık sık barmen olarak devreye giriyordu. Bodie de gerektiğinde onun şantiyelerine yardım ediyordu. İkisi de Zeke'e fazla yardım etmiyordu. Büyük kardeşleri her şeyi biliyordu ve onlar hiçbir şey bilmiyorlardı, asla - sadece ona sorun.

Bodie barın aşağısına baktı ve bir kez daha Bayan I've Got This'in bakışlarıyla karşılaştı. "Zeke bana 1 Ağustos'ta işe başlayacak biri olduğunu ve eğer o buralarda değilse, içeri girmeleri için anahtarları onlara vermem gerektiğini söyledi." Gerçi onun şımarık, alıngan, seksi, sevimli, ateşli bir karmaşa olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti. "Bir hafta erken geldi."

"Erken ve sinirli. Ona yakında onunla olacağını söyledim. Pek heyecanlanmışa benzemiyordu." Bodie havlusunu bir kenara bıraktı ve Zeke'e mesaj atmak için telefonuna uzandı.

Kiralayanın adı?

Harper Shaw. Kibar ol.

Pislik. Bodie, Harper Shaw'a doğru yöneldi. Onun kendisine doğru ilerleyişini izledi ve duyma mesafesine geldiğinde hiç vakit kaybetmedi.

"Sen," dedi.

"Bedenen. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Harper Shaw ve yan binayı kiraladım. Yönetim şirketinden Zeke adında bir adam anahtarları buradan alabileceğimi söyledi." Üzerinde Zeke'in dağınık karalamasının olduğu sarı yapışkanlı bir not uzattı.

Arayıp haber vermesi çok hoş. "Elbette," dedi. "Kimliğiniz var mı?"

Ehliyetini çıkardı. "Kira kontratını dijital olarak imzaladım ve görmek isterseniz bir kopyası bende var. Peki anahtarlar sende mi?"

"Evet. Sunrise Cove'a hoş geldiniz."

"Teşekkürler." Omuz silkti, rahatlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "On iki yaşımdan beri buraya gelmedim, ama gerçekten mutlu olduğumu hatırladığım son yer burası, yani ..." Küçük bir gülümseme verdi. "İşte buradayım."

Bunu onun bilebileceğinden çok daha iyi anlayan adam başını salladı. "Listeleriniz olmadan."

Gülüştü alaycıydı. "Doğallık arıyorum. Eğlence. Değişiklik olsun diye kendimi memnun etmek."

Gecenin ilk gülümsemesini buldu ve hemen yanaklarına bir kızarıklık geldi. "Öyle demek istemedim," dedi çabucak.

Güldü. Yani Bayan I've Got This hemen yan odada olacaktı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi. "Erken geldin. Bina hazır değil." Bütün binaları yavaş yavaş aynı seviyeye getiriyorlardı ama sadece geçen ay sanat galerisinde çıkan küçük bir yangın yüzünden

onarimlarla boğuşmuşlardı. Bodie yan binayı temizlemek ve yeni boyamak için en az bir haftaları daha olduğunu düşünüyordu.

"Zeke erken gelmemin sorun olmayacağını söyledi."

Zeke'in ona söylemeyi ihmal ettiği bir şey daha. Muhtemelen beyni lapaya döndüğü için unutmuştu.

Sekiz yaşından küçük üç çocuk tarafından. "Yanılmış. Bina temizlenmemiş ya da boyanmamış."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başını salladı. "Endişelenme. Temizleyebilirim ve eğer sorun olmazsa boya renklerini seçmeyi tercih ederim." Anahtarları almak için elini uzattı ve parmaklarını "ver" der gibi oynattı.

İyi ki kötü tavırları olan seksi bir kadın aramıyordu. Ya da herhangi bir kadın. Ofisine gitti ve anahtarlarla geri döndü ama onları teslim etmedi. Aptalcaydı ama sadece anahtarlar bile ona Austin'i hatırlatıyordu ve o çocuğu çok özlemişti. "Bina bir süredir boştu. Birkaç ay önce bir boru patladığında elektrik tesisatını kapatmak zorunda kaldık. Zaten bu hafta açtırmayı planlıyorduk ve yarın bunu gerçekleştirmeye çalışabilirim. Ama belli ki onlar olmadan bu gece orada kalamazsınız. Birkaç geceliğine gidecek bir yeriniz var mı?"

"Endişelenme," diye tekrarladı parmaklarını tekrar oynatarak. "Bakın, kabalık etmek istemem ama tüm evrakları imzaladım bile. Geç oldu ve çoğu bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda olmak üzere milyonlarca saat araba kullandım, o yüzden sakıncası yoksa ..."

Bu Zeke'in hatasıydı ama Bodie yine de iletişim eksikliğinden ve hak etmediği bir binanın dağınıklığından kendini sorumlu hissediyordu. "Önce size sıcak bir yemek ikram edebilir miyim?"

"Hayır, ama teşekkürler."

Barın üzerine eğildi ve onun yanında oturan, kafası bar taburelerine degecek kadar uzun, büyük, şapşal ama güzel köpeğe baktı. "Peki ya sen koca adam? Hamburger ister misin?"

Köpek doğruldu, kulakları ilgiyle yukarı kalktı ve Bodie güldü. "İki saniye," dedi ve mutfığa gitti. Bacağı bugün onu rahatsız ediyordu, ama Bayan I've Got This'e geri dönmeden önce bir değil iki hamburgere el koyarken bunu görmezden geldi - Chris patates kızartması ve tüm malzemeleri eklerken küfrediyordu. "Al bakalım, Harper Shaw."

İki dolu kutuyu alıp büyük bir zevkle derin derin içine çekerken gözlerinin arasındaki kaş çatma çizgisi kayboldu. Sonra ilk kez onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Her şey için. Ayağa kalkar kalkmaz Sugar Pine Bakery'ye uğrayıp tatlı bir şeyler yiyebilirsiniz."

Bu onun tekrar sırtıtmasına neden oldu ve kadın az önce söylediklerini tekrar gözden geçirdi. "O değil," dedi sert bir kahkaha atarak, sanki bu konuda paslanmış gibiydi. "Asla öyle bir şey olmayacak!"

Başka bir ortak noktaları daha vardı.

"Ona evin henüz hazır olmadığını söyledin mi?" Mace, Harper ve köpeğinin geceye geri dönüşünü izlemek için onun yanında cisimlenerek sordu.

"Evet. Umurunda değil gibiydi."

"Gördüğünde umursayacaktır."

"Bu gece orada kalmayacak ve yarın ilk iş olarak onunla ilgileneceğiz. Beni koru." Masalara doğru yürümeye başladı.

"Kahretsin," dedi Mace. "Yine mi topallıyorsun?"

Bodie onu görmezden geldi ve hâlâ arkadaki masada oturan gence doğru yöneldi. Onun geldiğini görünce küçük bir ciyaklama sesi duydu. Neden bu saatte tek başına dışarıdaydı? Aslında aklına birkaç neden geliyordu ama hiçbirisi iyi değildi. Başında örgü bir şapka vardı, uzun siyah saçları şapkanın içinden çıkıyordu, acı verecek kadar inceydi ve paketinden son kalan Kit Kat çikolatasını yalıyordu.

"Mutfak yakında kapanıyor," dedi. "Ama hâlâ atıştırmalıklarımız var. Size bir şeyler getireyim mi?"

Farların ışığında bir geyik gibiydi ama tükürük şayan bir cesaretle toparlandı. "Elinizde ne varsa."

Kaşlarını kaldırdı. "Boyut?"

"Um . . . orta."

Onu aşağılamamak için kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. "Kaç yaşındasın?" Çenesini kaldırdı. "Yeterince yaşıyım."

"Uh-huh."

"Yani biraya hayır mı diyorsun, barmen?"

"Olmaz Kit Kat. Zencefilli gazoz ve hamburgere ne dersin?" Kadın homurdandı. "Sadece bir büyükbaba zencefilli gazoz teklif eder."

"Ve sadece yaşı hakkında yalan söyleyen biri bir bara gelip *orta boy* bir bira sipariş etmeye çalışır.

Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

Ona uzun uzun baktı.

Bir nefes verdi. "Tamam, on altı yaşıdayım, ama beni evi aramaya zorlamak gibi bir fikre kapılmadan önce, reşit oldum."

Kızın on altı yaşında olduğuna inanabilirdi. Titriyor ve kendine sarılıyordu. İnce sweatshirt'ünün her tarafının ıslak olduğunu fark etti. Kot pantolonunda delikler vardı. Gerçek giyimden kaynaklanan türdendi, ustalıklı önceden kesilmiş değil. "Arkada bir kayıp eşya kutumuz var," dedi.

"Sana bir palto getireyim."

"Hayır, arabada bir tane var."

Ona şüpheyle baktı. "Araban var mı?"

"Annem Vons'ta bize yiyecek bir şeyler alıyor."

Sunrise Cove'da Vons yoktu. Sadece bir bakkal vardı. "Safeway mi demek istiyorsun?" "Doğru. Safeway."

Kabadayılığı takdir etti. Hatta hayranlık duydu. "Hamburger son teklifim. Kabul et ya da etme."

Masanın üzerindeki menüye baktı, belli ki bir burgerin ne kadar tutacağını hesaplamaya çalışıyordu. Ayaklarının dibindeki eski püskü sırt çantası dışında yanında hiçbir şey yoktu. Onun evsiz, beş parasız ve aç olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü ve göğsünde bir sızı hissetti.

"Müesseseden."

"Tamam." Gözleri onunkilere kaydı, kapüşonlu ve temkinliydi. "Ama bu bana gerçekten neye mal olacak?" Sancı gerçek bir ağrıya dönüştü. "Evin üstüne demek, evin üstüne demektir."

Dudağını çiğnedi, belli ki ona inanıp inanmamayı tartışıyordu. "Her şeyin bir bedeli vardır." Gerçek bu değil miydi?

Adam konuşmayınca ayağa kalktı. "Unutun bunu. Ben gidiyorum." "Vay be. Yemek tamamen bedava, şartsız."

Uzun bir süre ona baktı. "Kıvrıcık patates kızartmanız var mı?"

Bodie ona tekrar oturmasını işaret etti ve hızla mutfığa gidip hazır raftan bir hamburger ve patates kızartması alarak Chris'in bir kez daha uzun bir yemin etmesine neden oldu.

"Dostum, berbatsın."

Bodie çıkarken, "Bunu bana bir sonraki çalışan değerlendirmesinde hatırlatabilirsin," dedi.

Tabağı gencin önüne getirdi ve daha o tabağı bırakmadan genç kız hamburgeri eline aldı.

"Belki," dedi genç kız ağzına bir şeyler tıktırmaya başlarken, "yedikten sonra arama konusunu konuşabiliriz."

Ailen."

Muhtemelen hamburgeri içine çektiği için bu konuda bir şey söylemedi. Umarım hamburgeri içine

çektđi içindir .

Son kıvırcık kızartmasına kadar kaldığında, utangaç bir ifadeyle ona baktı ve küçük, uzlaştırmacı bir gülümseme verdi. "Biraz su alabilir miyim?"

O da gülümsedi. "Elbette." Altmış saniyeliğine gitmişti ama hatasını anlaması sadece bu sürenin yarısını aldı.

Masaya geri döndüğünde, kadın sigara içiyordu.

Bölüm 3

Campbell kardeşler devam eden metin dizisi

Yeni kiracının erken geleceğini haber verdiği için teşekkürler.

ZEKE: Affedersiniz, kendini banyoya kilitlemiş bir eşiniz, sizden daha zeki 7 yaşında bir çocuğunuz ve 2 yaşındaki çocuğa beni nasıl takip edeceğini öğretti 3 yaşında bir çocuğunuz var mı? Var mı?

Harper, Ham'i binasına geri götürdü ve bir an kapının önünde durup her şeyi düşündü. Evet, herkesten ve bildiği her şeyden çok uzağa taşınmıştı.

Liste olmadan.

Bu konuda iyi hissediyordu. Hem de çok *iyi* hissediyordu. Elbette, o gittiğinde kimse gözünü bile kırpmamıştı. Ve belki bu canını yakmıştı ama bu *Bu* onun yeni başlangıcıydı ve başka hiç kimse için değil, sadece kendisi için yaptığı ilk şeydi. Ham'e gülümsedi. "Evine hoş geldin, bebeğim. Sadece sen ve ben varız."

Sanki ihtiyacı olan tek şey oymuş gibi ona gülümserken kuyruğu gürültülü bir şekilde güm güm attı.

Telefonundaki el fenerine erişti ve yüzünü büyük resimli pencereye dayadı. Tamam, demek ki ev sahibi şaka yapmıyordu, gerçekten de yapılacak çok şey vardı. Her yüzeyde toz görebiliyordu. Ama tek ihtiyacı olan biraz el emeği, yeni bir boya ve kendi ev yapımı ürünlerinin kokusuydu. *Bu* onu evi gibi hissettirecekti. "Sabah başlıyoruz," dedi Ham'e, o da mutlu bir şekilde nefes nefese ona bakıyordu.

Yeni anahtarlarını çıkararak kapıya uzandı, sonra neredeyse dilini yutacaktı. Hayatında gördüğü en büyük ve en şişman örümcek, bir sürü gözbebeğiyle ona bakıyordu; sanki kapının sahibiymiş gibi kapının koluna tünemişti.

Korku tuhaf bir şeydi. Aynı zamanda mantıksızdı da. Bir an kapıyı açmak için neredeyse ve kazara örümceğe dokunmuş, bir an sonra geri sıçramış, Ham'e takılmış ve ıslak arnavut kaldırımında kış üstü yatmış, gecenin soğuşuna rağmen küfrediyor ve terliyordu.

Yanıdaki kitapçı açıldı ve Velma dışarı çıktı, işte çok uzun günler geçirdiği ve hayatın ne kadar berbat olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Harper'ı yerde, Ham'i kucığında görünce kısa bir süre durdu. Ya da en azından kucığına girmeye çalışıyordu. Ondan daha ağırken bunu yapmak zordu ama yine de eski bir üniversite denemesi yapıyordu.

Velma kaşlarını kaldırdı. Görünüşe göre kelimeleri boşa harcamaya inanmıyordu . "M-m-mutant örümcek!" Harper kapısını işaret ederek başardı.

Velma yaklaştı, diz boyu çizimleri tıkırdıyordu. Canavara bakmak için eğildi, sonra gelişigüzel bir fiske vurdu. Canavar havalandı ve ... Harper'ın üzerine doğru gitti. Kalbi duracak gibi olan

Harper eğildi. "Bu da ne-" Başını kaldırdı. "Hayatımda gördüğüm en büyük örümceği bana doğru fırlattın!"

"Seni bir mil farkla kaçırdı." Ham'in başını okşadı ve Ham ona hayranlıkla baktı. Harper Ham'i üzerinden itti ve ayağa kalktı. "Gece için gittiğini sanıyordum." "Dizüstü bilgisayarımı unutmuşum. Şimdiye kadar San Diego'ya dönmemiş olmana şaşırdım."

"Hey, o kadar da korkak değilim." Artık örümceklerden arınmış kapıya baktı. "Yine de liste yapmama olayına gerçekten pişmanım çünkü o zaman *mutant* örümcek spreyi getirmeyi hatırlardım."

Velma güldü. "Bir ayı görene kadar bekle. Ya da dağ kedisi."

Harper elini göğsüne götürdü, çünkü hayır, daha önce kalp yetmezliği değildi ama şimdi öyleydi. "Onlar ormanda yaşamıyor mu?"

Velma kolunu binaların arkasındaki ormana doğru uzattı. "Artık ormanda yaşıyorsun, Şehir Kızı. Kurt örümcekleri, ayılar, dağ kedileri ve çakallar yeni normunuz. İster kabul edin ister etmeyin."

"Harper," diye dikkati dağılmış bir şekilde düzeltti. Ama bu doğrudu. O bir şehir kızıydı. Ormana taşınmıştı. "Benim adım Harper. Ve onu alacağım."

"Uh-huh." Velma kuşkulu görünüyordu. "Shay. Şehre iyi yolculuklar Harper."

"Geri dönmeyeceğim!" diye bağırdı arkasından geceye doğru. Sonra orada durarak kurt örümcekleri, ayılar ve ... Tanrım ... dağ kedileri için adil bir oyun olduğunu fark etti. Kapısına döndü ve yutkundu.

Cesur ol.

Kendi kendine başını sallayarak ön kapının kilidini açtı. Ham, aptal değildi, onun arkasında kaldı. Otomatik olarak uzanıp elektrik düğmesine bastı. Hiçbir şey olmayınca hatırladı: Yarına kadar elektrik yoktu. Bu yüzden bir kez daha el feneri uygulamasını kullanarak etrafına ışık saçtı ve daha önce burada bulunan terk edilmiş pizzacının kalıntılarını inceledi. Bu bina bardan daha az metrekareydi ama onun için mükemmeldi. Açık bir kat planı vardı: mutfak arkada, tezgâh ve vitrinler ortada, müşterilerin ön tarafta beklerken toplanabilecekleri bir alan. Duvara dayalı iki kabin olmasına rağmen mobilya yoktu. Mutfığa doğru ilerledi ve ilk derin nefesini aldı. Mutfakta her şey vardı. Endüstriyel, modernize edilmiş ve toza rağmen *mükemmeldi*.

Ön tezgâhla mutfak arasındaki dar alanda, üst kattaki daireye çıktığını bildiği kilitli bir kapı vardı. Ham'e, "Burada bir şey yok," dedi.

Merdivenlerden yukarı çıktılar, Ham onun arkasına o kadar yakındı ki iki kez ona çelme taktı. Ham'in onu koruyup korumadığı ya da daha fazla ürkütücü sürüngen bulacakları için onun kadar gergin olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama arkadaşlık güzeldi.

Bir banyo ve birini ofis olarak kullanacağı iki küçük oda vardı. Mobilyaları bir haftadan önce gelmeyecekti. O zamana kadar güvenilir uyku tulumunu kullanacaktı. "Kamp yapmak gibi olacak," dedi Ham'e.

Ham etkilenmiş görünmüyordu.

Karanlık banyoya baktı ve kendisine doğrultulmuş birkaç çift kırmızı göz yakaladı. "Ohmigod!" Hızla geri çekilerek kapıyı çarptı.

Ham bir "ruh-roh" sesi çıkardı ve derin bir nefes aldı. "İyi ve kötü haberlerimiz var. Önce iyi haber, çünkü ben bir fincanın yarısı dolu bir kızım ..." Kesinlikle öyle değildi ama bazen bir kızın başarmak için numara yapması gerekirdi. "Bir küvetimiz var. Kötü haber ise bir rakun ve yanında en az iki yavrusu var."

Ham son derece endişeli görünüyordu.

"Biliyorum ama çok daha kötü koşullarda yaşadık, değil mi?" Ayrıca, yedek planı da yoktu. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Çenesini kaldırarak banyonun kapısını yavaşça tekrar açtı. Anne rakun yavrularının önünde

savunma pozisyonunda durmuş, anne ayının oldukça iyi bir taklidini yapıyordu.

"Biliyor musun?" Harper bir elini kaldırdı. "Banyoyu sen al, sorun değil." Yavaşça geri çekildi ve kapıyı kapattı. "Nasıl olsa suyumuz yok," dedi Ham'e. "Yarının sorunu olabilirler."

Yirmi dakika sonra arabasından çıkardığı uyku tulumuna yerleşmişti. Kabinlerdeki banklardan birine uzandı, ayaklarını sarkıttı ve daha fazla sıcaklık için üç ekstra battaniyesini de üzerine örttü. Sadık atı diğer banktaydı. İç çekti.

"Biliyorum. Nice Ass bizi burada kalmamamız konusunda uyardı ama bu işi yürütmek için her kuruşa ihtiyacımız var. Biz iyiyiz." Ve Nice Ass'e -tamam, artık adının Bodie olduğunu biliyordu, her neyse- kalacak bir yeri olduğu konusunda yalan söylememişti. Bir yeri vardı.

İşte.

Karanlıkta bir "puuuuffff" sesi duyuldu ve buna anlık bir pis koku eşlik etti. "Ciddi misin, Ham?" Eşofmanının yakasını ağzının ve burnunun üzerine kadar çekti. "Vay canına."

Tek cevabı yumuşak bir horlama oldu. Her yerde, her zaman uyuyabilirdi. Bu onun yetenekleri arasında değildi. O daha çok yalan söyleyip uyanık kalmayı seven ve yaşadığı her sorun için öfkelenen biriydi.

Karnı guruldadı ve Bodie'nin onlara verdiği yemeği yemediğini hatırlattı. Heyecanla doğruldu, sonra arka kapıdan gelen bir sesle dondu kaldı. Yüce Tanrım, eğer bu tüm ailesiyle birlikte geri gelen örümcek ise, oracıkta ölmek üzereydi.

Ama örümceğin başparmakları yoksa, başka biriydi ve o başka biri kilitli olup olmadığını görmek için kolu test ediyordu. Uyku tulumunu almak için dışarı çıktıktan sonra kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlayamadığı bir an paniğe kapıldı. "*Ham*," diye fısıldadı.

Kabinin onun tarafına tırmandı ve arkasına saklanmaya çalıştı. Kadın güven vermek için onu okşadı. "Tamam bebeğim, ben hallederim."

Bu bir yalandı elbette. Çok cesurdu ama *gerçek* cesareti var mıydı? Bir gram bile yoktu. Yine de uyku tulumundan çıktı ve kendini savunacak bir şeyler aramak için hızlı bir daire çizdi. Elinde hiçbir şey yoktu. Ham'in yakasına yapışarak onu banktan uzaklaştırdı. Gitmek istemediği için bu hiç de kolay olmadı. "Bak, tek ihtiyacım olan şey yanımda durman ve sert görünmen," diye fısıldadı. Elinde cep telefonu vardı, 9-1-1'i tuşlamıştı ama henüz aramayı aktif hale getirmemişti. Ne de olsa, ofiste geçirdiği uzun bir günün ardından eve dönen Rakun Baba da olabilirdi.

Ama arka kapı yavaşça sürünerek açıldığında öyle olmadığını anladı. Evet, gerçekten de kilitlemeyi unutmuştu. Acemice bir hataydı, özellikle de buraya kadar hayatta kaldığını, bir kurt örümceği ve belalı bir rakun anneye yüzleştiğini ... sadece muhtemelen bir fırın istilasası yüzünden öleceğini düşünürsek.

Bir gölge içeri süzüldü ve sanki etrafı kolaçan ediyormuş gibi açık kapı aralığında durdu.

Harper, kalbi boğazında, ayağa kalktı ve el fenerini gölgeye doğrulttu, başparmağı aynı anda telefonundaki yeşil "aramayı bağla" dairesinin üzerinde geziniyordu. "*Kim var orada?*" diye sordu.

Gölge ona doğru döndü ve Harper bir adım daha yaklaşarak ışığı gölgenin yüzüne tuttu ve koşarak yanından geçerken onu bir anlığına sersemletmeyi umdu.

Ama ışıktaki yakaladığı şey donup kalmasına neden oldu. Genç bir kız.

Bölüm 4

Ivy Roberts, yüzüne tutulan bir el feneri onu kör ederken kalbi boğazında olsa da çenesini yukarı kaldırmaya zorladı. "Tamam, demek beni yakaladın," dedi toplayabildiği kadar alaycı bir ifadeyle. Soğukkanlı ve sert kalması gerektiğini bilecek kadar düşmanca yetişkinlerle uğraşmıştı ama bu korkusunu hafifletmiyordu. Ve vücudunun en kötüsünü bekleyerek kendi içine kıvrılmasından nefret ediyordu.

El feneri hafifçe kayarak kadının görmesini sağladı. "Özür dilerim," dedi saldırgan. "Çocuk olduğunu bilmiyordum."

"Ben çocuk değilim." Uzun zamandır çocuk olmamıştı. "On sekiz yaşındayım." Artık yalanın üzerinde tökezlemiyordu. Kendini şişirdi, daha büyük görünmeye çalıştı, çünkü hiçbir şekilde kaza yerini paylaşmayacaktı. Ya da üvey kardeşinden ödünç aldığı iki yüz dolardan kalan kırk doları. "Ve ben polisleri aramadan önce buradan gitmelisin."

Kadın ağırlığını değiştirdi ve kazağından bir şey düştü. "Patlamış mısır mı?" Ivy sordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı kadın. "Bu utanç verici."

Durum bu kadar gergin olmasaydı Ivy gülebilirdi ama kadının bir sonraki sözleriyle bu isteği hızla kayboldu.

"Ve senin için polisi arayacağım. Burası benim evim olduğu için."

Hayır. Ivy buna bir an bile inanmadı. Bir sokak çocuğu gibi görüldüğünü biliyordu ve zaten şu anda da tam olarak öyleydi. Ama daha önce barda gördüğü bu kadın, ehlileştirmesi çok zahmetli olduğu için hiç uğraşmamış gibi görünen uzun kıvrırcık saçları, kalçalarına kadar inen büyük boy sweatshirt'ü ve sahte Ugg botlarıyla bir sokak çocuğundan sadece bir adım ötede görünüyordu. "Madem burası senin evin," dedi Ivy, "neden bütün ışıklar kapalı?"

"Geçici bir sorun. Elektrikler yarın tekrar gelecek. Bu binayı ben kiraladım, bu da sizi davetsiz misafir yapıyor."

O gerçek miydi? "Bu çöplüğü sen mi kiraladın? Burada dağlar kadar toz olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Evet. Küçük bir çalışmanın düzeltemeyeceği bir şey değil."

Oh, harika. Olumlu tavırlı biri. Ivy olumlu tavırlı insanlardan nefret ederdi. Her zaman çok olumluydular. Ve şimdi kalacak başka bir yer bulması gerekiyordu, bu da onu endişelendiriyordu. "Tamam o zaman. Ben gidiyorum."

"Bekle." Harper kapıyı kapattı. "Nereye gideceksin? Senin için birini arayabilir miyim?" "Seni ilgilendirmez ve hayır, teşekkürler."

"Bakın, belli ki gidecek başka bir yeriniz yok. Bir çocuğun kendi başının çaresine bakmasına izin veremem." "Sana söylemiştim. On sekiz yaşındayım."

"Uh-huh."

Sakin ol yoksa Çocuk Hizmetleri'ni arayacak. "Peki," dedi Ivy. "Yalan söyledim. On altı yaşındayım ama reşit oldum ve kendi başımayım."

Kadın birbirlerini daha rahat görebilmek için bir adım geri çekildi. "Ama bu gece nerede uyuyacaksın?"

Ivy onun gözlerinin içine baktı ve yine yalan söyledi. Bu gerçekten de onun tek ve gerçek yeteneğiydi ve çok iyi geliştirilmişti. "Eve."

Başını iki yana salladı. "Eve gidiyor olsaydın, sırt çantanda sahip olduğun her şeye benzeyen bir şeyle dükkanıma girmezdin."

"Bugün çamaşır günü."

"Harika," dedi kadın. "Çünkü çamaşır makinem ve kurutucum var. Yani, yarın elektrikler geldiğinde."

Ivy'nin çuvalladığı yer de burasıydı. "Bir battaniyeye razıyım."

"Harika, çünkü benim küçük bir battaniye sorunu var. Sürekli alıyorum. İkimize de yetecek kadar var."

Ivy'nin bir yetiştikenden beklediği tepki bu değildi.

Kadının bir sonraki söylediği de öyle. "Bakın, bir dakikalığına gerçekçi olabilir miyiz? Bu benim buradaki ilk gecem ve biraz korkuyorum. İstersen kalabilirsin. Aslında bana bir iyilik yapmış olursun."

Cazipti, özellikle de dışarıda ya da otobüs durağında uyumakla kıyaslandığında, ki bu da gecenin bu saatinde tek başına yapmak istemediği birkaç kilometrelik bir yürüyüş demekti.

Ayrıca, parke taşlı bir kaldırımla birbirine bağlanan dört binadan oluşan bu alışveriş merkezi, bir Avrupa Alpleri köyünden fırlamış gibi görünüyordu. Hah. Şuna bakın, ne de olsa lise tarihiyle ilgili bir şeyler öğrenmişti. "Belki de baltalı bir katilsin."

Güldü. "Benim adım Harper Shaw. Ve baltalara düşkün değilim. Ya da cinayetten. Kabuslar görmeden o gerçek suç programlarını bile izleyemiyorum."

Ivy ısıramadan bir gülümseme kaçtı. Zayıflığını itiraf eden bir yetişkin... "Burası neredeyse dışarıdan daha soğuk."

"Dediğim gibi, fazladan battaniyelerim var. Ham ve ben paylaşmayı sorun etmiyoruz."

Ivy, Harper'ın bacaklarına yaslanmış kocaman köpeğe baktı. Dev gibi. Büyürken hiç köpeği olmamıştı ama canavar boyutlarında olsun olmasın, bu köpeğin tatlı kahverengi gözleri katil olmadığını söylüyordu, tabii ölümüne yalaması sayılmazsa. "Gerçek bir saldırı köpeği, ha?"

Harper eğildi ve ona sarıldı. "Hambone bir savaşçıdan çok bir aşıktır." Başını kaldırdı ve Ivy'nin bakışlarıyla buluştu. "Uyuyacak başka bir yer bulmak yerine lütfen kal. En azından burada güvende olursun."

Ivy ne kadar baştan çıktığını itiraf etmek istemedi. "Bunun için ne yapmam gerekiyor?"

Harper önce şaşırmış, sonra da gücenmiş görünüyordu. "Yok bir şey." Etrafına bakındı. "Yarın burayı göldeki en iyi fırına dönüştürecek. Bunu yaptığımda, burada yenecek her türlü harika şey olacak. Tereyağlı kruvasanlarımı tatmadan yaşamış sayılmazsınız."

Ivy'nin ağzı sulanmıştı ama homurdandı. "Bütün bunları yarın yapacağını mı sanıyorsun?"

Harper parmağını duvardaki eski lambri üzerinde gezdirdi ve bir sürü tozla karşılaştı. "Bu kesinlikle devam eden bir çalışma olacak. Biraz el emeği ve yeni boyayla bir hafta. En fazla iki."

Ivy homurdandı. "İyi şanslar." Önündeki soğuk gece için gerilerek kapıya doğru ilerledi. "Tozlu, soğuk, boş bir binada, sert bir bankta güzel bir konaklamayı geri mi çeviriyorsun? Nasıl olur da böyle bir anlaşmayı kaçırır mısın?"

Ivy döndü. Kabinde ya da yerde uyumak umurunda değildi. Bunun ona neye mal olacağını

önemsiyordu. "Hâlâ yakalamayı bekliyorum."

"Yakalamak yok. Tabii temizlik işi istemiyorsan. Ve eğer yeterince uzun kalırsan, bir fırın çalışanına ihtiyacım olacak. Sana para veririm tabii ki."

"Buraya neden girdiğimi bile sormadan ya da beni polise ihbar etmeden mi?"

Harper, Ivy'nin bakışlarını tuttu. "Bir şey kırmadın ya da çalmadın, o yüzden bir neden göremiyorum. Tabii bana anlatmak istediğin bir şey yapmadıysan."

"Hayır," dedi Ivy, çünkü bu kadının geçmişini kurcalamasını hayatta istemezdi. O kadar çok yanlış yapmıştı ki, nereden başlayacağını bile bilemiyordu. Ve burada kendisine bedava kalacak yer teklif eden Oprah'ya içini açmayacağı da kesindi. "Peki, tamam. Kalacağım. Sadece bu gece."

"Harika." Harper gülümsedi. "Aileni arayıp nerede olduğunu söyleyelim mi?"

Ivy hâlâ hayal kırıklığı hissedebildiğine şaşırılmıştı. Harper tekrar konuştuğunda kapıdaydı.

"Hey, biri sana soru sordu diye cevap vermek zorunda değilsin." Ivy yavaşça arkasını döndü. "Yani cevap vermezsem senin için sorun olmaz mı?"

"Evet."

Ivy hem bunu hem de hakkında en ufak bir şey bilmediği bu kadınına neden güvenmek istediğini düşündü. "Açtığınızda, arabaya servis yapan yerlerdeki çalışanların taktığı o aptal şapkalardan birini takmak zorunda mıyım?"

Harper gülümsedi. "Elimizde temiz ne varsa onu giymeye ne dersiniz? Tek şart temiz olması."

Ivy sırt çantasında ne olduğunu düşündü. Temiz olması sorun olabilir.

Harper, "Şimdilik bu konuda endişelenme," dedi. "En azından birkaç hafta daha açılış yapmayacağım."

Ve Ivy o zamana kadar çoktan gitmiş olmayı planlıyordu. Onu hiç sevmemiş olan herkesten uzakta yeni bir hayata başlayacaktı. Belki Santa Barbara. Orası sıcak olabilirmiş gibi görünüyordu ve o da hep sahilde yaşamak istemişti. "Bunu düşüneceğim."

"Biz uyurken bunu düşünmek ister misin?"

Ivy pes edeceğini biliyordu, çünkü günlerce tek gözü açık uyuduktan sonra bunun iyi bir seçim olduğunu biliyordu. "Tamam."

Beş dakika geçmemişti ki Harper ve Ham kabindeki banklardan birine, Ivy de diğerine yerleşmiş, taze ve temiz kokan battaniyelere sarınmışlardı. Harper telefonunu küçük bir fener gibi kurmuş ve kendilerini içeri kilitlemişlerdi. Hamburger ve patates kızartmasını üçü arasında paylaştılar -Ham patates kızartmasına bayılırdı- ve daha önce aynı yerden yediği aynı yemek dışında hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı.

"Peki neden yatak yerine bir kabinde uyuyorsun?" Ivy kendine rağmen merakla sordu.

Harper gülümsedi. "Sen bana kendi hikâyeni anlat, ben de sana kendiminkini anlatayım."

"Unut gitsin."

Harper iç çekti. "İyi. Eşyalarım önümüzdeki haftaya kadar gelmeyecek. Dairem de üst katta ve yeni yatak odamda yerde yatacaktım ama banyomda çok koruyucu bir anne rakun ve yavruları var."

Ivy homurdandı. "Rakunların seni ezip geçmesine izin veriyorsan ne kadar güçlüsün?" "Hey, bu bir anne ve yavruları. Onu öylece dışarı atamam."

Ivy bu durum karşısında afallamıştı. Harper'ın kendi hayatta kalmasından başka bir şey için endişelenmesi anlaşılır gibi değildi. Sonra hapşırdı ve Harper ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun sen?" Ivy sordu.

Harper el feneriyle spor çantasının önünde diz çökmüş, iki çift tüylü çorap çıkarıyordu. Birini Ivy'ye attı.

Pembe benekli neon sarısıydılar. Ivy bir gülümseme buldu. "Ne, siz üç kişi misiniz?"

"İndirimdeydiler. Giy onları."

Ivy birini giymiş diğeriyle boğuşuyordu ki kalın bir sweatshirt yüzüne çarptı. "Hey," dedi, kazağı çekerek uzaklaştırdı, ancak yumuşak bir örgü şapka ile vuruldu. "Bu da ne-"

"Üşüdük. Hepsini giy."

Ivy üzerinde BAKERS DO IT BATTER yazan sweatshirt'ü uzattı ve homurdandı. "Güzelmış."

"Kahretsin. Hayır. Onu geri ver." Harper onu Ivy'nin elinden çekip aldı ve sonra ona bir tane daha fırlattı.

Bunda şöyle yazıyordu: BİR KEK SADECE KENDINE INANAN BİR ÇÖREKTİR. "Hüzünlü olanı giymemi mi istiyorsun?" Ivy kendine rağmen eğlenerek sordu.

"Isınmanı istiyorum," dedi Harper ve sonra giyinmeden önce Ivy'nin giyinmesini bekledi.

Çoraplar, bir atlet, bir tişört ve bir sweatshirt -kendi sweatshirt'ü- ve şimdi de Harper'ın sweatshirt'ü ve şapkasını giydi,

ve bir de üstüne tüylü çoraplar giyince gülmek zorunda kaldı. "Kendimi korkunç bir kardan adam gibi hissediyorum." "Ama sıcak bir tane, değil mi?"

"Sanırım." Ivy, Harper'ın uyku tulumuna geri kayışını izledi. Kadın kendisiyle ilgilenmeden önce Ivy'yle ilgilenmişti. Aslında Ivy, Harper'ın ona fazladan giysilerin en kalınını verdiğiinden oldukça emindi.

Neden bunu tamamen yabancı biri için yapsın ki? "İyi misin?" Harper sordu.

Hayır. Hayır, değildi. Ama en büyük korkularını nasıl soracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Mesela, nereye aitti? Annesi şu anda dördüncü kocasıyla New York'tan Londra'ya bir gemi seyahatini de içeren bir aylık balayındaydı ve ona ulaşamıyordu. Annesi yeniden evlendiğinde ve Ivy Kylie adında bir üvey kız kardeşi olduğunu öğrendiğinde, gerçekten bir müttefiki, hatta *gerçek* bir ablası olacağını düşünmüştü. Ve aslında, annesinin seyahati sırasında Ivy'ye orada kalması söylenmişti. Ama Kylie'nin kendi ailesi olduğunu ve başkasına bakmak istemediğini hemen fark etmişti.

Ivy'nin annesi muhtemelen hâlâ Ivy'nin Kylie'nin evinde olduğunu düşünüyordu. Ama Kylie'nin kendi üç çocuğu arasında ona yer yoktu. Bir arkadaşında kalacağını söylediğinde Kylie, "Güzel, annen kontrol için aradığında ona söylemeyi unutma," demişti.

Bu bir hafta, bir tren ve iki otobüs önceydi. Annesi bir kez bile kontrol etmemişti.

"Ivy?"

Derin bir nefes aldı, cesareti karanlıktan güç alıyordu. "Hiç senin için yaratılmamış bir dünyaya bırakılmış gibi hissettiğin oldu mu?"

Harper hemen bir şey söylemeyince, Ivy hızlıca "Boş ver," dedi. Yuvarlandı çünkü Harper'ın aptalca yetişkince bir şeyler söyleyeceğini biliyordu. *Zaman tanı* ya da *her şey daha iyi olacak* gibi. Ya da en sevmediği, *"Bu kadar dramatik olmayı bırakmalısın"* gibi.

Harper onu şaşırtacak şekilde içini çekti ve sessizce, "Sayamayacağım kadar çok kez. Ama bu gece ... bu gece ikimizin de tam olmamız gereken yerde olduğumuzu hissediyorum."

Ivy hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Boğazı çok daralmıştı. Gözyaşlarının düşmesine izin vermemek için gözlerini kapattı ama yine de karanlıkta düştüler. Ses çıkarmayı reddederek hepsini içine çekti ve kendine kalp ağrısına eşdeğer bir baş ağrısı verdi.

Ham homurdanarak kabinin kendi tarafından aşağı atladı, sonra Ivy'ye doğru ilerledi, yanına uzanmak için tırmandığında onu şok etti, onu hiçbir şey için itmeyeceği milyonlarca kiloluk yumuşak, tüylü bir köpeğin altında ezdi.

"Herkesin en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyor," dedi Harper. "Onu sadece dürtebilirsiniz, aşağı

inecektir."

Ivy, Ham'in sıcak gözlerinin içine baktı. Onu nazikçe çenesinden yaladı, tükürüğü azdı, ağırdı

ve kalbi sıkıştı.

"Çok mu ağır?" Harper sordu.

"Hayır." Ivy kollarını Ivy'ye doladı ve Ivy koca başını Ivy'nin göğsüne bırakarak rahatlamak için ağır bir köpek iç çekişi yaptı. "O mükemmel," diye fısıldadı.

Harper ölü uykusundan nereden geldiğini anlayamadığı bir sesle uyandı. Kalbi gırtlığında atmaya başlayınca durumu değerlendirdi. Şafağın ilk ışıkları vitrindeki iki büyük resim penceresinden içeri süzülüyordu. Başını eğerek doğruldu. Ses her neyse içeriden gelmiyordu, tabii Ham'in horlamasını saymazsa. Şöyle bir baktı ve Ham ile Ivy'nin birbirlerine sarılmış, karşı bankta hâlâ derin bir uykuda olduklarını gördü.

Ivy haklıydı, Ham bir bekçi köpeği değildi.

Uyku tulumundan kayarak çıkmak gerçek bir kayıptı. Ham başını kaldırdı.

"Kal," diye fısıldadı. "Yemin ederim önemli bir şey yapmıyorum ve hemen döneceğim. Birimiz rahat etmeli." Verdiği nefesler yüzünün önünde küçük bulutlara dönüşürken pencereye doğru ilerledi. Şafak yerini yeni bir güne bırakırken, fırtına çoktan dinmiş, sabah gökyüzü göz alıcı bir gökkuşağı rengine bürünmüştü.

Sonra bakışları arabasına kilitlendi. "Bu da ne-" Sürücü kapısı açıktı ve büyük, kahverengi, tüylü bir ayı poposu dışarı çıkmıştı. Bu Winnie the Pooh değildi. Aslında, neredeyse arabası kadar büyüktü ve kadın olduğu yerde donakaldı, afallamıştı, çünkü eğer yanılmıyorsa, son patlamış mısırını yiyordu piç kurusu.

Ve muhtemelen direksiyonu.

Çevresinde bir adam belirdi. Bodie. Anlamadığı bir şeyler bağılıyor, kollarını başının üzerinde sallıyordu ve ...

Ayı hantalca geri döndü arabasından çıktı ve yavaşça Bodie'yle yüzleşmek için döndü.

Adam kafayı mı yemişti? Yüz yüze gelmişlerdi, aralarında belki üç metre vardı ve adam kadının gözleri önünde yenmek üzereydi!

Ama Bodie yerinde durdu, her hareketi sakın ve bilinçliydi, en az ayı kadar büyük, kötü ve tehditkâr görünüyordu.

Sonra ayı aniden döndü ve ormana doğru uzaklaştı.

Harper ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu ve pencereden dışarı bir kez daha bakmadan önce ceketini çekti. Şimdi arabasında Bodie vardı... temizlik mi yapıyordu? Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Tecrübelerine göre, kimse sadece güzel şeyler yapmıyordu - ne babası, ne eski sevgilisi, ne de eski sevgilisiyle birlikte ortadan kaybolan arkadaşları...

Kapıyı çekerek açtı ama dışarı adım atacak kadar aptal değildi. "Ne yapıyorsun?"

Bodie doğruldu ve ona baktı. "Arabayı kurtarıyorum. Dün gece burada mı uyudun?"

Kadın soruyu duymazdan geldi. "O ayıya asi bir gençmiş gibi bağırdın," dedi hayretle.

"Başka şekilde ifade edeyim," dedi. "*Dün gece burada mı uyudun?*" Bir elini kulağının etrafına götürdü. "Ne?"

"Vay canına." Başını salladı, belki cesaretine, muhtemelen aptallığına. "Burası Sierras," dedi.

"Ayılarımız var. Turistlerin araçlarına yiyecek bırakacak kadar aptal olduklarında kendilerine yardım eden *akıllı* ayılar. Neredeyse bir davetiye çıkardınız."

Savunmaya geçmek için ağzını açtı ama onun haklı olduğunu biliyordu. "Arabamı kurtardığın için teşekkürler, ama seni yemek için geri gelmeden önce gitmelisin."

Beklenmedik bir gülümsemeyle parladı. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Öldürülmenden ve ev sahibi Zeke'in beni suçlamasından korkuyorum."

Gülümsemesi devam etti. "Evet. Benim için endişeleniyorsun. Zeke de kardeşlerimden biri. Bu dört binanın sahibiyiz."

"Aman Tanrım," dedi. "Sen benim ev sahibim misin?"

"En azından bir tanesi." Gitmek için döndü. "Ayrıca buradaki ayılar Amerikan siyah ayılarıdır. Çoğunlukla insanlarla uğraşmaktan kaçınırlar. Yumuşak başlı ve uysaldırlar."

Ayıyı canını ya da uzuvlarını hiçe sayarak kovalayan sert ve inanılmaz seksi adamın aksine. Eski sevgilisi bir keresinde evlerini paylaşmaya çalışan tarla faresiyle bile kavga etmemişti. "O ayı hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi, senden bile."

"Oh, değildi. Ama kavga başlatmak da istemiyordu." Gülümsemesi soldu. "Her gece kapıyı kilitlemelisin ve asla ama asla içinde yiyecek bırakmamalısın. Sakız bile. Ve ..." Yolcu kapısına uzandı ve yolcu koltuğunun kafalığına benzeyen bir şey çıkardı. "Bunlardan yeni bir tanesine ihtiyacın olacak." Kız ona doğru gelirken spor ayakkabılarına baktı. "Bir de kar botu."

"Temmuz ayındayız."

"Ve?"

İç çekti. "Kar yağmasını beklemiyordum. Karın bu kadar soğuk olmasını da..."

Arabasına uzandı ve yuvarlak bir teneke ile büyük bir kavanoz çıkardı. "Ayı tam da bunların içine girmek üzereydi."

Kavanozu görünce nefesi kesildi. "Ekşi mayalı ekmek mayam! Onu

kurtardın!" Kavanoza baktı. "O mu? Bu *pislik o mu?*"

"Evet." Elinden kaptı. "O gezegendeki en iyi ekşi mayalı ekmek mayasıdır. Annemin gizli tarifiydi." Kavanozu göğsüne bastırdı, kendini gülünç derecede duygusal hissediyordu. Ya ayı kavanozu kırsaydı? Ekşi maya mayasını yeniden yaratabilirdi ama annesinin kavanozunun yerini alamazdı. Tekrar konuşabildiğinde "Teşekkür ederim," dedi. Hâlâ onun elinde duran teneke kutuyu başıyla işaret etti. "Bu benim özel çikolatalı ve naneli kurabiyelerimle dolu. Al biraz."

Başını salladı. "Yapmak zorunda değilsin."

"Bir tane ye ve sonra bana geri kalanı için adam öldürmeyeceğini söyle."

Kutuyu açtı, kocaman, kabarık kurabiyelerden birini aldı ve bir ısırık aldı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı ve gözlerini kapadı.

"Değil mi?"

Sanki biraz zamana ihtiyacı varmış gibi elini kaldırdı. Gözlerini açmadan, ona bakmadan önce kurabiyesini bitirdi. "İyiler."

Kaşlarını kaldırdı ve tenekeyi geri aldı. "Onları istemediğine göre-"

"Dur, acele etmene gerek yok." Birkaç kurabiye daha aldı.

Kendinden ve kurabiyelerinden oldukça memnun bir şekilde gülümsedi.

Tekrar arabasına baktı. "Orada değerli başka bir şey var mı?"

"Bunun gibi bir şey yok. Cidden, teşekkür ederim."

"Sanırım bu karla ilk deneyiminiz."

"Tabii ki hayır. Eskiden her Noel'de Disneyland'e giderdim." Gülümsedi. "Ana caddeye kar yağıdırıyorlar."

"Düzelتيyorum," dedi ve ona baktı, pijamalarını açıkça görüyordu. "Lütfen bana dün gece gerçekten orada uyumadığını söyle."

"Tamam, sana söylemeyeceğim."

"Harper, hava 21 dereceye kadar düşüyor!"

Evet, fark etmişti ve lanet olsun, bazı yanları başka bir şeyi daha fark etmişti: adının onun dudaklarında nasıl tınladığını. "İyiymiş," dedi. "Rakun anne pek itiraz etmedi."

"Ah, kahretsin. Roxy döndü

mü?" "Roxy mi?"

"Daha iyi yaşamayı seven sinir

bozucu bir rakun." "Yanında iki

bebeği var."

Bodie bir elini yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim. Onu iki kez yakaladım ve ormana gitmesine izin verdim.

Kardeşimle birlikte evinizi temizlemeye ve boyamaya başlamadan önce, onu tekrar başka bir yere yerleştireceğiz-" "Hayır! Onun bebekleri var! Hazır olduğunda gidecek."

Ona deliymiş gibi baktı ve belki de öyleydi.

"Bak Harper, kalacak bir yerin olmadığını bilseydim sana arkadaşımın numarasını verirdim.

Yolun aşağısında bir B-and-B işletiyor."

Başını iki yana salladı. "İyiymiş," diye tekrarladı.

"İyi değil, berbat. Tesisatınız yok ve mutfak lavabosunun yavaş sızıntısı gibi bir sürü başka sorunuz var. Çoğunlukla arada bir İngiliz anahtarına ihtiyaç duyuyor, bu yüzden lavabonuzun altında bir alet kutusu var, ancak siz taşınmadan önce her şeyi düzeltmeyi planladık."

"Zaten suyum olmadıktan sonra pek önemi yok."

Yüzünü buruşturdu, sanki kadın onu daha iyi hissettirmiyordu. "Öğlene kadar elektrikler gelecek."

"Harika, teşekkür ederim." Kaldığı için pişman değildi. Evet, sahip olduğu her kuruşu fırını açıp işletmek için sermaye olarak biriktiriyordu. Ama daha da önemlisi, dün gece başka bir yere gitmiş olsaydı, Ivy donarak ölebilirdi. "Benim için ayıyla yüzleştığın için teşekkürler, gerçekten minnettarım. Ama burayı kendim temizleyeceğim. Temizlik yapmayı severim, bu benim düşünme zamanım. Merak etmeyin, her şey kontrolüm altında." Bu onun açısından tamamen palavraydı, çünkü dürüst olmak gerekirse, kendisiyle ... şey, kendisi arasında, şu anda hiçbir şeyi kontrol altında tuttuğundan emin değildi. Ama rakunlara, ayılara ve örümceklere aldırmadan oraya gitmeye niyetliydi.

Bölüm 5

Campbell kardeşler devam eden metin dizisi

Hanginiz çocuklarıma Diş Perisi'nin diş başına 10 dolar bıraktığını söyledi?

On dolar mı? Annem eskiden çeyreklik bırakırdı. Kendimi aldatılmış hissediyorum.

Mace, bana on dolar borçlusun.

Hey, onlara diş başına beş dolar demiştim. Oyuna geliyorsun, kardeşim. . .

Siz ahmakların çocukları olana kadar bekleyin.

Ayı korkusundan sonra Harper içeri girdi. Onu çikolata kahverengi gözler ve sallanan bir kuyruk karşıladı. Ham'in kuyruğu oturduğunda yere çarptığında gülümsedi.

Yere çöktü ve kulaklarının arkasını kaşıdı. Yüzünü yaladı ve dönerek yanında getirdiği büyük köpek maması kabına doğru onu takip etmesini bekledi. "Demek beni gördüğüne sevinmedin, sadece açsın."

Sabırla oturdu.

Harper güldü, onu besledi, sonra mutfak dolabında bulduğu bir süpürgeyi kaptı ve toz tavşanlarını temizlemeye başladı. Bir örümcek ağını çivilemek için tavan köşelerinden birine uzanmaya çalışıyordu ki Ivy, "Sürekli 'tamam' ve 'peki' diye fısıldadığını biliyor musun?" dedi.

Harper yüzünü ona döndü. "Kendi kendine konuşmak yetişkin olmanın tanımıdır." "Asla yetişkin olmamak için bir neden daha," dedi Ivy.

"Nasıl uyudun? Ham giydiğine göre ..."

Ivy gülümsedi. "Harikaydı. Güzeldi. Bilirsin, tek göz açık uyumamak."

Harper biliyordu ve Ivy'nin de bunu bilmesi yüreğini sıplatıyordu. "Gerçekten istediğin kadar kalabilirsin." Durakladı, bu konuda çok dikkatli davranmak istiyordu. "Ama benim kızım olsaydın, çok endişelenirdim-"

"Annem birkaç haftalığına ülke dışında. Wi-Fi yok. Üvey kız kardeşim Kylie ile kalmam gerekiyordu ama o kendi çocuklarıyla çok meşgul."

"Güvende olduğunuzu haber vermek için Kylie'yi arayabilir miyiz?"

Ivy gözlerini kaçırıldı. "Burada kalmama izin vermen başını belaya sokabilir, değil mi? Mesela Çocuk Hizmetleri reşit olmayan birini barındırdığını öğrenirse-"

"Bu umurumda değil." Ve bu mutlak gerçektir. "Ben seni önemsiyorum."

"Kylie numaramı biliyor ve hiç cevapsız çağrım yok."

Harper bu Kylie denen kişiden zaten nefret ediyordu. "Tamam, o zaman ona güvende olduğunu ve ihtiyaç duyarsa sana ulaşabileceğini mesaj at." Ivy'nin düşünmesini ve sonunda başını sallamasını izledi.

"Tamam, ona mesaj atacağım. Ama hepsi bu kadar." Ivy arkasını döndü. "Buranın gerçekten biraz çalışmaya ihtiyacı var, değil mi?"

Bu mu?"

Harper bir konu değişikliği duyduğunda bunu anladı. "Bu pırlanta gibi bir şey." "Neden ev sahibine bunu tamir ettirmiyorsun?"

"Çünkü ben güçlü, bağımsız bir kadını ve yardıma ihtiyacım yok." Ivy güldü ama sonra ödünç aldığı kıyafetleri çıkarmaya başladı.

"Bekle, bunu yapmak zorunda değilsin."

Ivy tereddüt etti. Sanki gitmesi gerektiğini düşünüyordu. "Gitmek zorunda değilsin," dedi Harper.

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Yardımın gerçekten işime yarayabilir."

Ivy gözlerini kaçırdı. "Yapmam gereken bazı şeyler var."

"Tamam, ama bu gece uyumak için geri gelecek misin? Tabii bölgeden ayrılmıyorsan?" "Hayır. Ben Burada yapmam gereken bazı şeyler var."

"O zaman sonra görüşürüz," dedi Harper, zorladığını biliyordu ama Ivy'nin onu burada istediğini bildiğinden emin olmak için bunu riske atmaya hazırdı.

Genç kız derin bir nefes aldı, bir şey söylemek ister gibiydi ama sonra vazgeçer gibi oldu.

"Temizliğe yardım etmek için bir saat içinde döneceğim. Bir şey getirmemi ister misin?"

Harper kızın gözlerinin içine baktı, kuşkusuz bu gözler pek bir şey ele vermiyordu. Kız göz önünde saklanmakta iyiydi ve Harper bu becerinin zor öğrenildiğinden şüpheleniyordu.

Kendi hayatta kalma becerileri kesinlikle öyleydi. Ve Ivy'de, Harper'ın kalbinin etrafına ördüğü duvarları aşan bir şeyler vardı. Belki de aynı şeyleri yaşadıklarından şüphelendiği içindir. Ivy'nin pek bir şeyi olmadığı belliydi ama bir şeyler getirmeyi teklif etmesi Harper'a onun hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Sadece *seni* getireyim ki güvenli ve sağlam bir yerde uyuduğunu bileyim."

Ivy ya birinin onu önemsemediği düşüncesiyle ya da Harper'ın kendi başının çaresine bakamayacağını düşünmesiyle şaşkın görünüyordu. "Teşekkürler," dedi.

Üç dakika geçmemişti ki mutfak kapısı çalındı.

Ham ön odada uyukladığı yerden kayarak arka odaya geçti ve orada duran kişinin yeni en iyi arkadaşı olması umuduyla burnunu kapıya dayadı.

Ham'in burnunu kasıklarına götürmesini büyük bir nezaketle kabul eden Bodie'ydi. Bir elinde büyük bir kafes, diğesinde bir paspas taşıyordu, ayaklarının dibinde de açık bir temizlik malzemesi kutusu vardı.

Düşünceliliğe şaşıarak gülümsedi. "Teşekkürler."

Paspası yere bıraktı ve Ham'in başının üstünü karıştırdı. "Yukarı çıkıp Roxy ve bebekleri saçından almamın bir sakıncası var mı?"

"Onu çok uzağa götürmeyin. Yakınlarda daha fazla ailesi olabilir."

"Anlaşıldı." Adam merdivenlere yöneldiğinde, kadın da onu takip etti ve adamın kot pantolonunun vücudunu mükemmel bir şekilde saran tereyağı yumuşaklığında solmuş olduğunu fark etmemek için elinden geleni yaptı. Aynı şekilde uzun kollu gömleği de geniş omuzlarını germiş ve kalçalarına doğru bollaşmıştı. Ama asıl fark ettiği şey, dün gece gördüğü hafif topallamaydı. Adam kesinlikle sol bacağını tercih ediyordu.

"Öğlene kadar elektriğiniz, gazınız ve suyunuz olacak," diye hatırlattı ona. "Teşekkürler. Yaralandın mı?"

Merdivenlerin başında, boş yatak odasına bir göz attı. "Her şey önümüzdeki haftaya kadar gelmeyecek olan bir paketleme kapsülünde."

Başını salladı ve kafesin bir ucunu açmak için durakladı, cebinden içine koymak için ödüller

çıkardı. "Peki neden Gündoğumu Koyu?"

"Affedersiniz?"

"Birinin neden San Diego'dan Tahoe Gölü'ne gittiğini merak ediyorum."

İki kişi kişisel sorulara cevap vermeme oyununu oynayabilirdi, bu yüzden dikkatle onun bacağına baktı. Ağzının bir köşesi seğirdi. "Touché," dedi.

Gözlerinin büyüleyici olduğunu fark etti, altın ve kahverenginin karışımı sıcak brendi rengindeydi. Gerçi daha önce hiç sıcak brendi içmemişti. Ya da herhangi bir konyak, bu konuda.

Kafesi onun banyosuna götürdü.

Otomatik olarak takip etti ama kapının hemen önünde durdu. Bir, çünkü o doğma büyüme bir şehir kızıydı. Rakunlar resimlerde çok şirindi. Ne kadar sevimli olabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu gözlerini oyacak kadar yakın. İkincisi, küçük banyo son derece dardı. Ve biri güzel kokuyordu. Erkek gibi. *Gerçekten* erkek gibi. Aslında, derin bir nefes daha aldı. Adam ona bakmak için döndüğünde, neredeyse kazara boğuluyordu.

"Az önce beni içine çekmeye mi çalıştın?" diye sordu, eğlenmiş görünüyordu. "Ha." Kollarını kavuşturdu. "Sen öyle san."

Tek bir kaşını kaldırdı. O da aynı şeyi yapmaya çalıştı ama adam homurdandığında çok kötü bir şekilde başarısız olduğunu tahmin etti. Ve işte tam o anda, bir daha *asla* onu koklamaya çalışmayacağına dair kendine söz verdi, cehennem donsa bile. Ayrıca, adamın güzel kokması umurunda değildi, çünkü genel olarak diyetlere inanmasa da, erkeksiz bir diyet yapıyordu. Sıkı bir diyet.

Bodie küvetin önünde çömeldi. "Hey, sevgilim," diye mırıldandı usulca, muhtemelen Roxie'ye, Harper o geniş omuzların arkasından bir şey göremiyordu. "Ne yapacağını biliyorsun. Ve bak, kurutulmuş ciğer getirdim. En sevdiğinden. Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Her seferinde bir bebek. Aceleye gerek yok, tatlı bezelyem, senin için bütün günüm var."

Harper hâlâ göremiyordu ama Roxy olsaydı ve o alçak, seksi ses onunla konuşuyor olsaydı, muhtemelen ne isterse yapardı.

Ve daha fazlası.

Bodie ayağa kalkıp elinde kafesle döndüğünde Roxie ve bebekleri Harper'a ters ters baktılar. "Çok özür dilerim," dedi onlara.

Bodie boğazının altından güldü. "Seni suçlu hissettirmesine izin verme yoksa bir dahaki sefere ailesinin geri kalanını da getirir. Ve güven bana, kalabalık bir aile. Temizliği gerçekten tek başına mı yapmak istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Ama malzemeleri takdir ediyorum."

Başını salladı ve omuzları onun yanından geçerken birbirine *değdi*, bu da ona bir kıvılcım verdi. Cinsel farkındalık.

Neşe uyandırmasını beklediği şey bu değildi.

"Tabelanızı da tamir ettireceğim. Ön taraftaki ahşap olanı. Fırınınızın adı ne?"

"Sugar Pine Bakery." Gülümsedi. "Annemle Sugar Pine Point'te kamp yapardık."

"En sevdiğim yerlerden biri," dedi. "İç mekan için boya renkleri seçmek istiyorsanız, bu harika. Ama asıl boyama işini sizin için biz halledebiliriz."

"Biz mi?"

"Kardeşlerim ve ben. Ama uyarayım, Zeke'nin karısı bir avukat ve bu hafta çok meşgul, bu yüzden yavru köpekleri o alacak, yani yardımdan çok iş yapacaklar. Ama komik bir rahatlama sağlayacaklar."

"Yavruları mı var? Çoğul mu?"

"Daha kötüsü. Çocuklar. Yabani olduklarına da eminim."

Harper bundan çok etkilenmişti. Kendi ailesi küçüktü. Sadece o ve babası vardı ve birbirlerini

nadiren görürlerdi. Geniş bir ailesi yoktu, bu yüzden büyük klanlar hakkında bildiği tek şey televizyonda ve filmlerde gördükleriydi. "Kaç erkek kardeşin var?"

"Üç." Durakladı ve yüzünün üzerinden hızla bir şey geçti. "Peki, şimdi iki. Senin için ne zaman uygun olursa yerel hırdavatçıya gidebiliriz." Ve sonra onu cevaplayabileceğinden daha fazla soruyla baş başa bırakarak gitti.

Dördüncü kardeşe ne olduğu gibi mi?

Neden bu kadar karizmatik ve açık görünürken aynı zamanda içine kapanıktı? Bacağındaki sorun neydi?

Ve ... neden bu kadar güzel kokuyordu?

Bir saat sonra söz verildiği gibi elektrik, su ve gaz geldi ve Harper banyoyu ovalayarak temizledi. Roxie çok tatlıydı ama aynı zamanda pis kokuyordu. İşini bitirdiğinde uzun ve sıcak bir duş alacağı için çok heyecanlıydı. Ivy elinde Harper ve Ham ile paylaştığı kahvaltılık burrito ile çıkageldiğinde Roxie yeni kıyafetlerini giymeyi henüz bitirmişti.

Ivy duş aldıktan sonra temizliğin geri kalanı başladı. Üst katı bitirdikten sonra uyku tulumlarını ve battaniyelerini yukarı taşıdılar. Harper Ivy'ye bir seçenek sundu: Ya onunla yatacağı ya da eşyalarını teslim aldığı ofisi olacak odada uyuyacaktı. Ivy ofisi seçti ama kapıları açık bırakıp bırakamayacaklarını sordu, bu da Harper için gayet iyiydi.

Tam aşağıya inip temizlik yapmak üzereydiler ki ön kapıdan biri "Merhaba?" diye seslendi.

Vücudunun verdiği tepkiden onun Bodie olduğunu anladı, ki bu biraz can sıkıcı olmaktan da öte bir şeydi.

Çünkü ne zamandan beri vücudu ve beyni aynı hızda değildi? "Harper?"

"Geliyorum!" Merdivenlerden aşağı koşarak indi, Ham topuklarının üzerindeydi, Ivy'nin de onu takip etmesini bekliyordu ama etmedi.

"Hey," dedi Bodie, kadın köşeyi dönüp ön odaya girdiğinde. Onu görünce gülümsedi ve başını eğmesini istedi.

Evet, tozla kaplı. "Patlamış mısırdan daha iyi, değil mi?"

Gülümsemesi, ağzının sol tarafındaki kesikle daha da seksi hale gelen bir sırıtışa dönüştü.

O gamze neden bu kadar dayanılmazdı?

"Hırdavatçıya gitmeye hazır olduğunuzda beni barda ya da arkasındaki depoda bulabileceğinizi bilmenizi isterim."

"Yarın sabah uygun mu?" diye sordu, kalp durduran sırıtış karşısında hâlâ biraz şaşkındı.

"Temizliği bu akşama kadar bitirmeliyiz."

"Biz mi?"

Ivy'nin yukarıdaki daireden gelen kesik kesik nefes alışını neredeyse duyabiliyordu. Her ne sebeple olursa olsun, genç kız kimliğinin gizli kalmasını istiyordu ve Harper en azından şimdilik bunu ona vermeye hazırdı. "Ham ve ben."

Bodie çömelerek Ham'e güzel bir masaj yaptı, bu da oğlunun yeri sarsan bir gümbürtüyle yere düşmesine neden oldu, kuyruğu ileri geri sallanarak yeri süpürüyordu. "Sabah bana uyar." Bodie Ham'in kulaklarının arkasını son bir kez ovdu ve gitti.

Ham onun gidişiyle üzüntü içinde sızlandı. Harper da neredeyse aynısını yapıyordu.

Bölüm 6

Birkaç saat sonra, Harper ve Ivy dairesine çıkan iç merdivenin dibinde durmuş, tavandaki aydınlatma armatürlerindeki sönmüş ampullere bakıyorlardı. Harper onlara ulaşmak için korkuluklara tırmanmayı düşünmüştü ama jimnastikte başarılı olamamasının bir nedeni vardı. Dengesi pek iyi değildi. Ortaokuldaki koçu bunu konsantre olamamasına bağlamıştı. Harper ise bunu kendi yaptığı unlu mamulleri yemeyi sevmesine bağlıyordu. Bugünlerde seçimleri konusunda daha akıllıydı, en azından çoğunlukla, ve günlük rutinine yoga ve yürüyüşü de eklemişti.

Tamam, her gün değil.

Ama elinden gelenin en iyisini yaptı, nasıl görüldüğünün arkasına çok fazla beyin gücü koymamayı seçti, nasıl hissettiğine odaklanmayı tercih etti. Ve dürüstçe söyleyebilirdi ki, kurt örümcekleri, rakunlar ve ayılarla bile, aman Tanrım, hiç bu kadar heyecanlı veya mutlu hissetmemişti.

"Muhtemelen oraya tırmanabilirim," dedi Ivy.

"Evet, sorunlu olan 'muhtemelen' kısmı. Sadece bir merdiven ödünç almam gerekiyor." "Ya da ev sahibine bunu düzeltmesini söyle."

Harper ağzını açtı ama Ivy ondan önce davrandı. "Dur tahmin edeyim," dedi genç kız. "Güçlü, bağımsız kadınlar yardım istemez."

"Gördün mü? Şimdiden öğrendim. Hemen döneceğim, sadece bir merdiven ödünç alacağım." Kendisini karşı konulmaz kıldığını bildiği arkadaşlık rüşveti olan kurabiye kutusunu aldı. Dışarı çıktı, günün sıcaklığı onu şaşırtmıştı, bir önceki geceyle keskin ve şok edici bir tezat oluşturuyordu. İsviçre Alpleri tarzı binalar gün ışığında da gece olduğu kadar güzeldi. Kar tamamen yok olmuştu, sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Yandaki Kitap Noktası'na yöneldi. Kapıyı açtığında *Addams Ailesi*'nin tema şarkısının melodisi onu güldürdü. Büyüleyici, şirin dükkân onunkinden daha büyük değildi ve olabilecek en sıcak, en misafirperver şekilde ağzına kadar kitapla doluydu. Her yerde küçük kuytular ve aşırı doldurulmuş sandalyeler vardı ve rafların üstünde ve köşelerde asılı güzel, gelişen bitkiler vardı.

Shay tezgahın arkasında dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. Tezgâhın üzerinde iki kavanoz vardı. Birinin üzerinde "Küfür Kavanozu", diğerinin üzerinde ise "Bana Sorulmadığında İnsanlara Kitaplardan Bahsetmek" yazıyordu. Neredeyse ağzına kadar bozuk parayla dolu olan kavanoz Harper'ı gülümsetti.

"Ne?" Shay başını kaldırmadan sordu.

Harper hem sinirli ses tonundan hem de Velma'nın kırmızı peruğu ve makyajı olmadan Shay'in siyah saçlı, siyah gözlü ve çarpıcı olduğu gerçeğinden irkildi. "Her zaman bu kadar arkadaş canlısı mısın?"

"Buna alaycılık denir. Ben böyle sarılırım. Neşeli merhabaları müşterilere saklıyorum." "Belki de ben bir müşteriyimdir," dedi Harper.

"Öyle misin?"

"Tamam, hayır."

Shay içini çekti ve dizüstü bilgisayarını kenara itti. "Bakın, işe geç kaldım ve büyükannemden *iki kez* azar işittim. Sisteme girmek için gereken şifreyi hatırlayamıyorum ama gizli soruları da doğru yanıtlayamıyorum."

"Yani, kendini bile tanımıyor gibisin?" Harper kuru bir sesle sordu. Shay ona alaycı olmayan bir bakış attı.

Harper karşı konulmaz bir umutla gülümsedi ve kurabiye kutusunu tezgâhın üzerine koydu. "Geç kalmamak için alarm kurmayı deneyebilirsin."

"Benim bir alarmım var. İçten kablolu ve adı anksiyete." Harper etkilenmemiş bir ifadeyle, "O herkeste var," dedi. "Yani ..."

"Ne?"

"Biraz yardıma ihtiyacım var," diye itiraf etti

Harper. "Hayır."

"Shay Rylie Anna Ramirez, biriyle böyle konuşulur mu?" Bu soruyu Shay'in tıpatıp aynısı olan yaşlı bir kadın sormuştu, tek fark saçlarının bembeyaz olması ve günün gökyüzündeki şişkin bulutlar gibi omuzlarının etrafında çılgınca dalgalanmasıydı. Keskin, kara gözlerini Harper'a çevirdi ve Shay'e hızlı İspanyolca bir şeyler söyledi.

Shay cevap vermedi.

"Ben Rosa," dedi yaşlı kadın Harper'a. Shay'e doğru bir parmak salladı. "Ben de bunun büyükannesiyim ama korkunç tavırları yüzünden bunu pek itiraf edemiyorum."

Shay gözlerini devirdi.

"Bunu gördüm," dedi büyükannesi gözlerini Harper'dan ayırmadan. "Ve bana Abuela diyebilirsiniz. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Adım Harper Shaw ve fırınım için yandaki binayı kiraliyorum." Kutusunu açtı. "Ev yapımı çikolatalı ve naneli kurabiyelerimi getirdim." Her iki kadının da birer tane alıp ısırmasını bekledikten sonra, "Merdiveniniz var mı acaba, ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Shay'in büyükannesi Shay'e İspanyolca bir şeyler söyledi. "Ne dedi?" Harper sordu.

"Kendimi zorlasam *bile* bu kadar iyi kurabiye yapamayacağımı söyledi."

"Yapabilirsin," dedi Harper. "Sana nasıl yapıldığını gösterebilirim."

Shay bu rastgele iyilik hareketini nasıl karşılayacağını bilememiş gibi gözlerini kırıştırdı. "O kadar da zor değil," dedi Harper.

"Ben buna stratejik beceriksizlik diyorum." Shay'in dudakları kıvrıldı. "Nasıl yapılacağını bilmiyormuş gibi davranarak belirli görevlerden kaçınma sanatı."

Harper güldü. "Hatırlanması gereken bir şey."

"Yükseklikte bu kadar iyi pişirme konusunda şansınız yaver gider," dedi Abuela. "Merdivene gelince, ne zaman bir şeye ihtiyacımız olsa Campbell'ların aletlerini ödünç alıyoruz." Arkalarında bir yerden cep telefonu çaldı. "Ben gidip bakayım." Her iki eline birer tane olmak üzere iki kurabiye daha aldı, sonra gözlerini Shay'e dikti. "Uslu dur."

Shay kurabiyesini bitirdi ve Harper'a baktı, gözleri okunmuyordu, büyükannesi duyma menziline kadar sessiz kaldı. "Merdiven için oraya gittiğinde Mace'den uzak dur. Uzun süreli ciddi bir ilişkiden yeni çıktı, o yüzden ilgilenmiyor."

Harper o harap olmuş, yeni yıkılmış bakışı biliyordu. Kendisi de o bakışı takınmıştı. "Dur tahmin edeyim. Sen onun yeni ayrıldığı ciddi ilişkisisin, değil mi?"

"Buradaki ikinci günün ve şimdiden Campbell ile ilgili her konuda uzman mı oldun?"

"Oh, güven bana," dedi Harper gülerek. "Ben hiçbir konuda uzman değilim. Kurabiyeler hariç. Onlar konusunda kesinlikle uzmanım." Shay'i işaret etti. "Az önce neredeyse gülümsüyordun, bunu söyleyebilirim."

Bu ona bir göz devirme daha kazandırdı.

"Tamam, ben gidiyorum," dedi Harper, teneke kutunun kapağını yerine koyup kaldırarak.

Shay içini çekti. "Bodie muhtemelen barın arkasındaki depoda babasının eski teknesini restore ediyordur. İhmal edilmiş ya da unutulmuş her şeye bayılır. Eğer özellikle çaresiz görünüyorsanız, tamir edilmesi gereken her neyse gelip tamir edecektir."

"Bu kızların gücünü yaklaşık elli yıl geriye götürmez mi?" Harper

sordu. "İhtiyacınız olan araçları size sağlayacaksa hayır."

Yeterince doğru. "Ben çaresizlik yapmam."

Shay omuz silkti. "O zaman umarım kendi sorunlarınızı nasıl çözeceğinizi biliyorsunuzdur."

Shay'in büyükannesi kafasını arkadan uzattı. "Yani bugün hiç para kazanamayacak mıyız?" diye bağırdı. "Öylece durup ellerimizi ovuşturacak mıyız? Bu mudur yani? *Annem* kadın hakları için savaştı ki siz ikiniz etrafta dikilip vak vak vaklayasınız."

Shay, "Büyükanne, her sabah metal dedektörünle saatlerce sahilde duruyorsun," diye bağırdı.

"Bu sabah on dolar kazandığımı bilmeni isterim!"

İşler çabuk kızıştı. Harper kapıya doğru işaret etti. "Tamam, ben sadece-" "Güzel!"

Shay büyükannesine dedi ki. "On doların tamamını küfür kavanozuna

koyabilirsin!" Abuela kıkırdayarak Harper'ı şaşırttı. "Jilet dilli Bayan Çokbilmiş."

"Bana ikisini de senden aldığım söylendi," dedi Shay.

Abuela yine kıkırdadı.

Harper dışarı kaçtı. Kız kardeşi yoktu. Ya da bir büyükannesi. Onu pek dikkate almayan bir babası ve sandığı gibi bir adam olmadığı ortaya çıkan bir eski sevgilisi vardı. Bu yüzden hem Shay hem de büyükannesi çok korkutucu olsa da, onu olduğu gibi seven ve kabul eden biriyle onlar gibi bir ilişkiyi paylaşmayı umursamazdı.

Orası şu anda ziyaret etmek istemediği bir yer olduğu için önce bara gitti. Campbell'lar çalışmıyordu ama iki hamburger, iki patates kızartması ve iki limonata siparişi verdi. Birazdan döneceğini söyledi ve eski zamanlardan kalma metal depoya doğru ilerledi. Pencere ve çift kapıların hepsi güneşli güne açıktı. Harper açık kapıya doğru ilerledi ve Bodie'yi büyük bir ahşap teknenin yanında, biraz terlemiş, talaşla kaplanmış, uzun kollu bir tişört, solmuş, yırtık kot pantolon ve eski püskü iş botlarıyla gövdeyi zımparalarken buldu.

Elektriği kapatarak doğruldu, elinde zımpara makinesi yan tarafındaydı. Karmakarışık kahverengi saçlarının kırpılma zamanı geçmiş gibiydi ve belli ki birkaç gündür tıraş bıçağına dokunmamıştı. Kaba ve yuvarlanmış görüntüsü yutkunmasına neden oldu. "İhtiyacım var, um ..." Gözlerini onunkilerden ayırmadan neden geldiğini hatırlamaya çalışıyordu ama vay canına. Hayır, gerçekten, *kutsal inek* ... "Merhaba."

"Merhaba." Gözleri sıcaktı. Meraklı. "Ne var ne yok? Bugün markete gitmek ister misin?"

"Hayır." Derin bir nefes aldı. "Buradayım çünkü gerçekten mutlu olduğum son yer burası," dedi, daha önceki sorusuna cevap veriyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu depo mu?"

"Sunrise Cove."

Gülümsedi. Sadece ona takılıyordu. "Peki hala mutlu hissediyor musun?"

Onun seksapeline baktı ve gülümsedi. "Oraya varıyorum." Bir adım daha yaklaştı ve onun

bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Ve . . . ?" diye sordu dikkatle.

Derin bir nefes alma sırası ondaydı. "İş sırasında yaralandım."

"Barmenlik mi?"

"Hayır." Bakışları bir karar vermeye çalışıyormuş gibi kızın başının üzerinde geziniyordu. "Ben bir ATF ajanıyım."

Bir dava ters gitti. Uzun hikaye."

ATF olmak barmenlikten keskin bir dönüş oldu. "Uzun hikâyeleri severim," dedi.

Bakışları buluştu ve birbirlerini tuttular ve kadın içinden endişe verici bir şekilde gerçekmiş gibi gelen bir titreşim hissetti. "Belki başka zaman," dedi sonunda.

"Tamam." Ama onun ATF ajanı olmak gibi tehlikeli bir işte çalıştığı, yaralanacağı fikrini aklından çıkarması biraz zaman aldı... Buraya yine ne için gelmişti? "Bir merdiven ödünç almayı umuyordum. Bir de ampul." Ayakları onu teknenin iskeletine daha da yaklaştırdı. "Çok güzelmiş. Bu sizin mi?"

Cevap vermeyince ona tekrar baktı; bu bakış, güzelliği karşısında nutkunun tutulduğu bir güneş tutulmasına bakmaya benziyordu.

"Babamındı," dedi sonunda.

Ses tonundan babasının vefat ettiği anlaşılıyordu ve bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiği için onun için üzülüyordu. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Bazen kendimi teknede yeniden yapılması gerekmeyen bir şeyi yeniden yaparken buluyorum, sırf bitirmeyeyim diye. Çünkü eğer yaparsam, bu onun son projesinin de bittiği anlamına gelir ve onunla olan bağımı kaybederim."

Onun bakışlarını tuttu. "Annemi kaybettiğimde, her zaman üzerinde taşıdığı cep saatini aldım çünkü dedesinin saatiydi." Cebinden çıkardı ve ona gösterdi. "Artık hep yanımda taşıyorum. Bozuktu, hep öyleydi ama annem hiç tamir etmedi. Tamir ederse zamanın yeniden başlayacağını ve onu unutacağından korktuğunu söylerdi. Şimdi benim, hala kırık ve ben de aynı nedenle tamir edemiyorum - çünkü bu onu unutacağım anlamına gelebilir."

"Ah, Harper."

Ve sonra başını sallama sırası ona geldi, çünkü adamın bakışlarındaki anlayış onu neredeyse çözüyordu. "Annen öldükten sonra seni kim büyüttü?" diye sordu.

Gülümsemeyi başardı. "Bu uzun bir hikâye. Belki başka bir zaman."

O da gülümsedi. "O zaman başka bir zaman." Elini ahşap gövdenin üzerinde gezdirdi. "Babam boş zamanı olduğunda yıllarca bu şey üzerinde çalıştı. Ama dört erkek çocuğu olduğu için boş vakti pek sık olmayan bir lükstü." Başını iki yana salladı. "Asıl ironi şu ki, o hayattayken bunu onunla birlikte yapmayı hiç istemedim ve şimdi tek istediğim bunu yapmak için ikinci bir şans."

Harper'ın midesi bulandı. Kendi kendine bunun kahvaltıda yediği burritodan kaynaklanan hazımsızlık olduğunu söyledi ama bu bir yalandı. Bu çok daha tehlikeli bir şeydi, kabul etmeyi reddettiği bir şey. "O iyi bir adam mıydı?"

"En iyisi. Çok iyiydik. Büyürken düşündüğümde daha iyi olduğu kesin." Gülümsemesi alaycıydı. "Peki ya sen? Babana yakın mısın?"

"Yeniden evlendi ve çocukları var." "Sen de onun çocuğu değil misin?" diye sordu.

"Evet." Ondan yana döndü ve tekneye bakıyormuş gibi yaparak parmağını teknenin gövdesinde gezdirdi. "Ama sanırım daha çok acı verici bir hatırlatıcı olduğum ve muhtemelen bakması zor olduğum için, yani ..." Ona patentli "ben iyiyim" gülümsemelerinden birini göstermek için boynunu bükte ama yüz ifadesinde gerçek bir empati vardı ve konuşmadığını fark etti.

"Üzgünüm, Harper."

Omuz silkti. "Köprünün altından çok sular aktı. Peki merdiven?"

"Senin için getireceğim."

"Hayır, meşgulsün. Sadece bana doğru yönü göster, ben hallederim."

Ağzı -ve o gamzesi- kaşındı. "Bunu bir tişörte bastırmalısın."

Sweatshirt'ünün fermuarını açtı ve üzerinde şu yazıların olduğu tişörtünü çıkardı: ÇIKOLATA BENİM AŞK DİLİMDİR. "Zaten bütün tişörtleri aldım."

Yumuşak bir kahkaha attı, eğer biraz daha güçlü olsaydı, bu kahkahadan hamile kalabilirdi. Bu da demek oluyordu ki ... ah kahretsin ... gerçekten de neşe saçıyordu. "Tamam, peki. Gitmeliyim," dedi ve yüzüstü dönerek kapıya doğru yöneldi.

"Merdiven-"

"Unut gitsin. Ben iyiyim." Ampülü de unut. Işığa ihtiyacı yoktu. "*Buraya gelme!*" Kapıları arkasından kapattı ve bir an için kapılara yaslanıp başını kendi kendine salladı. *Tamam mı?* Ne yani, on iki yaşında mıydı? Buraya tanıştığı ilk yakışıklı adamla yatmaya gelmemişti. Hedefleri vardı. Başkalarının hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmek yerine kendi hayallerini gerçekleştirmek gibi. Kendi fırınına sahip olmak, kendi işinin patronu olmak ve kesinlikle aşık olmamak.

Görünüşe göre biraz şehvete karşı değildi ...

Barda durup sipariş ettiği yiyecekleri aldı ve Ivy'yi Ham'e nasıl sallanacağını öğretirken bulduğu binasına geri döndü. "Oh, o numaralarda iyi değil-"

Ivy ona bir el işareti yaptı ve Ham oturdu.

Ivy bir el işareti daha yaptı ve Ham yere uzandı. Elbette, yere temeli sarsacak ve pencereleri zangırlatacak kadar sert vurdu ama mutlu bir şekilde onlara bakarak nefes nefese yattı.

Harper şok içinde bakakaldı. "Tanrım, ne zamandır yoktum?" Ivy bir el işareti daha yaptı ve Ham yuvarlandı.

Harper etkilenmenin ötesindeydi. "Pekâlâ, sen kimsin ve Hambone'uma ne yaptın?" Ham gururla gülümsedi.

"O iyi bir çocuk," dedi Ivy.

Harper, Ivy'ye yiyecek torbasını ve limonatalardan birini uzattı. Ivy hepsine baktı. "Bana yiyecek mi aldın?"

"*Bize* yiyecek aldım."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ve bu sabah sen de yapmadın. Ayrıca bugün benim için çok çalıştın. Bunun karşılığı bu değil. Çalışma saatlerini takip ediyorum ve onlar için de sana ödeme yapacağım." Harper gülümsedi ama Ivy gülümsemedi. Endişeli görünüyordu. "Tamam, sorun nedir?"

Ivy derin bir nefes verdi. "Hiçbir şey," dedi usulca. "Teşekkür ederim."

Harper kızın başka bir şey söylemek üzere olduğundan ama fikrini değiştirdiğinden emindi. Onu itmek ve korkutmak istemediğinden, Ham'in Ivy'ye yaslanıp onu bir adım geriye itmesini izledi. Genç kız güldü, kendini dengeledi ve sonra Ham'i ona biraz daha yaslanması için cesaretlendirdi.

"Onunla aran iyi," dedi Harper. "Köpeğiniz var mı?"

"Hayır."

"Evcil

hayvanınız var

mı?" "Hayır."

"Pare niz hayvanlarla ilgilenmiyor mu?"

Ivy hamburgerden büyük bir ısırık aldı ve çiğnemek için acele etmedi. "Çok taşındık." "Bu çok zor," dedi Harper sessizce. "Sen tek çocuk musun?"

"Sayılır." Biraz limonata h  p  rdetti ve i  ine doğru kamburlaştı.

Harper kendisi de birkaç ısırık aldı, dikkatli davranmak ve   ok fazla m  dahalede bulunmamak istiyordu ama aynı zamanda

Daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı vardı çünkü bir yerlerde onun için endişelenen insanlar varsa Ivy'nin burada saklanmasına izin veremezdi. Ve olmak zorundaydı. Ya da öyle umuyordu. "Kendin hakkında konuşmak istemiyorsan gerçekten sorun değil. Tekrar ediyorum, bana istemediğini söyleyebilirsin."

Ivy başını kaldırdı, yüzünde şüphe vardı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Benimleyken öyle. Ama eğer oda arkadaşları olacaksak, seni önemseyenlerin senin için endişelenmediğini bilmem gerekiyor. Sırf bu nedenle bile senin hakkında biraz daha fazla şey bilmem gerekiyor. Sorun olur mu?"

Ivy alt dudağını ısırıldı.

"Ben başlasam nasıl olur?" Harper dedi ki. "San Diego'da büyüdüm. Annem ben on iki yaşındayken vefat etti ve hiç kardeşim yok, yani sadece ben ve babam varız. Pek yakın değiliz." Az bile söylemişti ama itiraf etmesi giderek kolaylaşıyordu.

Ivy patates kızartmasını ketçaba batırmaya konsantre olmuştu. "Neden?"

Harper bu soruyu geçiştirmeyi çok isterdi ama Ivy'nin açılmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğu açıktı, o yüzden gerçeği söyledi. "Yeniden evlendi ve yeni bir ailesi oldu."

Ivy buna baktı. Durakladı. Sonunda şöyle dedi: "Biyolojik babamı tanımıyorum ama annemin evliliklerini de sayarsak dört üvey kardeşim var. Üvey kız kardeşim Kylie dışında hiçbirini çok iyi tanımıyorum." Tereddüt etti. "Buraya gelmeden önce onunla kalıyordum çünkü annem dördüncü balayında bir gemi seyahatinde ve ona ulaşamıyorum."

"Neredeydi o?"

"Chicago."

Harper korkusunu bastırmaya çalıştı. Chicago, Tahoe'dan çok *uzaktaydı*. "Kylie de seninle geldi mi?"

"Hayır. Ama bir arkadaşımın kaldığını düşündüğü için benim için endişelenmeyecektir. Ama ..." Gözlerini kaçırdı. "Geçen gün mesaj attım. Hiçbir şey duymadım. Çünkü nerede olduğumu bildiğini ve iyi olduğumu düşünüyor."

"Dur bakalım. Buraya kadar tek başına mı geldin?" Ivy sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Harper'ın ilk içgüdüğü ona sarılmaktı ama bu ne uygun olurdu ne de hoş karşılanırdı. Bunun yerine onu korumak için elinden geleni yapacaktı çünkü o yolculukta Ivy'nin başına gelebilecek her şeyi düşünmek bile onu hasta hissettiriyordu.

Ivy'nin ifadesi meydan okur gibiydi, "*Devam et, daha fazlasını sor*" der gibiydi.

Bunun yerine Harper, "Bir keresinde Chicago'daydım. Eski sevgilimle, o üniversiteden sonra bir iş görüşmesine gittiğinde."

"Evli miydin?"

"Hayır, uzun zamandır erkek arkadaşım ve bir nevi nişanlım." Sayılırdı, çünkü Daniel ona evlenme teklif edeceğine söz verip durmuş ama hiç evlenmemişti. Bunun en büyük nedeni ailesinin bunu öğrenmiş olması ve ha onu Harper'ın kendisinden aşağı olduğuna ikna etmiş olmasıydı. "Onun pisliğin teki olduğunu anlamam çok uzun sürdü-" Yüzünü buruşturdu. "Pislik. Ayrıldıktan sonra buraya, Tahoe'ya gelmek için planlar yapmaya başladım." Tamam, adam onu bir çöp gibi kaldırma atmıştı ve toparlanıp taşınması neredeyse bir yılını almıştı ama bunu itiraf etmek çok aşağılayıcıydı. "Sugar Pine Bakery benim yeniden başlama şansım olacak."

"Benim annem de bir sürü piçle çıkıyor." Bir şey söylediği için üzgün görünen Ivy ağzına bir lokma daha attı.

Şimdilik onu yalnız bırakan Harper hamburgerini bitirdi ve ayağına kalktı. Mutfak lavabosu tıpkı Bodie'nin söylediğı gibi damlatıyordu. Ellerinin tozunu alarak, bakmak için lavabonun altına girdi. "Alet kutusunda İngiliz anahtarı var mı?"

Ivy ona büyük ve ağır bir alet uzattı. Harper ona baktı. "Bekle, bu bir İngiliz anahtarı mı?"

Ivy güldü ve bu tatlı bir sestti. "Evet. Daha küçük bir tane de var. Burada . . ." Yerine koydu. "Bu daha çok işe yarar." Harper'ın kaşlarını kaldırması üzerine kız ekledi: "Üçüncü üvey babam tesisatçıydı. Oldukça havalıydı. Beni de yanında işlere götürürdü."

"Onunla hâlâ yakın mısınız?" Harper umutla sordu.

"Hayır. Annemin bir erkekle işi bittiğinde, o kadar. Arkasına bakmaz."

Harper bunun çok kötü olduğunu düşündü. "Peki neden Tahoe?"

Ivy bir dakika boyunca alet çantasını karıştırdı ve Harper nefesini tuttu.

"Sonunda sperm donörümle tanışma zamanının geldiğine karar

verdim," dedi Ivy sonunda . Harper en hafif tabirle şaşırmişti. "Onun hakkında çok şey biliyor musun?"

Ivy başını salladı. "Benimle hiç iletişime geçmemesi ve nafaka ödememesi dışında hiçbir şey."

Vay canına, ne sikim ama. "Sanırım buraya yakın bir yerde yaşıyor?" "Evet."

"Ah, Ivy," diye nefes aldı Harper. "Bu ..."

"Aptalca mı? Çocukça mı? Çılgınca mı?" Ivy meydan okudu.

Harper gencin sesindeki gerginliği ve meydan okumayı görmezden geldi. "*Cesur*," dedi.

"İnanılmaz derecede cesur.

Neden şimdi?"

"Sanırım sadece ona benzeyip benzemediğimi görmek istiyorum. Çünkü belki o beni annemden daha çok ister."

Harper'ın kalbi, çok az tanıdığı ama özünde özdeşleşebildiği bu kız için sıkıştı.

"Hiçbir zaman uyum sağlayamadım," dedi Ivy sessizce. "Hiçbir zaman. Ve her zaman ele avuca sığmaz biri oldum. Başa çıkılması gereken bir sorun."

Bunlar Ivy'nin kendi sözleri değildi. Hayır, onları duymuştu, muhtemelen ona fırlatılmıştı ve Harper'ın içinde Ivy'nin annesine karşı bir öfke alev alev yanıyordu. "Sen bir sorun değilsin."

Ivy bir omzunu kaldırdı. "Belki babam da benim kadar inatçı ve baş belasıdır."

Harper İngiliz anahtarıyla ne yapacağını düşünmekten vazgeçti ve ayağa kalktı. "Beni dinle. Bir gündür senin yanıdayım ve bence sen oldukça harikasin." Ivy bakışlarıyla buluşana kadar bekledi.

"Hiçbir zaman uyum sağlayamadığını hissetmen sende bir sorun olduğu anlamına gelmez. Bu henüz yerini bulamadığın anlamına gelir. Ayrıca, 'ele avuca sığmaz' olmak gerçekten de iddialı olduğun ve aklından geçeni bildiğin anlamına gelir. Sizi inanılmaz bir kadın yapan da budur."

Ivy ona inanmak istemeyerek ya da inanamayarak başını salladı. Harper da bunu anladı. Babasını memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapmasına, hatta istediği gibi bir pastacılık enstitüsüne gitmek yerine uluslararası ticaret diploması almasına rağmen, annesi hayattayken olduğu gibi ona hiç gülümsememişti. Onu suçlayabileceğinden değil. Ruh eşini kaybetmişti. Harper, Ivy'ye gülümseyerek kendi cesaretini taklit etti çünkü başarmak için taklit etmek gerektiğini biliyordu.

"Umarım aradığın şeyi bulursun, Ivy. Umarım ikimiz de buluruz."

Bölüm 7

Bodie, askerdeyken içine işlemiş olan şafaktan önce uyanma olayını asla öğrenememişti, bu yüzden uzun zaman önce onunla savaşmayı bırakmıştı. Yataktan kalkıp duş aldı ve depoya doğru yola koyuldu. Sonra tüm kapıları açtı ve dağın tepesine tünemiş erimiş kırmızı bir disk parçasının yavaş yavaş güneşe dönüşmesini izlemeye koyuldu. Gece yağmur tehdidi vardı ama artık yoktu. Gökyüzü şimdi pembeler ve turunculardan oluşan bir cümbüştü ve yumuşak bir yaz rüzgârı tenini okşarken birkaç dağınık bulutu sadece bir parça morla süslüyordu. Belki de uzun zamandır hissettiği en huzurlu andı.

Sabah 9:00'a kadar tekne de çalıştıktan sonra hırdavatçıya gitmek üzere Harper'ı almak için kamyonetini barın arkasından fırının önüne çekti. Adam onu almak için inmeden önce, Harper arabanın yolcu koltuğuna atlamıştı. Saçları bu sabah gevşekti, duştan çıktığı için hâlâ nemliydi, bukleleri vahşi ve çılgınca güzeldi.

"Günaydın," dedi ve ona bir fincan kahve uzattı .

"Teşekkürler." Bir yudum aldı ve yüksek sesle inledi. "Vay canına."

Gülümsemi, gözleri de saçları kadar mutlu görünüyordu. "Bu benim kendi özel karışımım."

Gülümsemesi kahvesinden daha etkiliydi ve gülmek zorunda kaldı. "Bu şehirde çok para kazanacaksın."

Kahvesiyle ona kadeh kaldırdı. "Umarım."

Cebinden telefonu titredi. Ve sonra arka arkaya bir kez daha. "Özür dilerim," dedi telefonunu çıkarırken. Campbell kardeşlerin mesaj dizisiydi. Campbell ailesinin mesaj dizisinden farklıydı, çünkü bu mesaj dizisinde annesi yoktu. Aslında bunun varlığından bile haberi yoktu ve bu iyi bir şeydi.

Campbell kardeşler devam eden metin dizisi

Seni görebiliyorum. Onu da. Çok tatlı. Bu seks ambargosunu kaldırdığın anlamına mı geliyor?

Bekle, kimden bahsediyoruz? Kim çok tatlı?

Hiç kimse.

Yeni fırıncı. Dün Bodie arabasından bir ayı kovaladı ve bugün onu dışarı çıkarıyor.

Demek seks ambargosunu kaldırdı. Zamanı gelmişti. Anneme söyleyeceğim.

BODIE: Boya almaya gidiyoruz, sizi aptallar ve eğer anneme söylerseniz, Serena'ya sadece kafein ve şekerden uzak duruyormuş gibi yaptığınızı, bara gelip beş kupa kahve içtiğinizi ve tüm tatlılarımızı yediğinizi söyleyeceğim.

Vay canına.

Bodie telefonunu sessize aldı ve tekrar cebine soktu.

Harper ona baktı. "Sorun mu var?"

"Kardeşlerimin bir hayata ihtiyacı olan meraklı işgüzarlar olması dışında mı? Hayır." Biraz özlemle gülümsedi. "Hep bir kardeşim olsun istemişimdir."

"Kardeşlerimden birini sana ödünç verebilirim. Aslında, sende kalsın." Arabayı otoparktan çıkarıp Lake Drive'a çekerken kızın gülüşüne uyum sağladı. Yüzü pencereye yapışmış, gözleri günlerce uzanıyormuş gibi görünen masmavi göle dikilmişti. Burayı seviyordu, bu yüzden onun ne hissettiğini biliyordu - her gün yaşadığı aynı huşu.

"Burayı nasıl terk ettin?" diye sordu. "Yoksa bu daha sonra anlatılacak uzun bir hikâyeye mi?" Adam gülümsedi. Kız anlamaya başlamıştı.

Pencereden dışarı biraz daha baktı. "Çok güzel," dedi yumuşak bir sesle, özlem ve kederle.

Hareket etmemek için kendisiyle savaştı ama savaşı kaybetti. "Ayrılmak zor olmadı. On sekiz yaşındaydım, kendimle doluydum ve küçük kasaba hayatını geride bırakmıştım. Los Angeles'ta üniversiteye gittim."

"Ama sonunda geri döndün."

Başını salladı. "Tahoe'dan ayrılabilirsin ama Tahoe seni asla terk etmez. En azından annem hep böyle söyler."

"Bu çok tatlı," dedi.

Ona doğru baktı. "Seni hayatından çekip gitmeye iten şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Sana söylemiştim. Beni neşelendiren son yere geldim." Ona bir bakış daha attı.

Omzunu kaldırdı. "Bazen yeni bir başlangıca ihtiyaç duyarsın, biliyor musun?" Evet, biliyordu. "Bölgenin çoğunu gördün mü?"

"Henüz değil."

Şüphesiz geldiğinden beri temizlik yapıyordu ve bu da ailesinin hatasıydı. Bu yüzden dolu bir gün olmasına rağmen yoldan saptı ve yıllar önce annesiyle birlikte kamp yaptığını söylediği Sugar Pine Point'e gitti. Kamp alanı ağaçlık ve özeldi ve dar, dolambaçlı yoldan yavaşça geçerken Harper sessizdi, düşünceliydi, her şeyi içine çekiyordu.

"İşte," dedi, son kamp alanlarından birini göstererek. "Ben sekiz yaşındayken başlayarak dört yıl boyunca her yaz buraya geldik ve kamp yaptığımız son yer burasıydı. Bir çadır karavanımız vardı ama dışarıda yıldızlardan oluşan bir battaniyenin ve gördüğüm en parlak ayın altında uyurduk."

Başını salladı. "Bir yaz gecesi Tahoe gökyüzü gibisi yok."

Bir açıklığa ve eski zaman müzesi olan büyük bir kulübe yapısına geldiler ve nefes nefese kaldı. "Burayı hatırlıyorum! Annem beni buraya götürürdü."

Motoru kapattı.

"İçeri giriyor muyuz?" diye sordu umutlu bir gülümsemeyle, adamın böyle şeyler yapmaya devam etmesini istiyordu, böylece ona böyle bakmaya devam edecekti.

"Sahibi benim bir arkadaşım." İçeride, Zeke'in uzun zamandır en iyi arkadaşlarından biri olan Joey'i sordu. Birkaç dakika sonra, Bodie'ye gülümseyerek ön resepsiyon alanındaki bir ofisten çıktı.

"Bakın kim nereden geldiğini hatırlamaya karar vermiş."

Bodie gözlerini devirdi ve bir elini uzattı, Joey onu atlayarak ayı gibi sarıldı ve yerden kaldırdı, Bodie iki metre boyunda olduğu için bu kolay bir iş değildi. Ama yine de Joey'nin ondan beş santim ve en az elli kilo fazlası vardı. Joey kollarını açıp Bodie'yi ayaklarının dibine bıraktığında, onun sırtına neşeye bir tokat attı ve neredeyse uçmasına neden oluyordu.

"Seni gördüğüme sevindim dostum." Joey başparmağıyla Bodie'ye işaret ederken Harper'a gülümsemek için döndü. "Bu adam.

Ona sıkıca tutunsanız iyi olur yoksa bir daha dönmek üzere ortadan kaybolur."

"Oh," dedi Harper. "Biz ... değiliz." Sanki yardım istiyormuş gibi Bodie'ye baktı.

"Joey, bu Harper," dedi Bodie. "Sugar Pine Pastanesi'nin sahibi. Harper, Joey, her şeye burnunu sokan dedemiz, o yüzden ona aydan aya bağırlı olmasını istemeyeceğiniz hiçbir şey söylemeyin."

"Beni yaralıyor," dedi Joey Harper'a. "Çünkü bir keresinde ben ve en büyük kardeşi Zeke, kaybettiği bir basketbol maçından sonra onu utandırmıştık. O maçın eyalet şampiyonası olduğunu söylemiş miydim?"

"Eğer 'utandım' derken ben duştayken Zeke'le birlikte kıyafetlerimi aldığınızı ve arabama sadece bir havluyla koşmak zorunda kaldığımı kastediyorsanız..."

Joey başını geriye attı ve güldü. "Hey, dostum, sonrasında bir sürü kız haftalarca peşinden koştu. Bir şey değil."

"Ve o oyunu tek başıma zor kaybettim," dedi Bodie, kendini yeniden aptal küçük kardeş gibi hissederek.

"Doğru," dedi Joey, hakkını teslim ederek. "Hakemler o maçı elinizden aldı. Bu ve takımınızın bir gece önceki partiden kalma akşamdan kalmalığı." Harper'a gülümsedi. "Müzenin keyfini çıkarın." Kavernöz binaya açılan devasa ahşap kemeri işaret etti. "Bunu Bodie yaptı," dedi. "Bunu sana söylüyorum çünkü yapmayacak. Adamın bir sürü şeyi var, büyükannemin sıkı sıkı sarıldığından daha sıkı dudaklı olmakla başlayıp şeytanın kendisinden daha inatçı olmakla biten, ama aynı zamanda fazla alçakgönüllü." Bodie'nin sırtını tekrar sıvazladı. "Yabancı olmaya devam etme, dostum." Sonra Harper'a hayali bir şapka çıkardı ve ofisine geri döndü.

"Kemer çok güzel," dedi Harper altından geçerlerken. "Ellerini çok iyi kullanıyorsun." Adam sırttı ve kadın içini çekti. "Kulağa öyle geldiğini kastetmemiştim."

"Çok kötü," dedi. "Çünkü bu doğru." Alaycı bir sırıtma daha yaptı ve tatlı bir kahkaha ile ödüllendirildi.

Müze boyunca yürüdüler ve Truckee Nehri'nin otuz metrelik modelinde durdular; bu modelde konukların derme çatma tavalar ve nehrin dibine oturtulmuş altın parçacıklarıyla "altın arayabilecekleri" çalışan bir su özelliği vardı.

Harper, "Bunu yaptığımı hatırlıyorum," dedi.

"Ben de." Ona bir tava uzattı ve kendisi için de bir tane aldı ve sonraki yarım saati birbirlerini kazıyarak ve su sıçratarak geçirdiler.

Daha sonra arabaya dönüp hırdavatçıya giderken hâlâ gülümsüyordu. "Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım." Ona döndü. "Teşekkür ederim."

Ona bir göz attı ve onun kendisine bakışından ne kadar hoşlandığını fark etti.

Derin bir nefes aldı. "Daha önce bana neden şimdi buraya döndüğümü sormuştunuz. Sanırım basit gerçek şu ki, yalnızdım. Her gün karnımı ağrıtan bir iş dışında beni San Diego'da tutacak hiçbir şeyim yoktu."

Başını salladı. "O zaman burada olmana gerçekten sevindim."

Gülümsedi. "Ben de çok heyecanlıyım. Bu iş için çok heyecanlıyım. Annem hep bunu yapmak, bir fırın açmak isterdi."

"Yani, annenin hayalini mi takip ediyorsun?"

Kız ona baktı, kaşlarını kaldırdı ve adam gülümsedi çünkü bu oyunu biliyordu. Ona kendinden bir şeyler vermesi gerekiyordu ki o da ona karşılık versin. "ATF'den ayrılıp eve dönmem babamın hayaliydi. Barı işletmemi ve onunla birlikte teknelerde çalışmamı istiyordu. O gidene kadar bunu

yapmadığım zaman ... şey, oldukça berbat durumdaydım. Döndüğüm ilk gece, kardeşlerimle birlikte çılgınca sarhoş olduk ve babamın en sevdiği pastayı almak için markete gittik. Gece yarısıydı ve

sadece bir pasta kalmıştı. Kız arkadaşına doğum günü pastası almayı unutan bir adamla açık artırma savaşına girdik. Gitmesi için ona iki yüz dolar vermek zorunda kaldık ve sonra ben, Zeke ve Mace otoparkta pasta kavgasına tutuştuk." Yapış yapış asfaltın üzerinde durdukları, pastanın etraflarında katledildiği, buzlanmanın otoparkın ışıklarıyla parladığı, üçünün de tepeden tırnağa ahududu kremalı pastaya bulandığı anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Harikaydı." Durakladı, hatırlıyordu. "Hâlâ üzüldüğümde o geceyi düşünürüm."

İnanılmaz derecede etkilenmiş görünerek başını salladı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Ben sadece annemin hayalini takip etmiyorum," dedi sonunda. "Bu aynı zamanda benim de hayalim. Burada yeni bir başlangıç yapmak, daha önce sahip olmadığım bir özgürlük anlamına geliyor; kendi kendimin patronu olduğum ve kendimden başka kimseye karşı sorumlu olmadığım bir özgürlük." Bunu gelişigüzel söylemişti ama gözlerindeki duygu hiç de gelişigüzel değildi.

Mesele şuydu. Hayatında bir sürü pislik vardı ve onu düşünmeden edemese de, pisliklerin dönüp durduğu bir kapıdaki başka bir pislik olmak istemiyordu. Ama o bir bekçi değildi.

Bu da ona karşı koyması gerektiği anlamına geliyordu ki, bunun şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olacağından emindi. Yine de ona açılmıştı ve ona borçluydu. Bu yüzden bir yan sokağa saptı ve yolun kenarına çekti.

Ona baktı, gözlerinde bir soru vardı.

"Caddenin karşısında ve dört ev aşağıda ..." Çenesini doğru yöne doğru itti. "Orası benim büyüdüğüm yer."

Diğer benzer evlerle dolu sokağa tam olarak uyan mütevazı zencefilli eve baktı. Bahçeler düzensiz, çitsiz ve yoğun ağaçlıktı. Evler bakımlı, orta sınıftı. Süslü bir şey yoktu.

"Üç yatak odalı, iki banyolu bir yer," dedi. "Orada altı kişi birlikte yaşıyorduk, tika basa doluyduk. Akşam yemeğine katılmak, zor ya da kolay konuşmalar yapmak gerekiyordu. Ve her ikisinden de bolca vardı. Benim ailem zoru sever, ama bir o kadar da kavgaya ederiz."

Bakışları evden tekrar ona döndü. "Bence bu kulağa harika geliyor," dedi.

Homurdandı. "Annem farklı bir kelime kullanabilir. Onun anlattığına göre, evinde dört vahşi, çılgın, kaba saba çocuğun olması onu ve babamı neredeyse erkenden mezara sokuyormuş."

Gülümsedi. "Tamamen vahşi miydin?"

"Yabani," dedi. "Ama aslında, ilk doğan Zeke, anne ve babasını şımarttı. Sadece görünüşte tabii. Bir şeyleri saklamakta çok iyiydi. Sonra ben geldim ve ikisini de oldukça iyi eğittim."

Güldü. "Baş belası mı?"

"Çok büyük bir şey. Ama yasadışı bir şey değil. Mace için de değil. Bu Austin'in uzmanlık alanıydı." Durakladı. "Lisedeki ikinci yılında aşırı dozdan öldü. Bu hâlâ annemin aklından çıkmıyor." Kahretsin, hepsine musallat olmuştu.

Elini üzerinde hissetti. Adam ona bakana kadar hafifçe sıktı. "Tabii ki aklından çıkmıyor," dedi. "Sizinki gibi yakın bir aile mi? Böyle trajik bir olay her şeyi daha da yıkıcı hale getirir."

Tek bir kez başını salladı, boğazındaki duygu yumağını yuttu ve geri kalanını tükürdü. "Liseden sonra ayrıldım. İki yıl üniversiteye gittim ama sonunda Zeke'i takip etmek için orduya yazıldım. Zeke dört yıl sonra eve döndü. Ben geri dönmeye hazır değildim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. İşte o zaman kendimi ATF'de buldum."

"Yaralandığın yer de orası."

"Evet."

"Hiç geri dönecek misin?"

"Hayır," dedi. "Asla." Kendi ailesine bile söylemediği şeyi ona söylediğini duydu ve

şoka girdiğini hissetti. Derin bir nefes alarak kamyonetini tekrar çalıştırdı. "Hadi yapalım şunu." "Um ... bunu mu?" Gözleri aniden biraz irileşmişti ve sesi telaşlı geliyordu.

"Hırdavatçı dükkânı." Kızın hayal kırıklığını anladı ve gülümsedi. "Ama nerede olduğunu bilmek güzel."

Ağzı otomatik bir inkârla açıldı. "Öyle demek istemedim-" "İstemedin mi?"

Kız gözlerini kapatıp kızardığında usulca güldü ve uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemiş hissederek sokağa girdi. Bu da onun sevimli seksiliğine direnmeye devam etmenin düşündüğünden daha da zor olacağı anlamına geliyordu.

Bölüm 8

Campbell iş toplantısı 20 dakika içinde. Orada ol.

Bodie bu talep karşısında dişlerini gıcırdattı. Olde Tahoe Tap'teki ofisinde faturalar üzerinde çalışıyordu. Zaten işi bittikten sonra kardeşlerini toplayıp Harper'a resim yapmaya gitmeyi planlamıştı ama Zeke'in mesajındaki buyurgan ton, evrak işlerini nefret ettiği şeylerin en üst sırasından indirdi. Eğer reenkarnasyon diye bir şey varsa, Zeke'in anal kontrol manyağının küçük kardeşi olarak geri gelmesini umuyordu.

Neyse ki Zeke'in ofisi sanat galerisinin en üst katındaydı, bu yüzden Bodie'nin işe gidip gelmesi iki dakika sürdü. Doğruca üst kata çıktı ve kapıyı çalmadan Zeke'in ofisine girdi. Hey, eğer Zeke sinir bozucu olabiliyorsa, Bodie de olabilirdi. "Kıçımı kaldırıp buraya gelmem için bana öylece mesaj atamazsın."

Zeke omuz silkti. "İşe yaradı, değil mi?"

Bodie kendini Zeke'in masasının önündeki iki sandalyeden birine attı ve diğer sandalyeye çoktan çökmüş olan Mace'e bir bakış attı. "Sen de mi?"

"Evet. Konuşmamız gerek."

Bu dört kelime hiçbir zaman iyi bir şeye yol açmamıştı. Ve iki kardeşi de ona baktığı için Bugünkü küçük hazırlıksız toplantının konusunun kendisi olduğunu biliyordu. Harika.

"Hayır, teşekkürler." "Çok kötü," dedi Zeke. "Çok fazla çalıştığınızı düşünüyoruz ve ..."

Bodie dinlemeyi bıraktı. Bu saçmalık için çok meşguldü. Pek çok şey için çok meşguldü. Harper'ın sıcak, çıplak ve altında kıvranırken nasıl hissedebileceğini düşünmek gibi-

"Söylediğin tek bir kelimeyi bile dinlemiyor," dedi Mace, gözleri Bodie'nin üzerindeydi. "Daha iyi bilmesem, hayal kuruyor derdim."

Gerçek bir hikaye.

"Bodie hayal kurmaz," dedi Zeke. "Önceki işinde hayal kurmak onu öldürttü."

Mace Bodie'yi kaydıraktaki bir böcek gibi inceledi. "Artık sürekli tehlike altında olmadığı için gardını düşürdüğü kesin."

Bu da doğru. Bodie gardını indirmeye başlamıştı. En azından isteyken. İnsanlara gelince, bu tamamen farklı bir hikâyeydi ama Harper'ın duvarlarını aşip gizlice içeri girdiğinden şüpheleniyordu. Ve o bambaşka büyüklükte bir tehlikeydi. Onun sağduyusunu ve huzurunu tehdit ediyordu.

Zeke, "Hâlâ şu sessiz gizem olayına devam ediyor," dedi. "Eve geldiğinden beri öyle." "Evet." Mace kollarını kavuşturdu. "Tek kişilik bir ada olduğunu sanıyor."

"Bu tam bir hakaret," dedi Zeke.

"Hem de nasıl," diye katıldı

Mace.

Bodie ellerini havaya kaldırdı. "Tam burada oturuyorum."

"Ama sen *burada mısın*?" Zeke bir parmağını şakağına dokundurarak sordu.

Bodie hastanede görmesi gereken psikiyatristin ona öğrettiği gibi yaptı. Nefes aldı.

Gir ve çık. Gir ve çık. İçeri ve dışarı.

Çünkü tamam, evet, çılgın geçmişinden sonra, Austin'i, Tyler'ı ve sonra da babasını kaybettikten sonra, omuzlarında koca bir gizli operasyonun ağırlığı olmadan sadece bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Annesinin gerçekçi olmayan torun beklentileri olmadan. Bir sonraki içkileri dışında kimsenin ondan bir şey istemesine gerek kalmadan.

Bu planın tek dezavantajı, dağınık ailesine yakın bir yerde yaşamaktı.

Hayır, bu duygularını kontrol altında tutmak için kendine söylediği bir yalandı. Burada olmak istiyordu. Bu şekilde, eğer bir şey olursa, değer verdiği kişiler için ortaya çıkabilirdi.

"Şimdi buradayım," dedi.

"Olmak istediğin için mi?" Zeke sordu. "Yoksa başka seçeneğin olmadığı için mi?" "Fark eder mi?"

"Evet, önemli."

Bodie başını arkaya eğdi ve gözlerini tavana dikti. Neyi beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ani bir sabır bolluğu mu? Bu konuda her zaman zayıftı.

Zeke ağzını açtı ama Mace Bodie'ye dönmeden önce ona başını salladı. "Bak, biz sadece senin iyi olmanı istiyoruz. Yo u eve üç ay önce geldin, ama bazen hala buradaymışsın gibi hissetmiyorsun. Bizi içeri al, dostum. Çok zor bir dönemden geçiyorsun. Kimse zihinsel travma yaşamadan senin yaptığından kurtulamazdı. Biz senin tarafındayız. Yardım etmemize izin ver."

Bodie alay etti. "Anneme çok çalıştığımı ve yeterince yemediğimi söylediğinde 'yardım ettiğin' gibi mi? İnan bana, bulduğum yer ve yaptığım şeylerle kıyaslandığında, burada olmak çocuk oyuncağı." Başını iki yana salladı. "Yardıma ihtiyacım yok. Ve bir dahaki sefere annemi endişelendirdiğinde, ona senin"-Zeke'yi işaret etti-"Serena'yı aldattığını söyleyeceğim. Ve sen"-Mace'i işaret etti

-"Bana bıraktığı bütün lazanyayı yedim."

"Hile mi *yapıyorum*?" Zeke şaşkınlık içinde tekrarladı. "Ama bu pislik az önce lazanya mı yedi? Bu da ne-"

"Ciddiyim."

Zeke ve Mace birbirlerine baktılar. "Şimdi ne olacak?"

Bodie sordu.

"En azından ben asla yalan söylemem," dedi Mace. "Çünkü son duyduğuma göre annem hâlâ emekli olduğunu sanıyor, hâlâ maaş bordrosunda olduğunu değil, sadece izinde olduğunu. Ona burada kalmayacağını ama sonunda işe geri döneceğini ne zaman söyleyeceksin?"

Asla. Çünkü ikisi de yalandı. Ve ikisi de gerçekten daha iyiydi.

"Bak," dedi Zeke dikkatle. "Bildiklerimiz şunlar. Bir operasyon kötü gitti. O kadar kötü ki, ATF bize senin kayıp olduğunu ve öldüğünü tahmin ettiklerini bildirdi. Tyler ölmüştü. Babam bu haber üzerine kalp krizi geçirdi. Bir hafta sonra Virginia'da, çalıştığın yere yakın bir hastanede ortaya çıktın. Vücudunda dört delik vardı ve neredeyse bacağını kaybediyordun. Haftalarca hastanede kalman gerekti, ve durum o kadar karışıktı ki sen taburcu olana kadar babamı kaybettiğimizi sana

söylemedik."

Bodie'nin bu konuşmadan sonra kesinlikle arka azı dişleri kalmayacaktı. "Neden bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun?"

"Çünkü Tyler'ın ölümü için kendini suçladığını düşünüyoruz," dedi Mace. "Bu aptalca çünkü

Sen Süpermen değilsin. Ayrıca babamın kalp krizi için kendini suçladığını düşünüyoruz, bu da aptalca. Olanlar senin suçun değildi." Mace derin bir nefes aldı. "Ayrıca, bize kızgınsın. Hayır, bunu inkâr etme," dedi Bodie konuşmaya başladığında. "Ve bu kendine kızmakla aynı derecede aptalca bu arada." Bodie kardeşinin elini yüzünden itti, ayağa kalktı ve sakın bir şekilde konuşabilecek hale gelene kadar ofisi boydan boya dolaştı. Gerçi, bacağı fena halde ağrıdığı için Adım atmaktan çok dikkatli yürümeye benziyordu. "Aileme neden kızayım ki?" "Sen söyle."

Parmaklarını saçlarının arasına soktu ve bir tur daha attı. "Bana söylemeliydin."

"Babam hakkında mı?" Zeke sordu.

"Hayır, lanet Paskalya Tavşanı hakkında! Evet, babam hakkında! Cenazesini kaçırdım. Kaçırdım-" Tanrım. Duygularını kontrol altına almak için çenesini birbirine kenetlemek ve dilini ısırarak zorunda kaldı. Her şeyi. Her şeyi kaçırmıştı. Ve şimdi ailesi hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyordu. Bu arada Bodie kendi dünyasındaki dayanak noktasını kaybetmiş gibi hissediyor, bu da onu kendi kardeşleri ve annesi de dahil olmak üzere tekrar kaybedebileceği herhangi bir şeye bağlanma konusunda tereddütte bırakıyordu.

Mace, "Cenaze için hastaneden zamanında çıkamazdın," dedi, sesi alçaktı. Çok ciddiye. "Ve doktorlarınız tehlikeli bir kafa yapısında olduğunuzu düşündüler. Bu yüzden evet, bilgiyi sakladık. Bir şeyi değiştirebilecek gibi değildin. *Hepimiz* onu özledik dostum," dedi Bodie'nin huysuzlanmasına aldırmadan. "Ama biz bununla başa çıkıyoruz. Sen uğraşmıyorsun. Onun yerine barda saklanıyorsun."

"Barda saklanmıyorum. İkiniz gibi ben de çalışıyorum."

Zeke'in Bodie'nin sattığı şeyi yutmadığı açıktı. "Bize barmen olmanın senin için iyi olduğunu mu söylüyorsun? Cidden mi? Yaşadığın adrenalin dolu hayattan sonra? Yoksa burada sadece iznin bitmesini bekleyip sonra da bir on yıl daha mı gideceksin?"

"Ben lanet bir falcı değilim," diye tersledi Bodie. "Yani yarın, bundan altı ay sonra ya da altı lanet yıl sonra ne hissedeceğimi bilmiyorum." Şu anda tam olarak hiçbir şey hissetmiyordu.

Hayır, bu bir yalandı. Çok fazla şey hissediyordu. Bunu kontrol altına alması gerekiyordu. "Ve sizin de burada ne kadar mutlu olacağınıza dair bir fikriniz yok. Geleceğin garanti olmadığını hepimiz zor yoldan öğrendik. Ama ben buradayım çünkü istedim ..."

"Ne?" Mace itti. "Ne istedin?"

Üçü yakın duruyorlardı, bir zamanlar oldukları vahşi kurt sürüsü gibi tüyleri diken dikendi. Ama Bodie kavga etmek istemiyordu. Ve birden aklından geçenleri söylemeden daha fazla zaman geçmesine izin vermek de istemedi. "Burada olmak istedim. Sizinle birlikte."

Mace şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Zeke nadiren gülümsedi. "Bana merhaba dedin," dedi ve iri bir kolunu Bodie'nin boynuna dolayarak ona bir öpücük verdi, parmak eklemlerini Bodie'nin kafatasına sürttü - bu bir sarılma versiyonuydu.

Mesele şuydu. Evet, Bodie'nin altı buçuk kilosuna karşılık, kızı kırık kardeşi altı buçuk kiloydu ama Zeke'in de ondan yetmiş kilo fazlası vardı -yeni baba vücudu. Bodie eğitilmiş, zayıf, acımasız bir dövüş makinesiydi ve onu kolayca alt edebilirdi. Ama kavga etmek eskisi kadar eğlenceli değildi, bu yüzden durumu tersine çevirdi ve kollarını Zeke'in göğsünün ortasından sıkıca sararak onu tamamen hareketsiz hale getirdi. Bodie onu daha da sıktı ve yere düşürmeden önce başının yan tarafına şapırtılı bir öpücük kondurdu.

Zeke, Mace'in çoktan düştüğü yere kadar kaydı çünkü gülmekten dizleri erimişti.

Bodie tekrar sandalyeye yerleşti, boş boş bir kalem aldı ve orada bırakılmış olan defterin üzerine

bir şeyler karaladı. "Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Zeke. Sonra tereddüt etti.

Bodie en kötüsünü hayal ederek, "Kahretsin," dedi.

"Şimdi ne olacak?" "Harper hakkında."

"Hayır." Bodie başını salladı. "Sıradaki."

"Ne demek 'hayır'?" Zeke sordu. "Onun hakkında konuşmuyoruz." "Tercüme edersek," dedi Mace, "ondan hoşlanıyor."

Zeke durakladı, sonra devam etti. "Ben de tam Harper'ın kiralanması işini yarım bıraktığım için üzgün olduğumu ve temizlik ve boya işlerinde yardıma hazır olduğumu söyleyecektim. En fazla birkaç gün sürer ama şimdi Bodie'nin 'hayır' derken neyi kastettiğini duymak istiyorum."

Bodie bunu görmezden geldi. "Boyamak için ihtiyacımız olan her şeyi aldım bile. Yardımınız için hazır olduğumda sizi arayacağım."

Kardeşleri yine bakıştılar ve Mace yaşlı bir kadın gibi kıkırdadı.

"Senin bir hayata ihtiyacın var," dedi Bodie. "Ya da Shay'e geri dönmeye. Bize ne olduğunu anlatacak mısın?"

Mace, başını sallayan Zeke'e, "Saptırıyor," dedi.

"Hiçbir şeyi saptırmıyorum." Bodie düşünürken boş boş karaladığı not defterine baktı. *Harper*'ın yazdıkları gün gibi ortadaydı. Nesi vardı bunun? Beyin anevrizması mı? Yaklaşan felç mi?

Bodie sayfayı buruşturup Mace'in kafasına fırlatırken Zeke bir kahkaha attı. İlk eylem planı: Annemle konuşmadan önce iki kardeşinin de koca ağızlarını emniyete almak. "Bir saniyeliğine ortaokulda değilmişiz gibi davranmaya ne dersin? Harper Shaw bir kiracı. Bunu profesyonelce halledelim."

"Sanat galerisinde çalışan o kadınla çıktığın zamanın aksine mi demek istiyorsun? Ve sen ona ikinci randevuyu teklif etmediğinde, Instagram, Facebook ve TikTok'ta senin hatalarının bir listesini mi yayınladı?"

Mace, "Hâlâ her sabah köpeğini sıçması için deponun ön merdivenlerine götürüyor," dedi. "Danua cinsi bir köpek."

Zeke o kadar çok gülmüştü ki, elleri dizlerinin üzerinde iki büklüm olmuştu. Ofis kapısı açıldığında Bodie onu tekmelemeyi düşünüyordu.

İki yabani kurt yavrusu/çocuğu içeri girdi. Sırasıyla üç ve yedi yaşındaki Ian ve Xander'ın ardından Zeke'nin karısı Serena, kucağında üç numaralı vahşi yavru iki yaşındaki Max'i tutuyordu.

Serena her zamanki sorumlu anne haliyle görünüyordu ama gözlerinde belirgin bir telaşlı ifade vardı.

Çocuklar doğruca Zeke'in bilgisayarına doğru gidiyorlardı.

"Bir!" Zeke bağırdı.

Şeytanlardan biri bile

yavaşlamadı. "İki!"

Bodie Mace'e baktı. "Üç geldiğinde ne olacak?" Mace omuz silkti.

Zeke iç çekti. "Neredeyse sekiz yıldır ebeveynlik yapıyorum ve hâlâ üç yaşından sonra ne olacağı hakkında en ufak bir fikrim yok." Ama orada durdu ve çocukları ustalıkla yakalayarak her birini kollarının altına aldı. Eğilip karısını öpmeden önce Ian'ı Mace'e, Xander'ı da Bodie'ye verdi. "Bebeğim nasıl?"

"Az önce tükürdü."

Zeke sempatiyle hafifçe güldü. "Diğer bebeğimi kastetmiştim." Onu tekrar öptü. "Seni."

"Oh." Serena gülümsedi ve telaşlı görünüyordu. "Şey, son otuz dakikamı Ian'a haftalar önce attığım bir oyuncağı aramasına yardım ediyormuş gibi yaparak geçirdim. Yılın annesi, değil mi?"

Zeke, "Sen Evrenin Annesisin," diyerek onu gülümsetti.

Xander sırtarak Bodie'ye baktı. Bodie'nin çocukları en yakın kanepeye ya da nispeten yumuşak bir yüzeye fırlattığı ve onlar "Amca!" diye bağırana kadar gıdıkladığı oyuna atıfta bulunarak, "At beni!" dedi.

Yeterince yumuşak bir yüzey olmadığından, Bodie Xander'ı ayaklarından tutarak sırtına astı.

Ian, "Ben de, ben de!" diye bağırdı.

Bodie onu kucağına aldı ve önünden sarkmasına izin verdi.

Bu arada Max, Bodie'nin ayağına oturmuş, onun bacağını tutuyor ve onların sevinç çığlıkları arasında odada Frankenstein'in canavarı gibi sendeliyormuş gibi yapıyordu.

"Tam zamanında geldiniz," dedi Mace Serena'ya. "Bodie bize yeni kiracımız Harper'a neden tek başına yardım etmekte ısrar ettiğini anlatmak üzereydi."

Serena avukat gözleriyle Bodie'yi süzdü, sonra gülümsedi. "Belki de sonunda ilgisini çekecek ve onu kendi kafasından çıkaracak birini bulmuştur ve siz iki ahmağın bunu mahvetmesini istemiyordur."

Bodie kuru bir sesle, "Onunla yeni tanıştığımı biliyorsun," dedi.

"Böyle şeyler bir anda olur," dedi Serena. "Mace, Shay lisede kafasına kickball topuyla vurduğu anda ona aşık oldu. Bilirsin işte, her şeyi berbat etmeden önce. Ve sen," dedi sırtan kocasına, "UC Berkeley'deki ilk yılında Hukuk 101 dersinde sana defolup gitmeni söylediğim anda bana aşık oldun."

İki kardeşi de *ona* gülünce Zeke'in kendini beğenmiş sırıtışı

kayboldu. "Bana ondan bahset," dedi Serena Bodie'ye.

Hiç kimse, kesinlikle hiç kimse Serena'yı inkar etmedi ya da ona karşı gelmedi. "O bizim kiracımız," dedi. "Ve . . . ?"

"Teslim olsan iyi olur kardeşim," dedi Zeke.

Bodie içini çekti. "San Diego'lu bir fırıncı."

"Ve . . . ?"

"Nazik biri. Akıllı. Komik."

Serena gülümsedi. "Yani onunla çıkacaksın. Yaşayanların ülkesine geri dön."

Bodie başını salladı, hiçbir çocuğu yerinden oynatmamaya dikkat ederek. "Neden tekrar bu aileye dönmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

"Çünkü seni seviyoruz, seni kabul ediyoruz ve seni anlıyoruz," dedi Serena. "Bunu kendin için gerçekleştir Bodie. Bunu hak ediyorsun. Öyle mi?" Onu yanağından öptü, aynısını Mace'e de yaptı, sonra kocasına daha uzun bir öpücük verdi, çocuklarını topladı ve kapıya yöneldi. "Babam bizi yemeğe götürmeye gelene kadar dışarıda koşturacağız."

Bodie'nin zihni yarıştıyordu. Harper'la çıkmak. Bu düşünce hoşuna gitmişti. Ve eğer onu sisteminden çıkarırsa, bu da bir bonus olurdu, değil mi? Kendi kendine söylediği saçmalıkları dinleyin. Belli ki beynine yeterince oksijen gitmiyordu, çünkü Harper'la geçireceği bir gecenin yeterli olmasına imkân yoktu. "Bak, bu kötü bir fikir, tamam mı? Ona sunacak hiçbir şeyim yokken duygusal olarak bağlanmama izin vermeyeceğim. Bu hiç adil değil."

"Sunacak çok şeyin var," dedi Mace. "Çok iyi mai tai yapıyorsun." "Vay canına, haklısın. Bunun yeterli olacağına eminim."

Mace başını salladı. "Mutlu olmak için bir şansın var. Neden

değerlendirmiyorsun?" "Bunu hayatının aşkının gitmesine izin veren adam

söylüyor."

Mace sandalyesinde kambur duruyordu. "Bir bok bildiğın yok."

"Seni yıllardır seviyor," dedi Bodie. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?"

Mace'in ifadesi anlamlı ve dikkatli bir şekilde boştu. "Farklı şeyler istediğimiz ortaya çıktı."

Bodie başını salladı. "Kadın sen oradayken bara gelip onu fark etmeni beklediğinde bunlar ne kadar farklı olabilir ki?"

Mace, "Bunun hakkında konuşmuyorum," dedi.

"Mükemmel. Yani birbirimizi anlıyoruz." Bodie'nin telefonu Harper'dan gelen bir mesajla çaldı.

Buraya gelebilir misin?

"Toplantı sona ermiştir," dedi ve ayrıldı.

İki dakika sonra, yakında açılacak olan Sugar Pine Fırını'nın ön kapısını çaldı. Harper'ın kapının kilidini açması birkaç dakika sürdü. Ham zıplayarak dışarı çıktı, mutlu köpek dansını yaptı, Bodie'yi ölümüne öpmek için kıçını oynattı.

Harper çok daha sessizdi. Kot pantolon, gözleriyle aynı renkte uzun kollu bir tişört giymişti ve yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Selam."

"Hey." Ham'in kulaklarının arkasını kaşdı ve köpek daha fazlası için ona doğru eğildi. "İyi misin?"

"Evet. İçeri gel."

Onu içeri kadar takip etti. "Doğum sizin için ne zaman uygun olursa o zaman gelebilir." "İşçi mi?"

"Kardeşlerim."

"Kimseyi söndürmek istemiyorum. Sana söyledim, boyayabilirim-"

"Hepsini senin tabağına bırakmıyorum. Ayrıca, bu şekilde senin kapsülün gelmeden önce işi bitirebiliriz." "Bu çok hoş, teşekkürler. Ama anlaşılan önce bir tamirciye ihtiyacım var."

"Daha önce de belirttiğiniz gibi, ellerimi iyi kullanırım."

Güldü. "Merak etme, unutmadım. Mutfakta tamir edilmesi gereken bir aydınlatma armatürü var. Sürekli titriyor ve gözlerim seğiriyor. Sanırım bir şey kabloları kemirmiş. Halledilmesi gereken ikinci şeyi de söyledim ama bu bir listem olduğu anlamına gelir. Ki yok. Elimde bir sorun var."

"Ne oldu?"

"Bazı şeyleri en iyi kendiniz görürsünüz." Bu şifreli söz üzerine mutfığa yöneldi, kıçı kot pantolonunun içinde mükemmeldi.

"Geliyor musun?" diye sordu.

"Evet." Harper ona yetiştii, onu Ham izledi, ikisi de Harper'la birlikte kısa bir süre durdular. Arka kapı açılmıştı, perde yerindeydi. "İşte," dedi, tavanın köşesindeki büyükçe bir örümceği işaret ederek, bir yandan da paravan kapının önüne park etmiş, sıraya dizilmiş ve onlara bakan rakun ailesini tamamen görmezden gelerek.

"Bir örümceğin kabloları kemirdiğini mi düşünüyorsun?"

diye sordu. "Dişlerini gördün mü?" diye sordu.

"Öyle mi?"

"Evet, dün geceki kabuslarımda."

Telefonunu çıkarırken gülümsemekten kendini alamadı. "Seni kırmak istemem ama muhtemelen suçlun rakunlar . Ne zaman hava soğusa, sıcak bir yer aramaya gelirler. Sevimli ama yıkıcıdırlar." Onunla konuşmaya devam etmek için rastgele şeyler söylemesini dinleyin. Belli ki onun zihinsel süreçlerine müdahale ediyordu. "Görünüşe göre Roxie tüm ailesini getirmiş. Normalde bunu ancak biri onu besleyecek kadar aptalsa yapardı."

Harper alt dudağını ısırıldı.

Güldü. "Onları beslemeyi bırak. Ortaya çıkmayı bırakacaklar."

İç çekti ve başını salladı.

"Açık olmak gerekirse, örümceği öldürmemi mi istiyorsun?" "Evet."

Gülmek zorunda kaldı. Bu çok çılgınca bir şeydi ama kız ne kadar mantıksızlaşırsa adam da ondan o kadar etkileniyordu. Bu da onu kaybettiği gerçeğini bir kez daha teyit ediyordu. Kadının tek bir gülümsemeyle herkese her şeyi yaptırabileceğine dair bir his vardı içinde. Bir insana sanki onun için özelmış gibi bakıyordu. Bu ona fikir veriyordu. Fikirleri zaten vardı ama gülümsemesi onları beyninde ön plana çıkarıyor, başka bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu. Bu onu çıldırtıyordu ama onun hakkında şimdiye kadar öğrendiği her şeyi seviyordu.

Gıcırdayan lastiklerin sesi kafasının içinde yankılandı. Onun hakkında şu ana kadar öğrendiği her şeyi seviyor muydu? Bir saniye boyunca bununla oturdu ve tek bir sonuca vardı.

Boku yemişti.

Örümceğin icabına baktı ve kanıtları üst kattaki tuvalete atıp sifonu çekti.

Onu banyoya kadar takip etmişti ve ön paspastan daha küçük olduğu için göğsü sırtına dayanıyordu ve sıcak nefesinin yumuşak pufunu kolunda hissedebiliyordu. Omzunun üzerinden baktığında onun umduğu gibi vücuduna *değil*, tuvalette dönen suya baktığını gördü.

"Bir yerde örümceklerin nefeslerini iki hafta kadar tutabildiklerini okumuştum," dedi. "Yani onları sifonla temizlerseniz, arkadaşları ve aileleriyle birlikte geri gelebilirler."

"Bu hikaye, iki hafta sonra tekrar gelip başka bir hizmet için ücret talep edebilmek için kötü niyetli bir yok edici tarafından uyduruldu."

Bu onun bir kahkaha atmasına neden oldu ve adam onun bakışlarındaki iyi mizah ışığının tadını çıkararak gülümsedi. "Örümcek temelli gitti."

Rahatlayarak sarktı, sonra doğruldu ve ona öylesine coşkulu bir şekilde sarıldı ki neredeyse onu duşa düşürüyordu. "*Teşekkür ederim.*"

Sırıttı. "Senin için bir ayıyı korkuttuğumda beni zar zor kabul ettin, ama bir örümceği öldürdüğüm için kucaklandım öyle mi?"

"Bir kez daha, dişlerini gördünüz mü? Ve ..." Tereddüt etti. "Ayıyla ilgilendiğinizde fark ettim. Sadece fark etmemeye çalıştım."

Gülümsedi ama merdivenlerden genç bir kadın çıkınca kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Birkaç gece önce beslediği ve o zamandan beri hakkında endişelendiği kadın. Üzerinde kot pantolon ve Harper'a ait olduğunu tahmin ettiği, "C IS FOR COOKIE AND THAT'S GOOD ENOUGH FOR ME" yazılı bir sweatshirt vardı. Kızın da öyle olup olmadığını merak etti. Kardeş gibi görünmüyorlardı. Ayrıca, genç kızın her yerinde hâlâ kaçaklar ve henüz sokaklar tarafından yenmemiş yeni bir kaçak vardı.

Ona bir kez baktı ve dondu kaldı.

"Ivy, bu Bodie Campbell," dedi Harper. "Olde Tahoe Tap'i işletiyor." Kız nefesini içine çekti. "Barın sahibi siz misiniz?"

"Bu bir aile meselesi," dedi. "Madem bilgi paylaşıyoruz, adın ne? Sana Dine-and-Dasher dışında ne diyebilirim?"

"Bekle." Harper bakışlarını aralarında bölüştürdü. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" "Hayır," dedi Ivy.

"Okaaaaay," dedi Harper yavaşça. "Peki o zaman Bodie, Ivy ile tanış. Şu anda benimle kalıyor." Ivy çenesini kaldırdı. "Ve müessesenin ikramı olduğunu söylediğinde bu bir akşam yemeği değil."

"Kesinlikle müessesenin ikramıydı," dedi Bodie. "Genelde insanlar gecenin karanlığında kaybolmadan önce teşekkür ederler."

"Teşekkür ederim," dedi Ivy ve denese bu iki kelimenin arasına bir damla daha kuru alay sığdırabileceğinden şüpheliydi.

Harper'a baktı. "Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Harper gülümsedi. "Tam iki gündür. Neredeyse üç."

Ah, lanet olsun. Kız evsizdi ve Harper onu yanına almıştı. Daha fazla soru sormak için ağzını açtı ama Harper Ivy'ye döndü. "Neden gidip sokağın aşağısındaki şarküteriden bize yiyecek bir şeyler almıyorsun?" Elini cebine attı ve biraz para çıkardı.

Ivy gözlerini paraya dikti. "Bu çok fazla."

"İkimiz için de değil. Ne istersen al ama en azından bir kısmı sağlıklı olursa harika olur. Şaşırt beni."

Ivy kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, Bodie Harper'a baktı. "Geri geleceğini nereden biliyorsun?" "Dönmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Açık konuşabilir miyim?"

"Elbette, ama Bodie ismini daha çok seviyorum."

Buna sert bir kahkaha attı. "Ben ciddiym. Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" "O benim ilk çalışanım."

"Bu da benim soruma cevap değil."

"Biliyorum," dedi. "Ama onun hikayesini anlatmak bana düşmez." "Bana ne *anlatabilirsin*?"

Harper iç çekti. "Onu buradaki ilk gecemde içeri girmeye çalışırken buldum. *Uyumak* için," dedi adam ağzını açtığında.

Orduda ve ardından ATF'de insanlığın en kötü yanlarını görmüştü. Buna karşı hissizleşmişti. Ivy'nin durumunda pek çok kızla karşılaşmıştı ama hiçbirini onu geçen gece arkasını döndüğünde, havanın ne kadar soğuk olacağını bile bile Ivy'nin gitmiş olduğunu gördüğü zamanki kadar etkilememişti. "Onun bir kaçak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Özgür olduğunu söylüyor."

"Polis olan bir arkadaşım var," dedi. "Onu çalıştırabilirim-"

"Hayır." Başını salladı ve bir parmağını onun göğsüne bastırdı. "Onu kaçırmayacağız. Onun güvenine bu şekilde ihanet etmeyeceğim. O iyi bir çocuk."

Onun güzel gözlerinin içine baktı ve parmaklarını hâlâ onu dürtmekte olan parmağının etrafına doladı. "Umarım yanılmıyordur."

"Ben değilim."

"Yine de. Dikkatli olacaksın."

Gözlerini devirdi.

Parmağını nazikçe oynattı. "Dikkatli olacaksın."

"Hey, dikkatli olmak benim göbek adımdır. Burayı kiralarken çok dikkatli davrandım ve bakın bana nasıl bir mücevher kazandırdı."

Kısık bir kahkaha attı. "Boyamaya başlayacağız. Eşyalarınız geldiğinde de taşınmanıza yardım edeceğiz. Bununla birlikte, ilk ayki kira kontratınız için size bir kredi vereceğiz. Bu kadar geride kaldığımız için en azından bunu yapabiliriz."

Sanki adam ona bir milyon dolar vermiş gibi gülümsedi. "Teşekkür ederim. Belki senin hakkında düşündüklerimin yarısını bile geri alırım."

"Sadece yarısı mı?"

"Şey." Sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi adamın omzunun üstündeki bir noktaya baktı. "Sadece kötü yarısı."

Sırttı. "Aynen."

Bölüm 9

Birkaç gün sonra Harper şafak sökmeden hemen önce uyandı, yüzünde bir gülümseme vardı ve yatağında sıcak bir beden hissetmenin tadını çıkarıyordu. Uyandığında onun Ham olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

Ve Bodie değil.

Gözlerini tekrar kapattı ama yumuşak bir çığlık duyunca gözlerini açtı. Yorganını fırlattı ve çıplak ayakları koşarak yere çarptı. Ofisin kapısında kayarak durduğunda Ivy'yi uyku tulumunun içinde çırpınırken buldu, yumuşak sızlanmalarından anladığı kadarıyla kötü bir rüya görüyordu. "Ivy," dedi usulca, onu korkutmak istemiyordu. "Ivy, uyan. İyisin, burada güvendesin."

Ivy irkilerek doğruldu, saçları başının etrafında dalgalanıyordu, on altı yaşından çok ama çok daha genç görünüyordu. "Ne-"

"Kötü bir rüya görüyordun."

Harper, Ivy'nin yorganı koruyucu bir şekilde çenesine doğru çekişini izledi. "Değildim," dedi. "Ben iyiyim."

Harper derin bir nefes aldı. Geçmişte, babasıyla olan da dahil olmak üzere tüm ilişkilerini gözden geçirmiş, asla yüzeyin ötesine geçmemişti, çünkü bunu yapmak her zaman incinmesine neden oluyordu. Ama yeni bir hayata başlıyordu ve bu, bu kez işleri farklı yapmak ve kendini açmak anlamına geliyordu. Ve eğer bunu yaparak Ivy'ye yardım edebilecekse, edecekti. "Eskiden kötü rüyalar görürdüm."

Ivy onun bakışlarıyla karşılaştı. "Neden?"

Damarı açıp kanatmak mı? Yoksa bir arada tutmak mı? Harper derin bir nefes aldı. "Sana sadece ben ve babam olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Evet. Annen sen on iki yaşındayken öldü."

Harper başını salladı. "O yıl bir öğretmen beni ihmal ettiğim gerekçesiyle babamdan almaya çalıştı. Doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Bana yardım ediyordu ..." Bir an için sözünü kesti çünkü damar açmak çok acıtıyordu. "Ben evde yalnızken babamın sık sık kız arkadaşında kaldığını öğrendi. Her zaman yemeğimin olmasını ve okula gidip gelmemi sağlardı, bunun gibi şeyler. Ama babam ve kız arkadaşı benim için bir düzenleme yapmadan seyahate çıktıklarında Çocuk Hizmetleri'ni aramış."

Ivy küçük bir ses çıkardı. "Ne oldu?"

"Babam geri döndüğünde benim için bir koruyucu aile ayarlamışlardı. Beni elinde tutmak için savaşmak zorundaydı ve kabuslarımda savaşmadı. Benim için savaş."

Ivy'nin yüzünden bu duyguyu çok iyi anladığı anlaşılıyordu. "İyi bir baba gibi görünmüyor."

"Yani, o zamanlar ben de sizinle aynı fikirdeydim, ama geriye dönüp baktığımda, elindekilerle

yapabileceğinin en iyisini yaptığını düşünüyorum."

Ivy başını salladı ama "Ebeveynler berbattır," demekten başka bir şey söylemedi.

"Hepsi değil," dedi Harper. "Annem her şeyimdi. Ve babam da kendi tarzında

Ben." Buna inanmak zorundaydı.

"O zaman şanslısın." Ivy dudağını ısırды, belli ki bir şeyler saklıyordu. "Ne?"

"Yani onunla ve kız arkadaşıyla birlikte mi yaşadınız? Ne kadar süre?"

"On sekiz yaşına girdiğimde ayrıldım." On sekiz yaşına girdiği *anda*. Fena değildi ama ikisi için de kesinlikle ikinci planda bile değildi. Bu duygudan nefret etmişti.

Ivy yine tereddüt etti.

"Sorun değil," dedi Harper ona. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Yiyecek ve uyuyacak güvenli bir yer bulmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim."

Ivy'ye bakmak kendi geçmişine bakmak gibiydi ve bu kalbini acıtıyordu. "Ve nasıl geçindiğimi bilmek istiyorsun?"

Ivy başını salladı.

"Şanslıydım. Bir arabam vardı. Külüstür bir şeydi ama fena değildi. Babam üniversite harcımı ödedi ama başka hiçbir şey için parası yoktu. Ben de arabamda yaşadım."

Ivy başını kaldırdı ve şaşkınlığı her halinden belli olan Harper'a baktı. "Sen mi yaptın?"

"Hayatımın en uzun ayı boyunca, evet. Bir şarküteride çalıştım ve aynı zamanda dadılık yaptım. İhtiyacım olan kitapları ödünç aldım ve bol bol fıstık ezmesi ve ramen yedim. Yeterince para biriktirdikten sonra dört öğrenciyle birlikte tek odalı bir daireyi paylaştım." Küçük bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse? Arabamda o apartman dairesinden daha fazla yer vardı. Burası bir malikane gibi görünüyor."

Ivy gülümsedi. "Benim için de öyle. Sayende burada her yerde sahip olduğumdan daha fazla odam var. Burada geçirdiğim zaman için sana kira ödeyeceğim, söz veriyorum."

"Paran burada iyi değil." "Benim için üzüldüğün için mi?"

"Çünkü ben sen oldum. İleriye dönük ödemeye inanıyorum."

Ivy bunu anladı ve başını salladı. "Bir gün ben de biri için aynı şeyi yapabilmek istiyorum." Tekrar uzandı ve yorganı başının üzerine çekti. "Banyodan çıktığında bana söyle, kalkayım."

Konu kapanmıştır. "Daha uzun süre uyuyabilirsin," dedi Harper. "Ben çalışmak istiyorum."

Ve para kazanmak. Ve Harper bunu nasıl elde etti. Kendisi ve Ivy gibi insanlar için para özgürlük demekti. Gitti ve tek bir örümcek bile görmeden lezzetli sıcak suda duş aldı.

Ya da bir rakun.

Giyindi ve saçlarının kendi posta kodunu hak edecek kadar büyük olduğunu fark etmemeye çalıştı. Adımlarını hızlandırarak aşağı indi. Kapsülü bugün gelecekti ve eşyalarını yerleştirmek için sabırsızlanıyordu.

Ve pişirmeye başla.

Kahve yaptı ve kafeini etkisini gösterene kadar biraz tökezledi. Bodie ve kardeşleri dün boyayı bitirmişlerdi. Sonra Ivy ona dolapları temizlemesinde yardım etmiş ve onları sokağın aşağısındaki şirin bir mutfak malzemeleri dükkânından aldığı neşeli raf astarlarıyla kaplamıştı. Elbette bir liste yapmamıştı, bu yüzden bazı şeyleri unutmuş ve iki kez geri dönmek zorunda kalmıştı.

Mutfak dolabında eski bir mutfak eşyası kutusu bulmuştu. Bodie'yi aramış, o da kutunun daha önce orada bulunan pizzacıdan geldiğini ve içinde ne varsa alabileceğini söylemişti. Şimdiye kadar vakti olmamıştı, bu yüzden kutuyu açmaya başladı, ancak arka kapısının çalınmasıyla yarıda kesildi.

Elinde harika kokan bir çanta taşıyan Bodie'ydi. Üzerinde her zamanki üniforması olan kot pantolon ve tişört vardı. Tıraş olmamıştı ve tehlikeli ve seksi görünüyordu. Ya da seksi bir şekilde

tehlikeli.

Ham de öyle düşünmüş olacak ki kıpırdanarak yeni erkek arkadaşının yanına gitti ve karnını ovmak için sırt üstü yattı.

Bodie çantayı Harper'a uzattı ve köpeğini sevmek için çömeldi.

Çantayı açtı ve folyoya sarılmış iki büyük pastırmalı, yumurtalı ve peynirli ekşi mayalı sandviç buldu. "Vay canına, teşekkür ederim. Bunları sen mi yaptın?"

"Hoşuna gidip gitmediğine bağlı." Kahveden biraz aldı ve seksi, erkeksi bir inilti çıkardı. "Aman Tanrım, kadın. Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve."

"Seninkine kıyasla evet," dedi gülerек. "Kahve senin güçlü yönün değil."

"Merak etme, başka güçlü yanlarım da var."

"Hmm." Ona bakarak geçirdiği zamanı sınırlamak zorundaydı. Artık istemediğini söylediği şeyler için acı çekmesine neden oluyordu. "Sanırım bir barda çalıştığında flört etmekte oldukça iyi oluyorsun."

"Flört etmekte iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Onun muhtemelen pek çok şeyde iyi olduğunu düşünüyordu. "Evet."

"Ben değilim." Başını salladı. "Ve barda flört etmem. İşle zevki birbirine karıştırmayı sevmem ve uzun zamandır sadece iş yapıyorum. Hayatı kolaylaştırıyor. Daha derine inmek için gerekenlere sahip değilim. Görünüşe göre yeterince etkileyici ya da besleyici değilim."

Hayatındaki hiçbir şey kolay olmamıştı. Daniel çekici ve komikti ama etkileyici ya da besleyici miydi? Kesinlikle değildi. Bir adım geri çekilene kadar daha fazlasına ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti. Şimdi karşısında başka bir adam vardı, bunları yapamayacağını ya da daha derine inemeyeceğini açıkça itiraf eden biri.

Sorun şu ki, hareketleri sözleriyle uyuşmuyordu. Ona kahvaltı hazırlamıştı. Ve onu istediğini belli etmekten çekinmemişti. Hatta geçmiş hakkında ona biraz daha fazla şey anlatmıştı.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Flört etmekte pek iyi değilimdir. Ya da hayatımdaki insanlardan yeterince şey istemeyi. Son ilişkim, üniversite birinci sınıftan beri yaşadığım ilişki, zehirli bir ilişkiydi. San Diego'dan uzakta yeni bir başlangıca ihtiyaç duymamın bir nedeni de buydu."

"Cesur," dedi usulca, gözleri bunu bir iltifat olarak söylediğini anlamasını sağlıyordu.

"Hayır, hiç de cesur değil," dedi sert bir kahkaha atarak. "Daniel'la yıllarca birlikte oldum ve onun mutsuz olduğunu bile bilmiyordum. Diğer herkes biliyordu; ortak arkadaşlarımız, ailesi, babam, ben hariç *herkes* onun sıkıldığını ve yeni ve parlak bir şeye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Sadakat ve bağlılık gözümü o kadar kör etmişti ki, bir gün eve geldiğimde tüm eşyalarının gitmiş olduğunu görene kadar ortada bir sorun olduğunu fark etmedim."

Bodie başını salladı. "Eğer mutsuzsa ve sen bunu göremediysen, bunun nedeni senin görmene izin vermemesiydi. Bozuk olduğunu bile bilmediğin bir şeyi düzeltemezsin."

Hiç öyle bakmamıştı. Bir kere bile. "Bu yüzden mi taşındınız?" diye sordu.

"Önce bir yıl boyunca kendime acıyarak etrafta dolandım," diye itiraf etti. "Sonra kendimi aştım ve yeniden başlamaya karar verdim. Burada."

"Cesur," diye tekrarladı usulca.

İtirafı çok iyi hissettirdiği için onu geçiştirdi. "Yeni bir kariyere başlamak için ülkenin diğer ucundan taşınan senden daha fazla değil."

"Bu cesaret değildi. Ben eve bir güvenlik ağına geri döndüm. Sen tam tersini yaptın." Uzaklara baktı, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "İşlerin FUBAR'a gittiğini biliyorsun. Ama sana söylemediğim şey, muhbirimizin dönüp bize kötü istihbarat verdiğiydi. Ortağım öldürüldü."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Dalgınca kalçasını aşağı yukarı ovuşturmasını izledi, yaşadıklarından nefret ediyordu. Elini onunkinin üzerine koyarak düğümlemiş kasları hissetti. Bundan önce çok büyük, çok sert bir hayatı olmuştu. Ondandır sadece birkaç yaş büyüktü ama hayat tecrübelerine bakılırsa, ondan ışık yılı ilerideydi. Onu asla anlayamayacağı şekilde değiştiren şeyler görmüş ve yapmıştı. "Ve sen de ölüme terk edildin."

"Evet, iyileşmeden önce de babamı kaybettim."

Havayı içine çekti. "Oh, Bodie." Gözlerini onunkilerden ayırmadı. Çekemezdi. Kendisi bunu başaramamaya o kadar yaklaşmıştı ki, sonra bir anda hem ortağını hem de babasını kaybetmek... kalbi onun için sızladı. "Ve sen hâlâ bundan nasıl kurtulacağından emin değilsin."

"Üzerinde çalışıyorum." Kızın vahşî buklelerinden birini çekiştirirken küçük bir gülümseme verdi. "Burası güzel görünüyor. Çok çalışmışsın."

Belli ki bu konuşmayı geride bırakmak istiyordu ve bu da onun anlayabileceğı bir şeydi. "Yardımla." Sandviçlerden birinin paketini açtı. O kadar büyüktü ki onu bir hafta boyunca doyurabilirdi. Bu yüzden ikiye böldü ve diğeryarısını Ivy için yeniden paketledi, hâlâ bütün olanı da ona doğru itti. "Daha yemedin mi?"

"Hayır, ama bu çocuk için."

"Burada bolca var," dedi. "Ye." Ve sonra bir ısırık aldı.

"Pastırma mı yoksa sosis mi sevdiğinden emin değildim-" diye söze başladı ama kız elini kaldırıncaya durdu, tıpkı kurabiyelerini ilk tattığında yaptığı gibi.

"Sevgili. Tanrım." Daha fazlasını söyleyemedi çünkü ağzı cennetteydi. "Sanırım cinsel bir deneyim yaşıyorum, sadece ben ve bu sandviç."

Başını geriye eğdi ve usulca güldü.

"Ben ciddiym. Bu sandviçle evlenmek ve onun bebeklerini doğurmak istiyorum." Bir ısırık daha aldı ve inledi. "Neden bunları satmıyorsun?"

"Çünkü sevgiyle yapılıyor ve buna paha biçemezsiniz." Kız bir ısırıkta boğulunca yine güldü. "Annem de bana böyle söylüyor zaten. Ve yemek yapabilirim, sadece o kadar meraklı değilim, yani ..."

"Ama barmen olmak istiyorsun?"

Gülümsemesi biraz soldu ve omuz silkti.

"Barmen olmak istemiyor musun?" Adam 'dan bir ısırık daha aldığında başını salladı. "Dur tahmin edeyim. Başka bir zaman konuşalım mı?"

Gülümsedi, parmağını burnuna götürdü ve başıyla tezgâhın üzerindeki eski kutuyu işaret etti. "Ne buldun?"

"Henüz bakmadım." Kutunun içine uzanarak eski, sevimli ahşap tabelalar çıkardı.

BENİ PIZZAYLA KANDIRDIN.

BİR DİLİM GÜNÜN VAR.

ACABA PIZZA DA BENİ DÜŞÜNÜYOR MU?

Yüksek sesle güldü. Bodie'nin bile gülümsemesini sağladılar. Ta ki, aralarında Bodie'nin ön tezgâhın arkasında önlük giymiş, sırık gibi zayıf, genç halinin de olduğu bir fotoğraf yığını çıkarana kadar. Homurdandı.

"Yukarı kaldır," dedi. "Ama lisenin ikinci ve üçüncü sınıfları arasında dokuz ay boyunca ayın elemanı seçildim. Saç filesi ve üniformayla tam bir kalp kırıcı olduğumu bilmenizi isterim."

Güldü. "Lisedeyken Taco Bell'de çalışmıştım. Müdürümüz her zaman eğer yemek artarsa son vardiyada kim varsa onu kovmakla tehdit ederdi. Bunu gerçekten yapamayacağını bilmediğimden, satılmayan her şeyi yedim. İyi ki yemeklerini seviyordum. Sonunda ya işi bırakmak ya da yeni

kiyafetler almak zorunda kaldım."

Sırıttı. "Lisede nasıl biriydin?"

Uzun zamandır bu kadar geriye gitmemişti. "Yalnızlık."

Elleri yemekle doluyken, babasının omzunu hafifçe onunkine doğru itti. "Baban bu kadar uzağa taşındığın için üzgün mü?"

"Yeni ailesiyle oldukça meşgul."

Adam kadının yüzünü inceledi, aklından geçenleri okumuş gibiydi ve başını salladı. "Onun kaybı." Ona bir genç kız gibi bakıyormuş gibi yaptı ve gülümsedi.

Onu almaya çalıştı. "Bunu yakmalayım."

"Asla olmaz. Bunu saklayacağım. Şöhret duvarıma asacağım." "Şöhret duvarı mı?"

Gülümsedi. "Müşteriler. Çalışanlar." Neredeyse "arkadaşlar" diyecekti ama küstahça davranmak istemedi. "Bunun gibi şeyler." Fotoğrafa tekrar baktı. "Belli ki sana yemek artıklarını yediren kötü bir müdürün yokmuş. Çok sıskaydın."

"Ben geç olgunlaşan biriydim. Doldurmam biraz zaman aldı."

Kadın adamın uzun boylu, kaslı vücuduna baktı, onun mükemmel bir vücuda sahip olduğunu düşündü ve adam yumuşak, seksi bir şekilde güldü. "Sadece geldiklerinde tüm dünyevi eşyalarımı boşaltmama yardım edebileceğinden emin olmaya çalışıyorum."

Yalan söyledi.

"Bana atacağın her şeyin üstesinden gelebilirim, merak etme."

Ve eğer bu ona gizli bir heyecan vermediyse ... "Harika, çünkü teslim ettiğim iki raf takımını bir araya getirmek için yardıma ihtiyacım var."

"Tamamen seninim."

Bunun üzerine telaşlanarak sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Bu gerçekten çok güzel. Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Pizzaları sen mi yaptın?"

Gülümsedi ve yorum yapmadan konuyu değiştirmesine izin verdi. "Hayır. Mutfakta bana güvenilmezdi. Temizlik yapmama ve müşterilere hizmet etmeme izin verilirdi. Babam başka bir yerde işi öğrenene kadar beni garson ya da barda komi olarak işe almadı. kötü bir tavıram olduğunu ve kıcıma tekme basacak bir patrona ihtiyacım olduğunu söyledi."

Kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına kapattı ama başaramadı. "Peki ya sen? Kötü bir tavır mı takındınız?"

"Gerçekten öyleydim. Annem hâlâ sevdiğimi söylerdi."

"Sanırım bu," dedi, onun geçmişine göz atmaktan keyif alıyordu. Onun hakkında çok meraklıydı. "Pizzacının sahibi kıcına tekme bastı mı?"

"Bir kereden fazla." Yine de gülümsedi, sanki bu anıdan zevk alıyormuş gibi. "Şimdiye kadar sahip olduğum en zor patron."

"Neden dükkanı kapattı?"

"O," dedi. "Büyükanнем. Emekli oldu. Şimdi Palm Springs'de yaşıyor ve huzurevindeki yaşlıları korkutmakla meşgul."

Bir başka kahkahayla ikinci bir fotoğraf çıkardı, bu fotoğrafta genç Bodie ve genç bir kız, ikisi de fırın tezgâhının arkasında önlük giymişlerdi. Birbirlerine sırıtıyorlardı. Kızın Shay olduğunu fark etti, daha genç ve kesinlikle daha mutlu görünüyordu.

"İkimiz de burada çalışıyorduk," dedi Bodie. "Cazibemi onun üzerinde denedim ama kabul etmedi. Onun için her zaman Mace vardı."

"Kalbini mi kirdi?"

"Hayır." Sırttı. "O zamanlar dikkat sürem kısıydı." "Sen bir oyuncuydun," dedi, o kadar da şaşırmamıştı.

"Baş belasıydım. Büyük T."

Gülümsedi. "Eminim öyledir. Her zaman aşık mısın?"

"Şehvet mi? Evet. Aşk mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır." Kadın onun yüzünü inceledi.

"Asla mı?"

Omuz silkti. "Birkaç kez denedim. İşe yaramadı. Aşk bana göre değil."

"Aynı," dedi ve ayağa kalktı, pencereden dışarı bakmak için lavaboya doğru yürüdü, nedenini bilmediği bir şekilde şu anki mutluluğuna bir gölge düştüğünü hissediyordu. "Bir daha asla ciddi bir şey istemiyorum." Çünkü ne tür bir insan bütün olmadığını bile bile bir ilişkiye girerdi ki? Yine de, aralarındaki bu çekime asla gerçek bir şans veremeyeceklerini bilmek bir hayal kırıklığı yarattı.

Bodie onun arkasından geldi. "Peki ne istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kadın döndü ve uzun, yüklü bir süre birbirlerine baktılar, an şakadan ciddiye dönüşmüştü. Sonunda bir nefes aldı. "Bildiğimi sanıyordum ama görünüşe göre beynim ve bedenim anlaşılamamış."

Bir parmağının ucunu şakağında gezdirdi ve gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama ciddi bir şey değil."

Bakışları adamın ağzına kilitlenmişti. "Ciddiye alerjim var."

"Anlaşıldı." Aralarındaki son adımı attı, açık bir niyetle ama aynı zamanda yavaşça hareket ederek ona geri çekilme şansı verdi. Ve geri çekilmeliydi de. Bunun yerine onunla yarı yolda buluştu ve parmak uçlarına kalkarak dudaklarını onunkilere değdirdi. Onun küçük şaşkınlığını hissettiğinde, onu tekrar öptü. Dilini onunkine değdirdiğinde sert bir inilti çıkararak onu yönlendirmesine izin verdi. Sonra bir şeyler patladığında düşünmeyi bıraktı.

Adam bir santim geri çekildiğinde, nerede olduklarını ve muhtemelen adını da unutmuştu. Adam onun gözlerini aradı - ne için, hiçbir fikri yoktu. Kalbi kalp krizi seviyesinde gümbürdüyordu ve bazı yerleri diğerlerinden daha fazla olmak üzere her yeri sıcaktı.

Ağzını tekrar onunkine indirmeden önce bir saniye daha ona baktı, tam o sırada üst kattan bir ses geldi. Ivy. Yüce Tanrım. Harper yalnız olmadıklarını tamamen unutmuştu ve sanki sıcak bir patatesmiş gibi Bodie'den geriye sıçradı. "Ivy yukarıda," diye fısıldadı.

Başını salladı, hâlâ çok daha yavaş geri çekiliyordu. Gözleri onunkilerde, gülümsemesi soldu. "İyi misin?"

Hayır. Hayır, değildi. Bunun olmaması gerekiyordu. Hissetmeye hazır değildi. "Bu aptalcaydı.

Özür dilerim."

"Bir şeydi," dedi yavaşça. "Ama aptalca değil."

Başını iki yana salladı. "Bak, bu muhtemelen kaçınılmazdı. Ama bunu aradan çıkardık, şimdi olanları unutup hayatımıza devam edebiliriz."

"Unutması zor olacak."

Lanet olsun. Bilmiyor muydu?

"Özür dilerim," diye bağırdı Ivy. "Tekrar uykuya dalmışım! Giyiniyorum, hemen geliyorum." Harper cevap vermek için sesini temizlemek zorunda kaldı. "Aceleye gerek yok!"

Bodie sessizce, "İçimden bir ses hâlâ onun bir kaçak olduğunu söylüyor," dedi. "Bu da burada kendini riske attığın anlamına geliyor."

"Biliyorum ama yanında kalması gereken üvey kız kardeşine mesaj attı. Yani kayıp bir kişi değil. Yine de onunla konuştukça durumunun daha da kötü olduğunu düşünüyorum." Ivy'nin onları

duymasını istemediği için yakınına eğildi. "Eğer burada benimle kalıyorsa, sokaklarda başka tehlikelerle karşı karşıya değildir."

"Ondan ailesini aramasını istedin mi? Onu ikna edebilecek biri varsa o da sizsiniz."

"Onu bir şey yapmaya ikna edebileceğimden emin değilim. Çok inatçı. Ve korkuyor, her ne kadar belli etmese de.

o. Ve bir görevi var."

"Görev." Kaşlarını çatı. "Ne tür bir görev?"

Ivy'nin güvenini kıramazdı, en azından kızın gerçekten tehlikede olduğunu düşünmediği sürece.

"Peki," dedi. "Belki onu evine bırakmayı teklif edebilirim."

"Onu Chicago'ya götürmek istemiyorsanız, olmaz."

Ağzını açtı ama Ivy merdivenlerden hızla indi. "Ne güzel kokuyor?" Harper sandviğin yarısını ona doğru itti.

Shay arka kapıdan içeri girdiğinde Ivy hemen üzerine atladı, onu keskin siyah gözleriyle odayı süzenbüyükannesi takip etti ve Shay'e İspanyolca bir şeyler söyledi.

Shay Harper'a bir liste uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Abuela'nın fırınında görmek istediği şeyler. Neyin satılıp neyin satılmayacağını sana söylemem konusunda ısrar etti."

Harper listeyi Shay'e geri vermeye çalıştı. "Listeler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." Shay kaşlarını kaldırdı. "Bunu ona söylemek ister misin?"

Harper, Abuela'ya baktı ve listeyi aldı.

Shay, "Eğer ilgileniyorsanız, benim de kendi listem var," dedi. "Elimde olmayan şeyler. Bilirsin, dışarıdayken onları görme ihtimaline karşı."

"Tamam," dedi Harper bıkkın bir ifadeyle. "Neyiniz bitti?"

"Şarap, sabır, sikiş."

Ivy homurdandı ve paspas yapmaya başlamak için odadan çıktı. O gittiğinde Harper listeye baktı ve Shay'in Bodie'ye anlamlı bir bakış atmasını neredeyse ama tam olarak kaçırmadı. "Kötü fikir," dedi Shay.

Bodie sadece ona baktı.

Shay gözlerini devirdi ve gitti.

Abuela Bodie'ye gülümsedi. *Gülümsedi*. Sonra onun yanağını hafifçe okşadı ve o da çıkıp gitti.

Harper ona baktı. "Neydi o?" Omuz silkti. "Abuela benden hoşlanıyor."

"Shay'i kastetmiştim. 'Kötü fikir' derken ne demek istedi?" "Sanırım bir uyarıydı."

"Ne için?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Sana zarar vermemem için."

Harper gözlerini kırptırdı, sonra güldü. "Bunu yanlış anlamışsın. Benden hoşlanmıyor bile."

"Muhtemelen hayır," dedi Bodie. "Şu anda kimseden hoşlanmıyor. Ama bir arkadaşına ihtiyacı olabilir. Hiçbir şey onu incitmiyormuş gibi davranmakta çok iyi ama kesinlikle inciniyor."

Harper, huysuz ve sürekli sinirlenen Shay'in arkadaşı olduğunu hayal etmeye çalıştı ve başını iki yana salladı. Kendisini kötü hissettiren insanlarla çok fazla ilişki yaşamıştı.

"Ve hey," dedi Bodie. "Az önce Abuela'dan tavsiye aldın, demek ki senden hoşlanıyor. Shay de yola gelecektir. Onlar iyi insanlar."

Bir hafta önce Harper yapayalnızdı. Ve şimdi burada bir avuç "iyi insanla" birlikteydi. Bu heyecan vericiydi ama aynı zamanda korkutucuydu da, çünkü ya her şeyi berbat eder ve bir kez daha kimsesi kalmazsa?

Bölüm 10

Ivy'nin yanında tasmalı bir Ham vardı ve hangisinin daha heyecan verici olduğunu bilmiyordu: hayatında ilk kez bir evcil hayvanı varmış gibi hissetmek mi, yoksa Tahoe Gölü boyunca yürürken hiç bu kadar mutlu hissetmemiş olmak mı?

Her geçen gün taşınması daha da ağırlaşan sırrı dışında.

İşin iyi tarafı, hava burada geçirdiği ilk haftaya göre 180 derece değişmişti. Bulundukları 6,100 feet yükseklikte güneş açık, yüksek ve parlaktı. Hava tenini ısıtıyor, varlığından bile haberdar olmadığı mavi renkteki su ruhunu ısıtıyordu. Granit ve çam ağaçlarıyla bezeli, boynunu büken Sierraların 360 derecelik manzarası da öyle.

Bir keresinde üvey büyükannesi onu kiliseye götürmüştü, şarkılar söylenen büyük, güzel bir taş binaydı ve çok hoşuna gitmişti. Burada olmak da o gün kilisede olmak gibiydi. Saygılı. Huşu uyandırıcı. Kendini çok şanslı hissediyordu; bu onun için çok yeni bir duyguydu. Fırıncı y binasına gizlice girmeye çalıştığı o gece sanki bir yıl önceydi. Uyumak için güvenli bir yer arıyordu ya da en azından bulabildiği kadar güvenli bir yer. Yeni bir hayat kurmak için A planını uygulayacak cesareti toplarken uyuyabileceği en iyi yeri bulmaya çalışmıştı.

Birinci adım Sunrise Cove'u kontrol etmek ve araziye tanımaktı. Tahoe'nun yaz kış ülkenin en soğuk yeri olduğunu hep duymuştu ama buna hiç inanmamıştı. Ta ki Temmuz ayında neredeyse ayak parmaklarının donacağı o geceye kadar.

Chicago'lu olduğu için soğuğa alışkındı ama yılın bu zamanında değil. O gece donmuş bir buzlu şeker olmuştu ve Barmen Dude'un bedava ceket teklifini kabul etmediği için pişmanlık duyuyordu.

Aka Bodie Campbell.

Aka Sperm

Donörü.

Annesine tek bir kuruş bile nafaka ödememiş olan babasına kafasında böyle sesleniyordu. Ama Ivy o paraları istiyordu, hepsini. Ne de olsa, son on altı yılda ona gelmiş olmalıydılar. Ama şimdi onlara sahip olmaktan mutlu olacaktı. Para yeni hayatını finanse edecekti. Kendi başına.

Bu da onu planının ikinci adımına getirdi: adamın karşısına çıkıp "Ben senin kızınım ve bana on altı yıllık nafaka borcun var" demek.

Ama bir sorunla karşılaşmıştı: korkup vazgeçmişti. Çünkü Sperm Donörü, annesinin her zaman söylediği gibi nazik davranarak onu şaşırtmıştı. Bu da şimdi neye inanacağını bilmediği anlamına geliyordu. Ve bu yüzden kendini biraz kaybolmuş hissediyordu.

Ivy zeki olduğunu biliyordu. Ama Sperm Donörü de öyleydi. O uyanık ve dikkatliydi. Bu yüzden o da daha dikkatli ve uyanık olmak zorundaydı. Ne yapacağına karar vermeden önce onun kendisini bulması riskini göze alamazdı. Gafil avlanmak ve savunmasız kalmak istemiyordu.

Olma lüksüne sahip olmadığı iki şey.

Ama ona kim olduğunu nasıl söyleyeceğine hâlâ karar verememişti, çünkü insan bu konuyu nasıl açabilirdi ki? Hey, tüm kızartmalar için teşekkürler ve bu arada, on altı yıl önce annemi hamile bıraktın. Sürpriz, kız oldu!

Mesele şu ki, on gündür buradaydı ve tek kelime etmemişti. Kendi kendine bunun meşgul olduğu için olduğunu söyledi. Harper'ın tüm eşyaları gelmişti, ofis için bir şilte yatak da dahil - ki artık Ivy'nin yatağı olacaktı. Sperm Donörü ve Sperm Donörünün kardeşleri her şeyi boşaltmış, o ve Harper da iş için hazırlık yapmaya başlamışlardı.

Dün gece, Harper pişirmeye başlamıştı. Ve pişirmeye.

Ve Ivy'nin yardım etmesine izin vermişti, ki bu çok hoşuna gitmişti.

Sonra Harper çocuklar, Shay, korkunç büyükannesi ve Ivy ile bir tadım partisi yapmaya karar vermişti. Kurabiyeler, kekler, kruvasanlar, ekmekler... hepsi muhteşemdi. Shay'in büyükannesi bile her şeye bayılmıştı. Ve bugün, Harper'ın "yumuşak açılış" dediği bir şey vardı, yani sadece paket servis için yaya trafiğine açıklardı.

Ve insanlar gerçekten bir şeyler satın alıyordu. Ivy göğsündeki yeni duygunun gurur olduğunu fark etti. Harper, Ivy'ye fırıncılığın temellerini öğretiyordu ve Ivy kendini ölüp cennete gitmiş gibi hissediyordu. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey öğretmek için zaman ayırmamıştı ama ayrıca ... Harper'la vakit geçirmek kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Sorumlulukları vardı ve ne hikmetse bunlar da ona kendini iyi hissettiriyordu. Temizlik yaptı. Gerektiğinde ön tezgâhta yardım etti. Ve Ham'e bakıcılık yapıyordu - dolayısıyla bu yürüyüş. Ham taze bir somun tarçınlı ekmek yedikten sonra Harper ondan aşırı "coşkulu" Ham'i çok ama *çok* uzun bir yürüyüşe çıkarmasını istemişti.

Günleri amaç dolu, aynı zamanda yeni ve aynı zamanda harika geçiyordu. Bazen sırf nazik davranmaya devam eden Sperm Donörü'nü görebilmek için Olde Tahoe Tap'e giriyordu. Bir parçası, büyük bir parçası, kendisine buna kanmaması gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı işte. Ve her neyse, eğer onun kim olduğu hakkında bir fikri varsa, bu nezaket kesinlikle değişecekti. Ama buradaki hayatı düşünürken gerçekten de gülümsüyordu ve o gülümseyen biri *değildi*. Aslında annesi onun doğuştan çatık kaşlı olduğunu söylemişti.

Öz babasıyla neden henüz yüzleşmediğini kendine bile açıklayamıyordu. Ya da onun tam bir pislik çıkması ihtimaline karşı neden B planını devreye sokmadığını -sadece onun hakkı olanı çalmak- açıklayamıyordu.

Bazen gece geç saatlerde, Harper'ın uyuduğunu bildiğinde, kendi kendine kalkıp gitmesini, burada ona göre bir şey olmadığını söylüyordu. Her iki plan için de gereken cesarete sahip olmadığı açıktı.

Ama yine de buradaydı.

Kendisine gün boyu nedenini sorabilirdi ama gerçek şu ki, nedenini biliyordu. Bir yere ve birine ait olmak için duyduğu o gizli, umutsuz ihtiyaçtı. Acınası. Sperm Donörü ve amcalarını konuşup gülerken görene kadar bunun ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Ama bu onun gerçeği - insanların onu sevmesini ve istemesini sağlayan şey her neyse ondan yoksun olduğunu bilmesine rağmen aynı bağlantı duygusuna karşı korkunç bir özlem duyuyordu. Bu iç karartıcı düşünce onu kendi ayakları üzerinde tökezletti ve Ham ıslak burnuyla hafifçe kalçasını dürterek ona dikkatli olması gerektiğini hatırlattı.

Ve o haklıydı. Çok daha dikkatli olması gerekiyordu. Ayaklarıyla değil, kalbiyle. Ülkeyi geçerken yaptığı plan, buraya gelmeden önce çok daha basit görünmüştü. Ama artık bu insanları

tanıyordu. Onları sevmişti. Ve sevdiği biriyle nasıl yüzleşeceğinden ya da ondan nasıl alacağından emin değildi.

Ama A ya da B planını yapmazsa, tek seçeneği eve gitmek olacaktı. Ki bu hiçbir seçenek değildi.

Yeni bir hayat istiyordu. Yeni bir hayata *ihtiyacı vardı*. Ve küçük bir parçası bunun olmasını dilese de, bunun olamayacağını biliyordu. O bir sokak köpeğiydi, neredeyse yetişkin bir köpek, kolayca sahiplenilebilecek sevimli bir yavru değil.

Ayakları onu sevdiği ikinci el mağazasının önünde durdurdu, sevimli bir vitrini vardı. Belki Harper artık liste yapmıyordu ama hayatında hiç liste yapmamış olan Ivy bir liste yapmaya başlamıştı. Borçlu olduğu insanların zihinsel bir listesi ve Harper en tepedeydi. Kişisel alanını Ivy ile paylaşmıştı. Köpeğini Ivy ile paylaşmıştı. Kıyafetlerini Ivy ile paylaşmıştı ve aslına bakılırsa Ivy şu anda Harper'ın bir kot pantolonunu ve kazağını giyiyordu, ikisi de ona bir beden büyüktü ama sıcak ve rahatlardı.

Harper'ın Ivy'ye hissettirdiği gibi, o da Harper'a kendini özel hissettirecek bir şey yapmak istiyordu. Dükkânın vitrininin arkasındaki duvar tamamen magnetlerle kaplıydı. Fırının devasa buzdolabını temizlerken Harper'ın söylediği bir şey aklına takılmıştı. Patronu uzun bir süre buzdolabına baktıktan sonra usulca şöyle demişti: "Annem bizimkini baştan aşağı mıknatıslarla kaplardı. Keşke babam onları saklasaydı da ben de dükkânımda kullanabilseydim."

Ivy'nin cebinde biraz para vardı. Harper dediğini yapmış, Ivy'ye çalıştığı saatler için ödeme yapmıştı. Önce Ham'e, sonra da dükkânın kapısının yanındaki kocaman su kabına baktı; bunun köpeklerin içeriye alındığına dair bir işaret olduğunu öğrenmişti. Tahoe hakkında keşfettiği en şaşırtıcı şey, köpeklerin neredeyse her yerde hoş karşılanıyor olmasıydı. Böylece o ve Ham içeri girdiler.

İçeride bir müşteri vardı, dikkatini satılık tişörtlerin bulunduğu raftan ayırıp otuz saniye boyunca Ivy ve Ham'e bakan bir adam.

Ivy ona bir şeyler söylemeden önce gitmek için dönmeye başladı, ama sonra kazağının içinden bir chihuahua çıkardı.

"Burada köpek besleyebileceğimizi bilmiyordum," dedi basitçe.

Ivy o kadar rahatlamıştı ki kıkırdadı. Kıkırdamaktan nefret ederdi. Ama chihuahua çok sevimliydi ve Ham kanka olmak istiyordu, bu da onu ölesiye yalamak istediği anlamına geliyordu, bu yüzden onu Harper için mükemmel mıknatısı seçtiği arka duvara sürükledi.

DENGELİ YEMEK HER ELDE BİR KURABIYE DEMEKTİR.

Sonra Ham ile birlikte caddeyi geçip eyalet parkından sahile doğru yürüdüler. Eski püskü spor ayakkabılarını tekmeleyerek ayak parmaklarını kuma soktu. Üst tabaka kuru ve şekerliydi ama aşağıya indiğinde alt tabakanın serin ve nemli olduğunu gördü. Suyun kenarında Ham yüzmek için sızlanmaya başlayınca onu tasmaından çözdü. Yeterince emin, suya koştu ve bir tavşan gibi suyun içinde zıpladı. Yüz kilodan fazla bir tavşan.

Sonra aniden suda onunla birlikte başka bir büyük hayvan daha belirdi, ayıya benzeyen siyah bir dev? "Oh, kahretsin. *Ham! Gel!*"

Ama Ham dinledi mi? Hayır. Onun yerine ayının üzerine atladı ve ikisi de bir saniyeliğine suya düştü. "*Ohmigod, Ham!*"

Yüzeye çıktılar ve ayının kocaman bir köpek olduğunu fark ettiğinde neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Yine de, dizlerine çarpan ve nefes almak için durmasına neden olan suya koştu. Ne tür bir göl bu kadar soğuk olabilirdi ki? Daha fazla ilerleyemeden arkasından biri ona seslendi.

"Sorun yok, Dakota arkadaş canlısı!"

Döndüğünde elinde boş bir tasma tutan, kendi yaşlarında bir adam gördü. Kendisine çok benzeyen bir kızın yanında duruyordu, ikisi de uzun boylu, sırık gibi zayıf, siyah saçlı, siyah gözlü,

köpekler neşe içinde birbirlerinin üzerine atlamaya devam ederken gülüyorlardı.

Ivy elini kalbine götürdü, son zamanlarda hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu, buna birkaç hafta önce Chicago'da tren istasyonuna gitmek için otobüs değiştirmek zorunda kaldığı ve tuhaf bir herifin onu tuvalete kadar takip ettiği zaman da dahildi. Pencereden kaçmış ve altı çocuğu olan bitkin görünümlü bir babanın yanına oturmuştu; baba yedinci çocuk gibi davrandığını fark etmemişti bile.

Sahildeki adam keskin bir ıslık çaldığında ve her iki köpek de koşarak sudan çıktığında bu anıdan sıyrıldı.

"Dikkat et!" diye uyardı adam ama Ivy hem Ham'in hem de Dakota'nın üzerine bin galon göl suyu dökülmüş gibi titremesinden kaçmak için zamanında hareket etmedi.

Islatırken gözlerini sımsıkı yumdu ama açtığında her iki köpeğin de kibarca oturduğunu ve cebinden bir şey çıkarıp onlara veren adama doğru mutlu bir şekilde nefes alıp verdiklerini gördü.

"İkramlar," dedi Ivy'ye doğru hafif bir gülümsemeyle. "Dakota'yı kontrol etmenin tek yolu bu. İyi misin?"

"Evet. Siz ... kardeşsiniz," dedi Ivy anlamsızca.

"İkizler," dedi kız. "Jessie ve James." Omuz silkti. "Annemin espri anlayışı vardı."

"Ben Ivy." Arkadaşça davranmak istiyordu ama sıırıslıklam olmuş kotu ve onu titreten spor ayakkabılarından başka bir şey düşünmek zordu. "Gitsem iyi olacak. Dönüş yolu uzun."

"Nereye?" James sordu.

"Sugar Pine Bakery, Olde Tahoe Tap'in hemen yanında. Orada çalışıyorum." Vay be, Pride dalgalanması 2. Onun için bir rekor.

James'in gülümsemesi biraz soldu. "Bu uzun bir yürüyüş. Ve bizim sayemizde ıslandınız. Seni bırakabiliriz."

Jessie başıyla onayladı.

Sahil boyunca park yerine doğru yürüdüler. İnsanlar yürüdü. Ham ve Dakota vahşi ölüm perileri gibi koşuyorlardı. "Lütfen uslu durun," diye seslendi Ivy Ham'e. "Unutma, kazlar kötüdür. Ve eğer kaka yaparsan, ben-"

Ham kısa bir süre durdu, bir daire çizdi ve kuyruğunu kaldırarak omuzlarını kamburlaştırdı. "Temizleyin," diye bitirdi iç çekerek.

Jessie güldü.

James de öyle yaptı ama aynı zamanda sempatik görünüyordu.

İstifa eden Ivy cebinden bir kaka torbası çıkardı. Bir keresinde fen dersinde, bir şeyin kokusunu alabiliyorsanız, burnunuzda o şeyin parçacıklarının olduğu anlamına geldiğini öğrenmişti. Yüzüne yakın bir yerde kaka parçacıkları istemediğinden, kaka *dağını* almak için eğilmeden önce eşofmanının yakasını ağzının ve burnunun üzerine çekti. "Sana ne yediriyoruz böyle?"

Ham mutlu bir şekilde nefes nefese kaldı, birkaç metre daha koştu ve kahretsin. Yine kamburlaştı.

Jessie, James Dakota'yı işaret edene kadar güldü, o da kendi kaka dağını ürettiyordu.

Jessie kardeşine, "Sıra sende," dedi.

"Kahretsin," dedi James. "Gerçekten." Ivy'ye baktı. "Bir çanta ödünç alabilir miyim?" "Ödünç almak mı? Hayır. Sende kalsın mı? *Evet*," dedi Harper'ın aldırmayacağını bilerek. "Al."

Beş dakika sonra sahildeki park yerinde, eski püskü bir Subaru'nun önünde duruyorlardı. Bir zamanlar muhtemelen yeşildi, ama şu anda çoğunlukla paslıydı.

"Evim güzel evim," dedi Jessie, sözcükler sessiz sesinden daha neşeliydi.

James kız kardeşinin bir tutam saçını hafifçe çekiştirdi. "Bir sokak köşesinden daha iyi, değil mi?" Ivy'nin kalbi sıkıştı. "Siz kaç yaşındasınız?"

"On sekiz," dedi Jessie .
James ona baktı.

"İyi," dedi kız kardeşi. "On yedi."

"Kışın on yedi yaşında olacağım," dedi Ivy sessizce. James arka kapağın kilidini açtı.

"Bir saniye bekle," dedi. Kargo bölümü eşyalarla doluydu -battaniyeler, giysiler, vs.- ama sadece yarısı. Diğer yarısı tamamen açıktı ve Dakota içine atladı. Ham de onu izledi. Ivy daha fazla eşyayla dolu olan arka koltuğa geçti ve kapıyı kapattı. Sonra Jessie ve James'in henüz binmediklerini fark etti. Dışarıdaydılar ve hâlâ duyabildiği kısık seslerle tartışıyorlardı.

"Ya birine bizden bahsederse?" Jessie sordu.

"Söyleyeceğini sanmıyorum."

"Kimseye güvenmek sana göre değil," dedi Jessie. "Neden o? Bu aptalca bir risk-"

"Jess, sana göz kulak olacağıma söz verdim ve elimden geleni yapıyorum. Ama içimden bir ses onun da bizim gibi olduğunu ve bir araca ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bizim gibi insanlara yardım ederiz, değil mi?"

Jessie başka tarafa baktı.

"Jess."

"Doğru. Her neyse." Ondan uzaklaştı ve direksiyonun arkasına geçerek kapıyı kilitledi. "Hey. Gerçekten olgunca." James sürücü tarafındaki cama vurdu. "Aç kapıyı."

Kız kardeşi başını salladı. "Üzgünüm, seni duyamıyorum."

James gözlerini devirdi ama görünüşe göre rahattı, çünkü arabanın etrafında dolandı ve Jessie'ye bakmadan önce pas nger koltuğuna kaydı. "Bize bir bilet daha almamaya çalış."

"Vay canına," dedi. "Kızın biri bir kez parkmetreyi söküyor ve sanki kötü bir sürücü ya da öyle bir şeymiş gibi."

Birkaç dakika sonra fırının önündeki otoparka girdi.

Ivy arabadan indi ve James onu Subaru'nun arkasında karşılayarak Ham'in aşağı atlaması için kapıyı açtı. "Ne yapmaya gidiyorsun?" diye sordu.

"Acıktım," diye itiraf etti. "Muhtemelen biraz yiyecek bulacağım." Onun bakışlarıyla karşılaştı. Adam rahat gülümsemesini değiştirmemiş ya da bir şey söylememişti, belki de onun da aç görünmesi hayal gücüydü. "Benimle yemek yemek ister misiniz?"

"Jess?" diye seslendi açık kapaktan. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Jessie döndü, Ivy onunla tanıştığından beri ilk kez ilgili görünüyordu. "Her zaman." James Ivy'ye sırtıttı. "Biz de varız."

Ivy kendini köşeye sıkıştırdığını fark etmeden önce gülümsedi. Onları fırına getirip Harper'ın hepsini doyuracağını varsayamazdı. Buzdolabındaki her şeyi yiyebileceğini biliyordu, Harper bunu ona günde zilyon kere söylemişti ama bu daveti ikizlere yapması adil değildi. Harper'ın Ivy için yaptıklarından sonra olmazdı. Ona yük olmak istemiyordu.

Kendi kendine yetmek istiyordu.

Ama bu, 'un hayal ettiğinden de zor olacaktı. "Olde Tahoe Tap'e gidip bir şeyler sipariş edebiliriz," diye önerdi.

James bara ve ızgaraya baktı, sonra başını yavaşça salladı. "Teşekkürler, ama şimdi hatırladım, gitmemiz gerekiyor."

Paraları olmadığını fark etti. Belli ki arabalarında, tek başlarına yaşıyorlardı ve Ivy hayatta kalmanın ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Yine de onu arabalarına almak için ellerinden geleni yapmışlardı. "Hayır, bıraktığın için sana borçluyum."

James uzun bir süre ona baktı, biraz kararsız görünüyordu. "Bunu yapmana izin veremeyiz."

"Sorun yok. Ben hallederim." Ya da öyle umuyordu. Aslında elinde kalan paranın yeterli

olduğundan emin değildi. Daha fazla kazanacağını kendine hatırlattı.

Jessie serin bir gölgeye park etti ve Dakota için camları indirdi. Bugün hava sıcaklığı yetmiş derece civarında olduğu için ona bir şey olmazdı. Ham de dahil olmak üzere geri kalanlar bara doğru yürüdüler. Kendi kendine patates kızartması ve kök birası için aç olduğunu söylüyordu ama aslında en çok Sperm Donörü'ne bir kez daha bakmak için acıkmıştı.

Onları açık bir masaya götürdü ve Ham hemen uyuklamak için altına yattı. "Bundan emin misin?" Jessie sessizce sordu. "Burası gerçekten güzel bir yer."

Aslında, hayır, Ivy emin değildi. Aslında, teklif ettiği için pişmanlık duyuyordu çünkü Bodie'nin Jessie ve James'in yemekleri için parasını almayacağından endişe ediyordu. Gülümsemeyi başardı. "Evet. Eminim."

Mace'in barda meşgul olduğunu ve Bodie'nin içeride mutfakta parladığını gördü. Amcasının yanındaki bar taburesinde oturan bir kadın, yanında oturan kadına hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Mace kadının önüne bir içki koydu. "Müesseseden," dedi. "Ve o her kimse, buna değmez."

Kadın ona ters ters baktı ve bağırdı, "Gelmiş geçmiş en iyi kitabı bitirdiğim için ağlıyorum! Ve şimdi bitti, seni moron!"

Mace gözlerini kırptırdı ve kendisine gülmekte olan kardeşine döndü. Mace çaktırmadan onu tersledi, sonra da Ivy'nin masasına geldi. "Hey, tatlım."

Daha önce hiç amcası olmamıştı. Annesi tek çocuktı ve Ivy'nin kendisi de öyleydi. Ve muhtemelen her kadına "tatlım" diyordu, bu yüzden neden özel hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Selam." Tereddüt etti. "Biraz yemek yesek olur mu?"

"Tabii ki."

Bodie de oraya doğru ilerledi. "Bunu ben hallederim," dedi Mace'e ve Ham'e bir köpek bisküvisi fırlattı. Bodie daha sonra Ivy'ye gülümsedi. "Hey, Kit Kat. Arkadaşların kim?"

"Jessie ve James." Bu tanıdık lakap içini ısıtmıştı ama aynı zamanda endişeden midesi bulanmaya başlamıştı, keşke onlara yemek sözü vermeseydim diyordu.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Bodie önce Ivy'ye baktı. "Dur tahmin edeyim. Senin için bir hamburger, iki dilim kaşar, ekstra turşu, gizli ev sosum ve yanında Dr Pepper ile kıvrıcık patates kızartması."

Ivy'nin nutku tutulmuştu. Annesi onun neyi sevdiğini hiç hatırlamazdı ama o hatırlıyordu. "Herkesin siparişini hatırlıyor musun?"

"Büyükbaba hiçbir şeyi hatırlamıyor," dedi Mace başka bir masanın siparişini getirirken. Bodie bunu duymazdan geldi ve Jessie ile James'e baktı. "Ya siz ikiniz?"

İkisi de tereddüt edince Ivy, "Onlar da benim yediğimden alacaklar," diye söze girdi. Jessie sessizce, "Bizimkiler lütfen," dedi. "Eğer sorun olmazsa. Ve teşekkür ederim."

Gitmek için mi? Kalıp yemek yemeyecekler miydi? Ivy onlara baktı ve ikisinin de gerçekten biraz rahatsız göründüklerini fark etti. Uyum sağlayamadıklarını düşünüyorlardı. Çok az şey biliyorlardı, o da aynıydı.

Bodie mutfağa geri döndüğünde James yavaş ve derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce, içten bir minnettarlıkla.

"Elbette." Baştaki tereddüdü gitmiş, yerini onlara yardım etmenin verdiği sıcaklık almıştı, Ivy havadan sudan konuşmaya çalıştı. "Peki, siz nerelisiniz?"

Jessie alt dudağını ısırdı ve kardeşine baktı.

"Albuquerque," dedi James.

"Chicago'dan geldim," diye itiraf etti. "Buraya gelmem günler sürdü. Şimdi eski bir kâbus gibi geliyor." Jessie ilk derin nefesini alır gibi oldu, sonra başını salladı. "Aynı, ama en azından

yalnız değildim."

James pek bir Şey söylemedi. Gerek de yoktu. G zlerindeki karanlık g lgeler Ivy'ye bilmesi gerekenleri anlatıyordu.

Hepsi kaçaktı.

Sonra, sanki her birinin daha hafif bir konuya ihtiyacı varmış gibi, Tahoe'dan ve eğlenmek için neler yapılabileceğinden bahsettiler.

"Elimizden geldiğince ufak tefek işler bulmaya çalışıyoruz," diyor James. "Ama sahilde takılmayı seviyoruz. Ve bir arkadaşımızın Hidden Falls'ta arazisi olan ve partiler veren bir akrabası var." James gülümsedi, ve kadın bu rahatlığın ardında başka bir şeyin gizlendiğini fark etti: endişe.

Biraz bildiği başka bir şey daha vardı.

Jessie, "Bir ara bizimle gelebilirsin," dedi.

"Tamam," dedi Ivy, bu olduğunda hâlâ burada olup olmayacağını merak ederek. Ama itiraf etmeliydi ki yeni arkadaşlar edinmek iyi hissettiriyordu. Onu anlayan arkadaşlar.

On dakika sonra Bodie ikizlerin yemeğini paketlemiş ve Ivy için dumanı tüten sıcak bir tabakla geri geldi. O tekrar gittiğinde, Jessie ve James çoktan ayağa kalkmış, James cüzdanını çıkarmıştı.

"Hayır," dedi Ivy. "Sorun yok."

James ona baktı ve o da kendinden emin görüldüğünü umarak başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Ve şimdi sana borçluyuz."

Jessie sıcak bir gülümsemeyle başını salladı. "Sana mesaj atarız."

Numaralarını değiş tokuş ettiler ve sonra gittiler. Ivy yemeğini yedi, sonra cebinden yirmiliğini çıkardı. Kesinlikle yeterli değildi ama en kısa zamanda geri kalanını ödeyecekti.

Neden burada olduğu düşünüldüğünde garip bir düşünce.

Tam yirmiliği masaya koyacakken, Bodie'nin eli onun elinin üstüne yerleşti ve onu durdurdu. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ama adam konuşmayınca tekrar açtı ve ona baktı. Babası olduğunu bildiği adamla ilk kez fiziksel temas kuruyordu ve o anda, onun yüzünü içine çekerken, *kendi gözlerinin de ona baktığını* gördü. Bu onu düşünmekten ve konuşma yeteneğinden tamamen mahrum bırakmıştı.

Gerçekten de onun kızıydı. Bunu biliyordu ama fark etmediği şey, onda kendinden bir şeyler görmesi *gerektiği*di. O r onda ondan bir şeyler. Ama her ikisini de görmüştü ve bu onu hem şaşırtmış hem de dayanılmaz bir şekilde duygulandırmış ve şaşırtıcı gözyaşlarıyla savaşmasına neden olmuştu.

"Burada paranın geçmediğini söylememin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu sabırla. "Ne zaman acıkırsan buraya gel ve sıcak bir yemek ye demek."

"Ama arkadaşlarım değil." "Benim için fark etmez."

Aldırmadı mı? Paradan mı yapılmıştı? Ağzı açıldı, beyni yetişmeden konuşmaya başladı. "Ben beleşçi ya da hayırsever değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi hafifçe. "Bunu, yan tarafta çalışarak bana zaman ve emek tasarrufu sağladığın onca saat için ödemenin bir parçası olarak düşün."

"Harper zaten bana ödeme yapıyor."

"Onun için yaptığın şeyler için, ki bu harika. Ama ben de beleşçi değilim ve borçlarımı her zaman öderim. Ve binanın kendisi üzerinde çalıştığın zaman, bu benim sana olan borcumdur."

Bunu düşündü, bununla yaşayabileceğine karar verdi ve başını salladı. "Bu sabah erkenden Harper'la birlikte arka depodaki iğrenç muşambayı kaldırdık, o yüzden muhtemelen bana *iki* porsiyon patates kızartması borçlusun."

Gülümsedi. "Dipsiz patates kızartması o zaman. Annem de az önce meşhur lazanyasını yaptı. Her hafta yapar ve buzdolabıma doldurur. Geri götürüp istediğin zaman yemen için bir parça

ayıracağım."

Dondu kaldı. "Annen mi?"

"Evet, otuz dört yaşında doğmadım, biliyorsun."

Onunla alay ediyordu, bu yüzden gülümsemeyi başardı, ama akli dönüyordu. *Benim bir büyükannem var.*

"Evlad, piyango sana vurdu," dedi Mace yine yanından geçerken. "Annemin lazanyası kötü şöhretli olmakla kalmıyor, Bodie asla gönüllü olarak bir dilim bile vermiyor. Geçen sefer biraz almak için onunla kavga etmek zorunda kaldım."

Bodie gözlerini kardeşine dikti. "Yanına yaklaşırsan oyun başlamış sayılır." Ivy'yi şaşırtan bir şekilde, Mace teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Kavgaya neden olmak istememiştim." Ani sinir Ivy'nin karnını çok fazla çikolata yediğinde olduğu gibi titretmişti. Çünkü Bodie sinirlendiğinde nasıl davranacaktı? Ya kızdığında üvey babalarından biri gibiyse, Yeller gibi. Ya da Fırlatan. "Lütfen söylediğim aptalca bir şey yüzünden kavga etmeyin," dedi titreyerek.

"Hey." Bodie onun elini sıktı. "Birincisi, sen yanlış bir şey yapmadın. Ve ikincisi, biz kavga etmeyiz. Pek sayılmaz. Çoğunlukla birbirimizin arkasından konuşuruz. Mace en yüksek sese sahip olanımız ve bunu kendi istediğini elde etmek için kullanmaya çalışıyor." Bir patates kızartması aldı ve ağzına attı. "Ailemizde fiziksel olarak kavga etmeyiz."

"En azından artık değil," dedi Mace. "En son Zeke on yedi yaşındayken babamın Blazer'ını 'ödünç almaya' karar vermişti. Austin dönüşte sürmekte ısrar etti ve yolumuzun sonundaki posta kutumuza çarptı, hatırladın mı?" diye sordu Bodie'ye.

"Unutması zor. Suçlama oyununa başladık ve gecenin bir yarısı yolda kavgaya tutuştuk."

Mace gülümsedi. "Eve Blazer'ın yan aynaları, çeşitli sıyrıklar ve morarmış gözlerle geldik. Kahretsin, babam çok kızmıştı."

"Ertesi gün bizi karate derslerine yazdırdı," dedi Bodie sesinde bir gülümsemeyle. "Böylece başkasının gözetiminde birbirimizin ağzını burnunu kırabilecektik."

"Evet, buna bayılırdı," dedi Mace. "Onu özlüyorum.

Austin'i de." "Her gün," dedi Bodie.

Bir kardeşlerini kaybetmişlerdi. Ve bir baba. Ve birbirlerine kenetlenmişlerdi. Bu iki yetişkin adamın birbirlerine karşı bu kadar kolay duygu ve şefkat göstermelerini izleyen Ivy, bunun bir tür rol olduğuna gerçekten inanmak istedi. Ama öyle olmadığını biliyordu. Bodie iyi bir adama benziyordu ama yine de onu ve annesini terk etmişti. Peki gerçekten ne kadar iyi bir adam olabilirdi? "Hiçbiriniz kavga etmiyor musunuz?" diye sordu inanamayarak. "Kendi çocuklarınızla bile mi? Ya pislik olurlarsa ya da aptalca bir şey yaparlarsa?"

Bodie ve Mace birbirlerine baktılar. Bodie, "Aramızda çocuğu olan tek kişi Zeke," dedi.

Göz temasından kaçınan Ivy şok olmuş bir halde başını kaldırdı. Şaşkın. Neden çocuğu olmadığını söylemişti ki? Yalan mı söylüyordu, yoksa ...

Yoksa annesi miydi?

"Sen . . çocuk istiyor musun?" diye sordu kulaklarında atan kalbinin gürültüsü arasında.

"Elbette." Bu Mace'den. "Pek çok hata yaptım ama bir gün onlardan dönüp bir aileye sahip olabileceğimi düşünmek isterim."

Ivy Bodie'ye baktı ve nefesini tuttu.

"O kadar da çok hata yok," dedi kardeşine, o da ona gülümsedi. Bodie Ivy'ye döndü ve Ivy onun bu soruya cevap verip vermeyeceğini merak etti, çünkü Bodie kesinlikle ikisinden daha kapalı biriydi. "Belki bir gün," dedi.

Kalbi "belki" derken öldü.

"Ama yeğenlerden birine sorarsanız," diye devam etti, "size gezegendeki en iyi amcanın ben

olduğumu söyleyecektir."

Mace giderken homurdandı. "Rüyanda görürsün, dostum. O unvan benim."

Bodie barla mutfak arasındaki tezgâha dönüp bir tabak daha patates kızartması aldı ve Ivy'nin önüne koydu. "Peki ya sen? Ailenle yakın mısın?"

Birdenbire odun kütlesi gibi hissettiren bir yavru yuttu. "Hayır."

Bodie ona "biraz daha ver" der gibi bir hareket yaptı ve o da içini çekti. "Annem yeni kocasıyla çok meşgul."

"Peki ya baban?"

Bu kolaydı. "Varlığımı bildiğinden emin değilim."

Bodie çoğu yetişkinin yaptığı gibi ona boş laflar etmeye çalışmadı. Sadece başını salladı. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Bunun doğru olmasını istiyordu ama doğru olduğundan emin değildi.

"Kontrol etmek ve iyi olduğunu bildirmek için kimseyi aradın mı?" Bodie sordu.

"Harper bunu bana her gün soruyor."

"Ve?"

Omuz silkti. "Annem şu anda ülke dışında, ama eve döndüğünde ararım." *Olabilir.*

Bunu kabul ederek onu şaşırttı. Görünürde bir dırdır yoktu. Bu ona sormak için can attığı soruyu sorma cesareti verdi. "Peki sen de hatalar yaptın mı? Mace gibi mi?"

Adam uzun bir süre sessiz kaldı ve kadın onun cevap vermeye niyetli olduğundan hiç emin değildi. Ama sonra cevap verdi. "Başka bir işte, başka bir hayatta," dedi. "Dikkatim dağıldı ve kötü bir karar verdim. Ve bu yüzden, benim için aileden biri gibi olan biri öldü ve arkasında bir aile bıraktı. Ve hiç kimse ailesini geride bırakmak zorunda kalmamalı."

Ivy onun gözlerindeki acıyı ve pişmanlığı görebiliyordu ve ona kesinlikle inanıyordu. Onu korkutan şey, kafasının hiç bu kadar karışmamış olmasıydı. Hayatı boyunca, geçmiş bankasındaki Büyük Kötü o olmuştu. Çekip giden ve bir daha arkasına bakmayan baba.

Ama bu, onun hakkında öğrendiği hiçbir şeyle uyuşmuyordu. "Arkadaşın ve ailesi için gerçekten üzgünüm," dedi. "Ve bunu yaşamak zorunda kaldığın için."

"Teşekkürler. Ben de teşekkür ederim. Her şey için çok üzgünüm."

Bir patates kızartmasını ketçaba batırdı ve etrafında döndürdü. "Sizce insanlar hatalarından geri dönebilir mi?"

"Umarım öyledir."

Patates kızartmasını ağzına attı ve tabağı ona doğru itti, böylece o da kendine yardım edebilecekti. "Ben de," dedi usulca. Bunu tüm gücüyle diledi.

Bölüm 11

Harper yepyeni pastanesinin mutfağında durmuş, kulaktan kulağa gülümsüyordu. Buraya geleli henüz iki hafta olmuştu ama hayatında uzun zamandır eksik olan bir şeye sahipti bile.

Umut.

Dünkü açılış iyi geçmişti, sadece paket servis vardı. Tüm pürüzleri gidermek istediği için henüz reklam vermemiş, tabela asmamış, tatlılarını satın almak için yerel restoranlarla iletişime geçmemiş ya da düğün pastaları için uygun olduğunu yerel düğün planlamacılarına bildirmemişti.

Oraya gidecekti. Oturmak için dört masa ve sevimli uyumsuz sandalyeler sipariş etmişti. İnsanların mallarının tadını çıkarmasını ve onlarla oyalanmasını görmek için sabırsızlanıyordu. Bu düşünce bile onu gülümsetiyordu.

Tıpkı o sabahki ilk müşterisini hatırladığı gibi. Tezgâha doğru yürüyen küçük bir kızdı, boyu ondan bir karış daha uzundu. Elini açtığında avucunun içinde mavi bir taşı duruyordu. "Bununla çikolatalı kurabiye alabilir miyim?" diye sormuştu.

Harper şimdi bir mavi taş daha zengindi.

Kızın ağabeyi onu almak ve özür dilemek için koşarak gelmişti ama Harper'ın hiç pişmanlığı yoktu.

Resmi olarak sessiz saatler olduğu için -öğle yemeğini geçmişti, neredeyse kapanma zamanıydı- şu anda hiç müşterisi yoktu. Bu yüzden Ivy uzun bir yürüyüşe çıkmışken o da yarın için gönlünce bir şeyler pişiriyordu. Çikolatalı ve nane parçacıklı kurabiyelerinden daha fazla pişiriyor, tezgâhında oturmuş bir tane yiyen Bodie'ye gülümsüyordu. Bodie birkaç dakika önce gelmiş ve Ivy'ye kurabiyelerin tadına bakmayı teklif etmişti. Ama aynı zamanda dudaklarını da tatmaya çalıştığından, kadın onu pek ciddiye almamıştı.

Başparmağındaki çikolatayı emdi, bu ses kadının içinin biraz titremesine neden oldu. "On iki yaşındayken Tahoe'ya gelmeyi neden bıraktığını hiç söylemedin."

Bakışlarını adamın ağzından gözlerine doğru kaldırmayı başardı. "Ve?"

Onun şımarıklığından hoşlanmış gibi gülümsedi. Bu iyi bir şeydi, çünkü bu onun ruhunun bir parçasıydı. "Ve neden ATF'ye geri dönmediğini hiç söylemedin," dedi.

Tekrar gülümsedi. "Ve?"

Bir homurtu ile hamur toplarını kurabiye tepsisine bırakmaya geri döndü. Kolay değildi çünkü adam cidden seksi, nefis "mmm" sesleri çıkarıyordu ve bu sesleri çıkarmasını tamamen başka bir nedenden dolayı istemiyordu.

İkisine de eğlenmiş bir ifadeyle bakarak parmağını ona doğru uzattı.

"Buraya gel." "Eğer oraya gelirim, ikimiz de biliyoruz ki bunları asla bitiremeyeceğim."

Kahkahası alçak ve sertti ve kızın tüm güzel yerlerini tırmalıyordu. Ve lanet olsun, ayakları

beyninden ayrıldı ve onu doğrudan ona götürdü. Kimin kimi öptüğünden emin değildi ama adamın tadının harika olduğundan emindi ve birden kendi "mmm" seslerini çıkarmaya başladı.

Hava almak için geri çekildiklerinde, bir elini onun kolunda gezdirdi, avucunu ensesine yerleştirdi, bakışlarını tutarken başparmağı yavaşça onu sıyırdı. "Annem emekli olduğumu sanıyor. Kardeşlerim izinde olduğumu sanıyor. İkisi de doğru değil."

"Tamam," dedi. "Gerçek nedir?"

Adam tereddüt etti. "Kimseye söylemedim."

Adamın gözlerindeki ciddiyetten ve ailesiyle paylaşmadığı şeyleri ona anlatıyor olmasından ürken kadın başını salladı. "Anlaşıldı."

"ATF beni terk etti."

"Ne?" Onun adına haklı bir kızgınlıkla doğruldu. "*Neden?*"

Başka tarafa baktı ve geniş omzunu silkti. "Ben hasarlı bir malım ve artık hiçbir işe yaramıyorum."

Nefesini içine çekti, duyguları çarpışıyordu. Onun için üzülüyordu ama en çok da dünyayı güvende tutmak için harcadığı yılların hiçbir anlamı yokmuş gibi hissetmesine neden olan insanlara öfke duyuyordu. Adamın yüzünü kavrayarak kendi yüzüne yaklaştırdı. "Bu gerçekten daha uzak olamazdı."

Hiçbir şey söylemedi.

"Olamaz," dedi yumuşak bir sesle.

Alnını onunkine dokundurdu.

Kollarını ona doladı ve şaşırarak o da aynısını yaptı. "Diğer herkes ne olduğunu düşünüyor?"

Derin bir nefes aldı. "Kardeşlerim biraz zamana ihtiyacım olduğu için ücretsiz izne ayrıldığımı düşünüyor. Annem emekli olduğumu düşünüyor. Bunu onlara söyleyemedim."

Onun sempati duymasını istemediğini biliyordu, bu yüzden bunu örtbas etmeye çalıştı. "On iki yaşındayken buraya gelmeyi bıraktım çünkü annem öldü. Ondan sonra babamın Tahoe'ya ilgisi kalmadı. Benim vardı ama bu önemli değildi."

Uzun, yüklü bir süre birbirlerine baktılar. Bodie'nin elleri kızın yüzüne geldi ve hafifçe kendi yüzüne doğru eğdi.

Ellerini onun göğsüne koydu, eğildi ve-

Arka kapı açıldı ve Abuela içeri girdi. "Yarın başlamaya hazırım," diye duyurdu. Harper şaşkınlıkla ona baktı. "Neye başlamaya?"

"İş. Sabah altı benim için iyi değil. Sana sabah 7'den 10'a kadar vereceğim."

Harper bütün hafta boyunca altıdan on bire kadar çalışacak, fırın işlerini halletmesine yardımcı olacak yarı zamanlı bir çalışan aramıştı. Yazın iş arayan bir genci düşünüyordu - neredeyse taş kesildiği kadın dışında herhangi birini. "Kitapçı dükkânını sen işletiyorsun."

"Hayır, Shay benim için kitapçıyı işletiyor. Pişirmek istiyorum."

"Tamam, ama ..." Harper hafifçe adım atmaya çalıştı. "Ücretin o kadar da iyi olmadığını ve sadece benim onayladığım tarifleri kullanacağımızı bilmelisin, patronun *ben* olacağımdan bahsetmiyorum bile. En azından bana saygı duyuyormuş gibi yapmalı ve talimatlarıma uymalısın."

"Pozisyonu paylaşabiliriz," dedi Abuela kendinden emin bir şekilde.

Arkasında Bodie kahkaha atar gibi bir ses çıkardı ama Harper boynunu ona doğru çevirdiğinde öksürdü, gözleri masumdu. "Affedersiniz."

Abuela'ya dönmeden önce gözlerini ona dikti. "Benim pozisyonumu paylaşmıyoruz. Patron benim, istisna yok."

Büyükanne bunu düşündü. "Belki de tuvalete gitmen gerekiyordur. Ya da erzak almaya. Ya da bir Campbell çocuğunu öpmek için. Geçici patron olabilirim, ne diyorsunuz buna?"

Bodie yine boğuldu, bu kez gerçekten.

"Eee?" Abuela Harper'a dedi ki.

"Geçici ya da başka türlü *herhangi bir* patrona hayır," dedi kararlı bir şekilde, çünkü kibarlık onu kesmiyordu. "Ama bu şartları kabul ederseniz, işe alındınız demektir."

Abuela gülümsedi. "Harika. Yarın başlayacağım." "Peki ya şimdi?" Harper sordu.

Abuela gülümsedi. "Yarın benim için daha iyi." Ve sonra gitmişti.

Harper bir nefes verdi. "Neden az önce kandırılmış gibi hissediyorum?"

"Çünkü kandırıldın." Bodie bir kurabiye daha almak için uzandı.

Tam Ivy mutfığa girerken, Bodie onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Bodie'yi mutfakta görünce biraz tökezleyerek, "Soru," dedi.

Harper, Ivy'nin erkeklerden rahatsız olduğunu biliyordu ama ona karşı nazık ve yumuşak davranan Campbell kardeşlerin yanında olmanın yardımcı olacağını umuyordu. "Can kulağıyla dinliyorum," dedi Harper.

Ivy bakışlarını Bodie'den ayırdı. "Şey, şimdi geldim ve Ham'in tasmaı ön tarafta, güneş lekesinin tadını çıkarıyor, ama ben geldiğimde bir adam geldi. Annesi için özel bir pasta arıyor. Tadı ya da neye benzediğı umurunda değil, sadece üzerinde 'kanserin canı cehenneme' yazmasını istiyor - kendi sözleri," dedi hızlıca. "Ve eğer pastasında f-kelimesini kullanırsanız fazladan ödeme yapmaya hazır. Görünüşe göre son pastane onu reddetmiş ve pastaya bugün ihtiyacı var."

Harper kaşığını yere koydu. "Onun parasını alma."

Hayal kırıklığına uğramış görünen Ivy başını salladı. "Evet, tamam."

"Ona sergideki üç pastadan birini seçmesini söyleyin, ben de ücret alınmayacağını ekleyeyim. Ona kek parasını çiçek almak için kullanmasını söyleyin."

Ivy ona gülümsedi. "K!"

Beş dakika sonra adam kişiselleştirilmiş pastasıyla mutlu bir şekilde ayrıldı. Ivy onun için ön kapıyı kilitledi ve kitapçıya gitti.

Bu da Harper'ı Bodie ile yalnız bıraktı.

Tezgâhtan kayarak ona doğru geldi, elleri kalçalarına gitti, bakışları onunkilere kilitlendi. "Harikasin, bunu biliyor muydun?"

Övgüden rahatsız olan kadın gülerek onu itti. "Kışt. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Sırtını duvara dayamıştı ama onu belinden yakaladı ve içeri çekti. "Hayır, *bu* senin dikkatini dağıtan ben olacağım." Onun ağzını kendi ağzıyla kapattı, en iyi uyumu sağlamak için aç yaparken biraz belirsiz bir ses çıkardı ve ikisi de gidene kadar öpücüğü derinleştirdi. "Sonra," diye mırıldandı sonunda onun dudaklarına karşı.

"Emin misin?" Gözlerini güneye, adamın kendisine bastırıldığı en sert kısmına kaydırıldı.

"Evet." Kulağının altına son bir öpücük kondurdu. "Duvara sırtımı dayadığımda kendimi pek dengeli hissetmiyorum." "Dengeli görünüyorsun. Ya da kaya gibi sağlam mı demeliyim?"

Güldü, bu tanımlamadan son derece memnun görünüyordu. *Erkekler . . .*

Harper ve Ivy haftanın geri kalanında tam gün çalışıyorlardı ve şaşırtıcı bir şekilde Abuela da onlarla uyum içindeydi. Yaya trafiğı az olsa da, birkaç müşteriden fazlasını ağırılıyorlardı. Çoğu Shay'di ama müşteri müşteriymi ve Harper her uzun günün sonunda mutfağını temizlerken kendini sersemlemiş ve umutlu hissediyordu.

Ivy üst kattaydı, muhtemelen en sevdiği hobisi olan telefonuyla uğraşıyordu. Ve şimdi Harper

kendini biraz sakinleşmiş hissediyordu, öfkesi yatışmıştı ve fark etti ki ... kendisinin favori bir hobisi yoktu.

Ya da herhangi bir hobi.

Daniel'la birlikte olmadan önce zamanını nasıl geçirdiğini hatırlamaya çalıştı. Üniversitedeyken kısa bir süre koşmaya başlamıştı ama bundan nefret etmişti. Okumayı seviyordu ve iyi bir TV maratonuna da her zaman hazırды ama birdenbire yalnız kalmak çekici gelmedi.

Bodie'yi tekrar öpmek gibi yetişkince bir şey yapmak istedi.

Hayır. Yanlış vücut parçası onun yerine düşünüyordu. Ama kahretsin, ellerinin ve ağzının ona hissettirdiği kısa anlık görüntüler onun felaketiydi.

Derin bir nefes aldı. İsteddiği şey bir bardak şarabı su bardağına dökmek yerine bir şeyler içmekti çünkü şarap kadehleri Daniel'la birlikte geride kalmıştı.

Bu yüzden, gerçekten aptalca bir şey yapacaktı. O içki için Olde Tahoe Tap'e gidecekti. Ve tamam, belki başka yetişkin şeyleri için de, çünkü gerçek şu ki, biriyle kutlama yapmak istiyordu. Yaşı uygun biriyle. Uzun boylu, zayıf yapılı, seksi, cennet gibi öpüşen, çikolata ve nane parçacıklı kurabiyeleri gibi tadı olan biriyle.

Üstünü değiştirmek için üst kata çıktı, önce Ivy'ye baktı, Ivy'nin şiltenin üzerinde telefonuyla oturduğu ve ancak bir ergenin yapabileceği gibi dünyanın geri kalanını görmezden geldiği kesindi.

Harper duş aldı, sonra giyecek uygun bir şeyler bulmak için dolabına baktı. Belki de bunun sadece sıradan bir içki olduğunu, daha fazlası olmadığını söyleyecek bir şey. Aynı zamanda güzel ve yeni şeylere açık olduğunu da söyleyebilecek bir şey.

Çoğu iş kıyafeti olmak üzere sadece iki bavul dolusu kıyafeti olan bir kadın için büyük bir işti bu. Bir güneş elbisesi giydi, sonra Ağustos ayında olmamıza rağmen gecelerin hala oldukça serin olabileceğini hatırladı. Elbiseyi yırtıp attı ve üzerine yıkanmış bir kot pantolon, askılı bir atlet ve üzerinde çikolata lekesi olan bir kazak giydi.

Lanet olsun.

Tüm gardırobunu çöpe atana kadar dolabı karıştırmaya devam etti ve sahip olduğu her şey yatağın üzerine saçıldı ve horlayan bir Ham'i tamamen kapladı. Ciddi ciddi horluyordu. Düşündüğünü bile zor duyuyordu. Üzerinde tayt ve atlet vardı, kazağı da neredeyse dizlerine kadar sarkıyordu. Ayağına bir babet geçirdi, saçlarını at kuyruğu yaptı, bir rimel sürdü ve dudaklarını parlattı. Şifonyerinin üzerindeki kutudan artık bir kurabiye aldı.

Tenekenin açılma sesiyle birlikte Ham'in kafası havaya kalktı, kulakları dikildi. Yemeği on mil öteden bile duyabiliyordu.

"Bu benim akşam yemeğim," dedi. Adam pırzolarını yaladı.

"Üzgünüm dostum ama köpekler çikolata yiyemez."

Gözünü bile kırpmadı. Muhtemelen kendini köpek olarak tanımadığı içindi. Bir insan olduğunu sanıyordu.

Ivy kapı aralığında belirdi. "Çikolata mı duydum?"

Harper güldü ve birkaç kurabiye alması için tenekeyi uzattı.

"Biraz daha pişirmek için aşağıya mı iniyorsun?" Ivy sordu.

"Hayır, bir şeyler içmeye gidiyorum."

Ivy'nin kaşları kalktı. "Yatma içkisi gibi mi?"

Harper'ın nefesi kesildi. "Hayır!" En azından on altı yaşındaki birine itiraf etmek istemiyordu.

Ivy gözlerini devirdi ve etrafa saçılmış giysi yığınlarını karıştırmaya başlayarak Ham'in geri kalanını ortaya çıkardı. "Hambone," diye mırıldandı genç kız şefkatle ve burnuna bir öpücük kondurdu. "Ona dar kot pantolonunu ve bu botları giymesini söylemeliydin." Biraz fazla dar kot

pantolonu ve Harper'in sahip olduğu tek seksi çizmeyi ona doğru fırlattı. Sonra da orada durup Harper'in

taytını kot pantolon ve botlarla değiştirdi. "Hâlâ o kazağı mı giyeceksin?" Ivy sordu. Harper ona bir bakış attı.

"Başka şekilde ifade edeyim," dedi Ivy. "O kazağı giymiyorsun." "Nesi varmış bunun?"

"Hiçbir şey, eğer bir daha asla çıkmamak istiyorsan. Kaybet onu." "Ama sütyen giymiyorum."

"İhtiyacın yok."

Harper kazağı çıkardı.

"Evet." Ivy Harper'ın etrafında dolaştı ve sonra başıyla onayladı. "Harika görünüyorsun." "Harika demeyecektim. Bir şeyler içmeye gidiyordum."

"Uh-huh," dedi Ivy sırtarak. "Rimelden nefret ettiğin halde bu yüzden mi rimel sürüyorsun?"

"Hey, maskara zırh, tamam mı?" Harper aynada kendine baktı ve kabul etmek zorundaydı ki oldukça iyi. "Bir içki içmeyeli uzun zaman oldu." "Yaşlı insanlar seks konusunda çok tuhaflar."

"Ben yaşlı değilim! Git internette başını belaya sok, olur mu?"

"Bu beni cezbederdi ama burada, taşrada internet tamamen boktan."

"Bir küfür kavanozuna ihtiyacımız var." Harper iç çekti. "Neden on altı yaşında, altmışına merdiven dayamışsın gibi bir hisse kapılıyorum?" "Çünkü öyleyim," dedi Ivy. "Toprak gibi yaşlı doğdum."

Harper güldü. "Senin yaşında yeni arkadaşların olmasına sevindim. Hikayelerini biliyor musun? Aileleri nerede?"

"Resmin dışında. Aileleri öldü." Ivy omuz silkti. "Sanırım koruyucu ailede kalmak işlerine gelmedi çünkü ayrı kalmaktan hoşlanmadılar. Yani kendi başlarındalar."

Harper başını salladı, onlar için bundan nefret ediyordu. İkizlerle yedi kez karşılaşmıştı, çoğunlukla da Ivy'yi göle götürmek için geldiklerinde onları beslerken. Ve Dakota'yla. Harper, Ham'in de yeni bir arkadaşı olmasına bayılmıştı. Ya da Dakota'ya nasıl baktığını düşünürsek, belki de kız arkadaşı demeliydi. "Onların arkadaşlığından hoşlanıyorsun."

Ivy omuz silkti. "Yalnız olmaktan iyidir." Harper ona sarıldı. "Asla yalnız değilsin."

Bu, kızın nadiren gülümsemesine neden oldu. "Teşekkürler." Harper'ın kıyafetini inceledi.

"Biliyor musun, gerçekten çok güzelsin."

Harper omuz silkti. "Rimel yüzünden."

"Hayır, değil. Ama ..." Ivy yaklaştı ve Harper'ın at kuyruğunu çekip çıkardı, sonra da saçlarını kabarttı. "Tamam, *şimdi* etkilemeye hazırsın."

"Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum."

"Yalancı. Git iyi vakit geçir. Benim yapmayacağım bir şey yapma." Harper durdu. Onu işaret etti. "Çok olsa iyi olur."

"Hey, bu benimle ilgili değil. Merak etme, eğer eve gelmezsen Hambone'a kahvaltı hazırlayabilirim."

"Aman Tanrım! Hemen geri geliyorum!"

Ivy sırttı. "Telaşlandığında ve utandığında çok tatlı oluyorsun. Belki de kuşlar ve arılar hakkında konuşmalıyız."

Harper ellerini kalçalarına götürdü. "Bitirmek üzere misin?"

"Emin değilim," dedi Ivy gülerek. "Bu eğlenceli. Bak, sadece iyi vakit geçir, tamam mı? Oh, ve sana kim içki ısmarlarsa ısmarlasın, çünkü o zaman kendine saygı duyduğunu anlar."

Harper durdu ve aptalca gülümsediğini hissetti. "Ah, dinliyormuşsun!" "O kadar ileri gitmezdim ama son *Cosmo* derginizi okuyordum."

Harper ona sarıldı, göz açıp kapayıncaya kadar kalbine girmeyi başaran bu genç kızdan çok etkilendi. "Bunu benim için mahvetme. Gururlu bir anne gibi hissediyorum."

Ivy sarılırken boğuluyormuş gibi yapınca Harper gülmekten vazgeçti. Ivy'nin fiziksel şefkate alışkın biri olmadığını biliyordu ama kendisi de değildi. Onlar bir şekilde birbirlerini bulmuş iki kayıp ruhtu. "Arkamdan kilitle. Ve yabancılarla konuşma."

"Evet, hanımefendi."

Harper ona baktı. "Duygulardan duyduğun rahatsızlığı örtmek için alaycı bir üslup kullanman dikkatimi çekti." "Bunu fark etmenizin tek nedeni bir elmanın iki yarısı olmamız.

Şimdi git," dedi Ivy.

Dışarıda, Harper derin bir nefes aldı ve arnavut kaldırımında yürüdü, Ağustos ayında Noel gibi hissettiren çok sayıda parıldayan ışıkla aydınlatılmış şirin binalara baktı.

Ama bu gece yağmur yağıyordu, kar değil. Binaların çıkıntılarına yakın durdu ve iki dakika sonra barın önünde durup cesaretini toplamaya çalıştı. Dönüp karanlık, ıslak gökyüzüne baktı ve neden bu kadar korkak davrandığını düşündü. *Sen bundan daha iyisin. Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın-*

Arkasında bir hışırtı duyunca bir an dondu kaldı, çünkü Tanrım, muhtemelen bir ayıydı. Çabucak döndü, ellerini savunma pozisyonunda kaldırdı, kendini olduğundan daha büyük gösterdi ama yine dondu kaldı. Çünkü ayı değildi, sadece ayı kadar huysuz biriydi.

Shay.

Bölüm 12

Shay, Harper'ın agresif duruşu karşısında kısa bir süre durdu. "Bu da ne..."

"Senin bir ayı olduğunu sanıyordum."

"Ha," dedi Shay ama iğneleyici ya da alaycı başka bir şey söylemedi.

İşte o zaman Harper, Shay'in yüzünde yağmurdan daha fazlası olduğunu fark etti. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Hey. İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?"

"Hayır, ağlıyor gibi görünüyorsun."

Shay gözyaşlarını sildi. "Çünkü şu anda hayat durumum her şeyi tek bir toka ile bir arada tutuyor."

Harper tereddüt etti. Başka bir kadın olsa sarılmak ya da sempatik sözler söylemek için elini uzatırdı. Ama bu Shay'di. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Hayır." Ama daha fazla gözyaşı döküldü.

Harper yüzünü buruşturdu, sonra olaya dahil oldu. "Bu

Mace'le mi ilgili?" "Onun hakkında konuşmuyoruz."

"Okaaaay. Peki neden hala yağmurun altında h benimle duruyorsun?"

"Ben seninle değilim." Shay bara geri döndü. "İçeri geri dönmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

"O duyguyu bilirim."

"Gerçekten mi?" Shay öfkeyle gözyaşlarını silerek sordu. "Sevdiğin adamla kavga edecek kadar aptal mıydın, tam bir pislik gibi davranıp ona senden uzaklaşmaktan başka seçenek bırakmadın mı?"

Harper'ın kahkahası neşesizdi. "Şey, aslında, sevdiğim adam bir pislik çıktı ve benden uzaklaştı, yani ..."

Shay başını geriye eğdi ve gökyüzüne baktı. Yumuşak bir sesle "lanet olsun" diye mırıldandı ve sonra tekrar Harper'a baktı. "Başına gelenler için üzgünüm." Bir şişe çıkardı. "Bu Abuela'nın ve eğer ona bende olduğunu söylersen, en sevdiği laneti senin üzerine yaparım."

"Lanet ne işe yarıyor?"

Shay omuz silktili. "Bu konuda biraz belirsiz. Ve onu işe aldığına inanamıyorum." "Hey, beni korkuttu. Ama mutfakta harikadır."

Shay homurdandı ve şişeden uzun bir yudum çektikten sonra Harper'a uzattı; Harper bir yudum aldı, yutkundu ve neredeyse öksürerek ciğerlerini sökecekti. Gözleri yaşarak ağzını sildi. Hırıltıdan başka bir şey yapabilmesi tam iki dakika sürdü. "Yüce Tanrım, bu da ne?"

"Moonshine. Abuela'nın kardeşi ve amcası huzurevindeki dostları için yapıyorlar. Onlar

herhangi bir depresyon ya da anksiyete ilacından daha iyi olduğunu iddia ediyor." Shay şişeyi sahte bir kadeh kaldırışla havaya kaldırdı. "Nefret etmek için sevdiğimiz ve sevmek için nefret ettiğimiz tüm erkeklerle." Bir yudum aldı ve sonra nefesi kesildi, göğsünü yumruklarken gözleri yaşardı. "Tamam, bu parti diğerlerinden biraz daha sert."

"Sakin, rahat, zahmetsiz çekiciliğin kralı Mace'le kavga mı ettin? Bunu yapmak bile zor olmalı," dedi Harper, bilmek istediği için kendi hayatını eline aldığını biliyordu.

"Kendimce sebeplerim vardı."

Harper onu inceledi. "İçine kapanık bir pislik mi? Sana karşı kaba mıydı? Sana zarar vermedi, değil mi?" "Hayır, öyle bir şey olmadı." Shay içini çekti. "Campbell'lar tam olarak göründükleri gibiler, hayır.

Gizli ajandaları var, vücutlarında kötü bir kemik bile yok. Yani, özellikle Bodie olmak üzere, belalı olabilirler ama iliklerine kadar iyi adamlardır. Kötü kalpli olan benim." Harper'a baktı. "Bir pislikle mi nişanlıydın?"

"Tam değil, ama yakın."

"Onu pislik yapan neydi?"

"Her zaman öyle biri değildi," dedi Harper.

"Daha fazla kelime," dedi Shay.

Harper ona bir bakış attı. "Her iki taraf için de geçerli." "Önce sen."

"Güzel. Üniversite birinci sınıfta tanıştık. Gençtim, utangaçtım, yalnızdım ve neredeyse tek başımaydım. Daniel onu seven büyük ve tanınmış bir aileden geliyordu. Kendine güvenen, komik ve çok sayıda arkadaşı olan biriydi ve beni utanç verici bir kolaylıkla kabuğumdan çıkardı. Ama ciddileştikimizde, ailesi onun kafasına girmeye başladı. Yeterince iyi değildim, bir fırında çalışan bir hiçtim, onu kullanıyordum Sonra birdenbire beni olaylara dahil etmemeye başladı, *ondan* uzaklaşan *ben* olduğumu söyledi, kendisi ve ailesi hakkında güvensiz olduğum için benimle ilgilenmenin zor olduğunu söyledi, bunun gibi şeyler."

Shay kızgın görünüyordu. "Sana gaz verdi." Harper omuz silkti.

"Hayır, sana gaz verdi," diye tekrarladı Shay. "Çünkü inan bana, seni önemsememeye çalıştım ve *gerçekten* de çok uğraştım, ama şöyle bir şey var Harper, seni önemsemek *çok* kolay. Bilesin diye söylüyorum, bundan nefret ediyorum."

"Um, teşekkürler?"

Shay içini çekti. "Bir de şu açıdan bak: Ucuz atlattın. Bütün erkekler eşit yaratılmamıştır." "Peki, madem Mace senin adamın, neden çekip gitmesine izin verdin?"

Shay bir omzunu kaldırdı.

"Panikledim." Harper kuru bir sesle, "Daha fazla kelime," dedi.

Shay içini çekti. "Bakın, ben boktan bir yetiştirilme tarzından geldim. Annemle babam ben küçükken ayrıldılar ve ikisi de bana bakmak istemedi. Bu yüzden büyükannem beni yanına aldı. Muhtemelen fark etmediniz ama bu bende ciddi güven sorunları yarattı."

"Hmm," dedi Harper.

Shay ellerini havaya kaldırdı. "Mace bir anda ortaya çıktı ve ... beni sevdi, ki bu onun için çok saçmaydı. Ona milyonlarca kez ilişkilerin uzun vadede *asla* yürümeyeceğini söyledim. Peki sonra ne yaptı? Bana evlenme teklif etti."

"Vay canına, ne göt herif ama," dedi Harper.

"Hayır, anlamıyorsun. Lisedeyken sadece birlikte olmak ve eğlenmek konusunda anlaşmıştık. Evlilik yok, beyaz çit yok. Aşk hakkında ne hissettiğimi ve nereden geldiğimi biliyordu. Ve

"Şimdi de kuralları değiştirip etiketlemek mi istiyor? Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu oyunda bir faul. Ona bunu söylediğimde benimle bu konuda konuşmaya çalıştı. İşte o zaman kavga çıkardım ve yürüyerek beni haklı çıkardı." Gözlerini kaçırdı. "İnsanlar bir şeylere etiket yapıştırdı mı, her şey mahvoluyor."

"Belki," dedi Harper. "Ama emin olduğum bir şey varsa o da ilişkilerin benim de ödümü kopardığıdır."

Shay başıyla onayladı. "Çocukken seni mutlu eden bir yere gelmek için gerçekten her şeyden uzaklaştın mı?"

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum." Harper başını salladı. "Ama her şey üst üste geldi. Kendimi kırılmış hissettim. Sonunda hayatıma iyice bir baktım ve mutlu olmadığımı fark ettim."

"Yani arabaya bindiniz ve kendinizi mutlu hissedene kadar araba mı sürdünüz?"

"Sayılır. Mutlu olduğumu hatırladığım son yere gittim. Ben küçükken, annem hala hayattayken ailem Sugar Pine Point'te kamp yapardı."

Shay içini çekti ve başının arkasını barın duvarına birkaç kez vurdu. "Ne?"

"Ben senin kadar iyi bir insan değilim. Hayatının istediğin gibi olmadığını fark ettin ve değişiklikler yaptın. Ben hayatımın istediğim gibi olmadığını fark ettiğimde onu patlattım." Şişeden bir yudum daha aldı ve tekrar Harper'a uzattı.

"Artık içki arkadaşı mıyız?" Harper sordu.

"Bak, ben iyi bir arkadaş değilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Harper omuz silkti. "Bana oldukça sağlam göründün. Alkolünü paylaştın, büyükannen-"

"O muhtemelen olumsuzlar hanesine yazılmalı."

"Dürüstsünüz," dedi Harper. "Bu benim için son derece değerli." Shay'in şaşkınlığını görmezden gelerek kapıyı işaret etti. "Bunu yapmaya hazır mısınız?"

Yüzünü buruşturdu.

"Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Mace'in flört ettiği kadının üzerine yanlışlıkla ve bilerek bir içki döktüm."

Harper ona bön bön baktı. "Onun bir barmen olduğunun farkındasın değil mi? Müşterilere karşı nazik davranıyor, flört etmesi gerekmiyor."

"Adam flört etmek için doğmuş." Shay omuz silkti. "Ama muhtemelen Carrie'den özür dilemeliyim." "Carrie'den mi?"

"Kuzenim. Mace'in flört ettiği kişi."

Harper'dan bir kahkaha kaçtı. "Kendi kuzeninin üzerine içki mi döktün?"

"Evet," dedi Shay ve gülümsedi. "Çok tatmin ediciydi."

"Bak," dedi Harper. "Bunu yapana kadar, oraya girip normal bir insan gibi sosyal olana kadar eve gitmiyorum. Ve sen, benim kanat kadını, benimle geliyorsun."

"Ben berbat bir kanat kadınıyım."

"Şu andan itibaren ikimiz de insan olma konusunda daha iyi olacağız, değil mi?" Shay burnunu kırıştırdı.

"Değil mi?"

"Güzel. Tamam."

"Güzel," dedi Harper. "Öyleyse beni takip edin." Ve bu emirle birlikte kapıdan içeri girip bara doğru yürüdü. Bodie'yi gördüğünde emin adımları biraz duraksadı.

Bakışları kıza kilitlendi ve kız kendi ayaklarına takıldı.

"Tamam, demek yanılmışım," diye fısıldadı ağzının kenarından. "Bunu yapamam." Durakladı, Shay'in alay etmesini ve kendisiyle dalga geçmesini bekliyordu ama Shay hiçbir şey söylemedi.

Harper arkasını döndü.

Shay hiçbir şey söylemedi çünkü o gitmişti, ön kapı arkasından sallanarak kapandı. Lanet olsun. Gerçekten de berbat bir kanat kadınıydı.

Bodie eski bir "buraya gel" hareketiyle parmağını ona doğru uzattı. Bunca gün boyunca onun boyamasını, tamir etmesini, ihtiyacı olan her şeyi onarmasını ve o sert vücuduyla zahmetsizce ve verimli bir şekilde hareket ederek tüm mobilyalarını boşaltmasına yardım etmesini izledikten sonra, eriyip gidiyordu. Ya da belki de bu Shay'in büyükannesinin matarası sayesinde olmuştu. Her halükârda, bir bardak buzlu su dışında başka bir içkiye ihtiyacı yoktu.

Ya da buzlu su duşu . . .

Konsantre ol. Üç seçeneğin var. Bir, yanlışlıkla içeri girmişsin gibi davran. İki, gidip köşede otur ve size katılmasını umun. Ya da üç, cesur olun ve bunun bilinçli bir karar olduğunu ve kontrolün tamamen sizde olduğunu gösterin.

Ayakları onun yerine karar verdi ve ona doğru yöneldi. Ancak kışını adamın önündeki bar taburesine kaydırıldığı ve adam seksi bir şekilde gülümsediği anda, öpülmeyi en sevdiği yerlerden birinin kulağının hemen altındaki nokta olduğunu bildiğini ve bu yerlerden daha fazlasını bulmaya niyetli olduğunu söylediği anda, kontrolün hiç de kendisinde olmadığını anladı.

Mace barın diğer ucundan seslendi. "Hey, dostum, acilen iki IPA, bir kırmızı bira ve bir sürahi Stella'ya ihtiyacım var."

Bodie onu tamamen görmezden gelerek Harper'a doğru eğildi, dirseklerini bara dayadı. "Sana ne getirebilirim?" diye mırıldandı.

"Emin değilim. Az önce Abuela'nın matarasından birkaç yudum içtim ve şimdi kendimi karmakarışık hissediyorum." Bodie hafifçe güldü. "O şişe ölümcül." Durakladı, onun bakışlarını tuttu. "Bana güveniyor musun?"

Alt dudağını ısırды, vücudu EVET derken, zihni tam tersini söylüyordu. "TBD?"

"Haklısın," dedi, hiç de aşağılanmış görünmüyordu. "Senin için bir içki hazırlayabilir miyim? Bu benim süper güçlerimden biri."

"Biri mi? Diğer süper güçlerin neler?"

Adam kötü çocuk sırtışıyla parladı ve kız kızardığını hissetti. Tamam, demek flört ediyorlardı. Buraya bunun için gelmemiş miydi?

"Şöyle bir şeye ne dersiniz" Başını eğerek onu inceledi. "... zarif bir kadeh, biraz farklı, eğlenceli, şakacı... muhteşem bir bitişi olan bir şey."

Birden ateş bastı. "Hala bir içkiden mi bahsediyoruz?"

Sadece gülümsedi, sonra arkasını döndü ve bir martini bardağı aldı. Ellerin hareket ettiğini ve omuzlarındaki kasların gömleğinin altında hoş bir şekilde kıpırdadığını görebiliyordu. Omzunun üzerinden ona baktı. "Karar verme zamanı. Alkol alayım mı almayayım mı?"

"Hayır," dedi, sınırlarını biliyordu. Hayatında yeterince kötü karar vermişti. Bu gece onlardan biri olmayacaktı.

İki dakika sonra elinde sıvı çikolatayla doldurulmuş gibi görünen, kenarları graham krakerleriyle süslenmiş ve üzerinde büyük bir marshmallow tutan bir şiş bulunan bir martini bardağıyla ona geri döndü. Elinde mini bir kaynak makinesiyle marshmallow'u ateşe verdi. Tek bir alevle yükseldi ve duman dağıldığında mükemmel bir şekilde kızarmış bir marshmelovdu. Bakire bir smor'tini, kalbi rahat olsun.

Mace elinde bir tepsiyle yürürken, "Eskiden bütün hamleleri ben yapardım," diye mırıldandı.

Harper bir yudum aldı ve gerçek bir zevkle iç çekti. "İnanılmaz. Nereden bildin?"

Yanındaki kadın eğildi. "Bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyor, ama bir kadının ne istediğini her

zaman biliyor gibi görünüyor, hatta kadın bunu yapmadan önce."

Hmm. Bu heyecan verici olmaktan çok ayıltıcıydı. Nasıl memnun edeceğini bilen bir adamla birlikte olmuştu.

ama o da kandırılmış ve acımasızca terk edilmişti.

Bodie onun çok fazla düşündüğünü görüyordu. "Bu bir sır sayılmaz," dedi sessizce. "Çikolatayı seviyorsun ve seni şekerlemeli sıcak kakao içerken gördüm. Balkona astığın resimlerden biri de annenle birlikte Sugar Pine Point'te açık ateşte lokum kızartırken çekilmiş."

Doğru. Derin bir nefes aldı. Kötü alışkanlıklara kapılmamak için kendine söz vermişti ve kapılmıyordu. Aklını ve içgüdülerini kullanıyordu, kalbini değil. Bodie Campbell söz konusu olduğunda vücudunun da bir fikri olsa bile, kontrol ondaydı.

Çoğunlukla.

Yine de tedbiri elden bırakmadı ve Bodie bir şey için e arkaya çağrıldığında, içkisini bitirdi, parasını barın üzerine bıraktı ve tabureden kayarak kapıdan çıktı.

Neyse ki yağmur durmuştu.

Daha hızlı olduğu için arka tarafa, binaların arkasından geçen sokağa yöneldi.

Ancak köşeyi dönerken, bir anda çarptı. Bodie'ye çarptı, elinde bir çöp torbası vardı.

Boştaki eliyle onu sabitlerken, diğer eliyle çöpü çöp kutusuna attı ve sonra ona baktı. "İyi misin?" "Elbette."

Onu inceledi. "Gerçekten iyi misin, yoksa konuşmaya hazır değil misin?" Yüzünü buruşturdu. "Belki ikincisi."

Bu onun canını acıtmış gibi görünüyordu ama zorlamadı, bunun için ona sonsuza dek minnettardı. "Eve gidiyorum," dedi, sanki nerede oturduğunu bilmiyormuş gibi başparmağını kendi binasına doğru uzatarak. "Ivy'yi çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Bu çocuk tanıdığım çoğu insandan daha yetenekli."

Gözlerini onun ağzından uzak tutmakta zorlanıyordu. Belli ki alkol ve şeker karışımı aklını başından almıştı. Ya *bunun* için gelmişti ya da onu bir kez daha tatmak, vücudunu kendi vücuduna karşı hissetmek için bir şans daha. Bu düşünce bile onu en iyi şekilde ürpertti. Lanet olsun.

"Al." Lacivert bir tişörtün üzerine açılmış olan ekose gömleğini çıkardı ve ona sardı. "Giydiğin şeyi sevmediğimden değil," dedi, "çünkü ..." Gözleri ısındı. "Seviyorum."

"Ivy'nin fikri," diye mırıldandı.

Onu sıcaklık, güç ve sık sık karşılaşmadığı bir şey olan rahatlık içeren bir kucaklaşma için kendine çekti. "Ne yaptığımdan emin değilim," dedi göğsüne doğru, sonra yavaşça başını kaldırdı ve biraz daha onun ağzına baktı.

Kendisinininkine geri dönmesini

istediği kişi. "Harper."

"Hmm?"

Çok seksi bir erkek sesi çıkararak kızın yüzünü nazikçe kavradı ve onu inceleyebilmek için kendi yüzüne doğru eğdi. Onu öpmedi. Bunun yerine ona seksi bir şekilde gülümsedi. "Bir yudum içkiden sarhoşluğa kadar bir ölçekte, neredesin?"

Bunu düşündü. "Bunu isteyecek kadar sarhoş. Ama yine de aptalca bir fikir olduğunu bilecek kadar da ayık." Ellerini tişörtünün içine sokarak onu birkaç adım geriye, tuğla duvara doğru itti.

Gözleri karardı ve büyüdü. "Ne kadar aptalca?"

"Çok aptalca." Çenesini onunkine sürttü.

Bir nefes verdi. "Harper-"

"Konuşmayalım." Bunun yerine dudaklarını adamın sert çenesinde gezdirip dişleriyle sıyırdı.

Elleri onunkileri sıkıca kavrayınca boğazından alçak ve erkeksi bir inilti çıktı. "Konuşmak önemli."

"Abartılıyor." Onu öptü, dudaklarını ısırıldı. Başka bir iniltiyle onu kendine çekti ve uzun uzun öptü; bir eliyle onu sıkıca tutarken, diğer eliyle ensesindeki saçlara gömüldü.

Ve onu öpmeye devam etti. Ayak parmakları kıvrıldı ve diğer bazı tepkiler tüm vücudunda patlamalar yarattı, ama sonra gözlerine bakmak için ara verdi, sanki onun da kendisi kadar içinde olduğundan emin olmak ister gibiydi. Gerçi kız ona bir simit gibi sarılmışken ondan nasıl şüphe edebilirdi, hiçbir fikri yoktu. "Neden duruyorsun?"

"Sıcaklık kontrolü," dedi. "Başın ne durumda?"

"Bilmiyorum ama vücudum sıcaktan bunalmış durumda."

Yarı kahkaha, yarı inilti şeklinde bir ses çıkardı ve kızın daha fazlasını istemesine neden olacak şekilde ona gülümsedi. "Aynı," dedi.

Parmaklarını çözdü, gömleğini düzeltti ve ellerinin bara ilk girdiğinden beri istediği şeyi yapmasına, göğsünde gezinmesine izin verdi. Ve güneşe ...

Ellerini kendi elleriyle kapatarak önce bir avucunu, sonra da diğerini öptü ve bakışlarıyla buluştu. "Bunu daha ileri götürmeyi gerçekten ama gerçekten çok isterdim..."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Baştan savma."

Alnını onunkine bastırdı. "Hayır. Yaklaşmadım bile. Ama dışarıdayız, bir ara sokaktayız ve ilk seferimiz için daha iyisini istemekle kalmayıp, önce seni gerçekten dışarı çıkarmak istiyorum."

"Şu anda biriyle çıkmıyorum." *Ya da hiç.*

Ona, beyin hücrelerini kızartmakta asla başarısız olmayan o gülümsemeyi verdi. "Eğer çıkmamaktan anladığın buysa, şikayet etmeyeceğim." Onun elini sıktı. "Sadece seni biraz daha yakından tanımayı umuyorum. Sorun olur mu?"

Ona boyun eğmediği için biraz suratı asılmış gibi hissederek, "Benim hakkımda bilmen gereken her şeyi biliyorsun," dedi.

"İçimden bir ses daha yüzeye bile çıkmadığımı söylüyor." Boştaki elini kaldırdı, başparmağı hafifçe boğazının dibinde, nabzının hızla attığını bildiği yerde gezindi. "Ama sana bir söz veriyorum. Senin hızında gideceğiz."

Bu fikir hoşuna gitmişti. Hem de çok.

"Karşılığında bana bir söz verebilir misin?" diye sordu. Kadın tereddüt etti.

Adamın ağzı, şüphesi onu eğlendirmiş gibi kıvrıldı -birini eğlendirdiği için çok mutluydu- ve yüzünü kavradı. "Belki de aramızdaki bu şey her neyse bir süreliğine kendi haline bırakacağına söz verebilirsin. Sadece birazcık."

"Belki." Derin bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine baktı, altın rengiyle çizgili o açık kahverengi gözler aynı anda hem sıcak hem de anlaşılmazdı. Ve başka bir şey.

Tanıdık geldi mi?

Yüce Tanrım, diye düşündü. Sadece rengi değil, şekli ve elmacık kemiklerinin belirginliği de. Ve ... gamzesi. "Um Gitmeliyim," diye fısıldadı ve çıktı.

Doğruca dükkânının arka kapısına koştu ve merdivenlerden yukarı çıktı. Nefes nefese ofisin kapısını açtı ve elinde telefonuyla şiltede oturan Ivy'ye baktı.

Ham onun yanında uyuyordu, başı gencin kucağındaydı, ağzı açıktı, dudakları her nefes verişte dalgalanıyordu. "Ne var ne yok?" Ivy sordu.

"Şu aradığın baba. Onu bulabildin mi?" "Uh . . ."

"Bodie'ydi, değil mi?"

Bölüm 13

Ertesi sabah Ivy alt katta gün için hazırlık yapıyordu. Harper'dan uzak durmaya çalışırken bir yandan da tavadan tek tek kek kesiyordu ki bu birkaç yüz metre karelik mutfakta hiç de kolay değildi.

Dün gece Harper, Bodie'nin Ivy'nin babası olduğunu anlamakla ilgili bombasını gelişigüzel fırlattığında, neredeyse kendi dilini yutacaktı. Kesin olarak yuttuğu şey ise şüphelerinin sonucusuydu. Bodie Campbell'ın sperm donörü olduğu konusunda yanılmış olma ihtimali vardı ama yanılmadığını biliyordu.

Ve şimdi Harper da bunu biliyordu.

"Ivy," dedi Harper ekşi mayalı ekmeği fırına sürdüğünde usulca.

"Bu konuda konuşmak yok." Ivy dün gece böyle demişti ve buna sadık kalmaya devam ediyordu. İnkâr etmek bir yaşam biçimiydi.

"Tamam." Harper başıyla onayladı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun? Hava durumu mu?"

"Hayır." Ivy, Harper'ın alaycılığına isteksiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama bir gün senin gibi bir fırıncı olmak istiyorum."

Harper gözlerini kırptırdı. "Bunu sadece konuşmadığımız o şey hakkında konuşmak istediğim için söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır, ben gerçekten fırıncı olmak istiyorum. Senin kadar iyi olmak istiyorum."

Harper neredeyse isteksizce gülümsedi. "Bildiğim her şeyi sana öğretebilirim ve zamanı geldiğinde daha da fazlasını öğrenmen için en iyi okullara başvurmana yardımcı olabilirim."

Harper bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. Ama . . . "Hâlâ bundan bahsetmiyorum."

Harper caymış gibi görünmüyordu. "Bir keresinde babamı iki buçuk ay boyunca susturduğumu bilmelisin." Gülümsedi ve omuz silkti, sanki *getirmiş* gibi.

Ivy pasif agresifliğin kraliçesiyle büyümüştü. Annesi, onunla ihtiyacı olan şey arasında durursa, Papa'nın kendisinden bile daha sert, daha kaba ve daha yalan söyleyebilirdi. Annesinden daha iyi olan tek kişi Ivy'ydi. Ama Harper'ın gerçek ilgi ve nezakete dayanan ikna edici tekniklerinin çok daha üstün olduğunu görmeye başlamıştı. Düşünülmesi gereken bir şey. Ama onun da yetenekleri vardı. "Çok kişisel bir şey olursa konuşmak zorunda kalmayacağıma söz vermiştin."

"Bu, bunca zamandır Bodie'nin baban olup olmadığını anlamak için beni bir numara olarak kullandığını öğrenmeden önceydi."

Ivy solgunlaştığını hissetti. "Hayır, gerçekten. Ben ..." Burada Harper'la birlikte olmanın *her şey* demek olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Ve burada hiç denemeden her şeyi berbat ediyordu. "Sana söylemediğim için özür dilerim," dedi. "Ama bunun bir önemi yok."

Harper ona bön bön baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Eğer bilseydi-"
"Ya biliyorsa, on altı yıldır biliyorsa ve sadece beni istemediyse?"

Harper tereddüt etti, çünkü aslında onu çok az tanıyordu, ama sonra başını salladı. "Ailesine nasıl davrandığını gördüm, Ivy. Sanki dünyadaki tüm altınlardan daha değerlilermiş gibi."

Ivy buna inanmak istedi ama ... "Dün gece onu öptüğün için böyle söylüyorsun." Harper'ın iri gözleri karşısında başını salladı. "Evet, seni gördüm. Sana giydirdiğim gömleğin içinde çok üşüyeceğinden endişelendim. Sana bir ceket getirmeye başladım ama onu duvara yaslayıp öptüğünde yeterince sıcak olduğunu düşündüm."

Harper derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Bizi gördün." Bir elini gözlerine götürdü, sonra Ivy'nin gözlerine baktı. "Özür dilerim. Açıkçası orada olduğunuzu bilmiyordum ve o sırada onun babanız olduğunu da bilmiyordum."

"Ayaklarının dibine bir kuyruklu yıldız düşse haberin olmazdı." Ivy omuz silkti. "Önemli değil."

"Bu önemli." Harper onun bakışlarını tuttu. "Önemli çünkü *sen* benim için önemlisin. Ve ne görmüş olursan ol, Bodie Campbell'ın iyi bir adam olduğunu biliyorum."

"Bak, *herkes* öyle biri olmadığını söyler, ta ki öyle olana kadar. Yani, sadece sana ve eski sevgiline bak. Onun bir pislik olduğunu bile bilmiyordun." Sözler Ivy'nin ağzından çıkar çıkmaz Harper'ın yüzündeki incinmiş ifadeyi görünce kendini çok kötü hissetti ve keşke sözleri geri alabilseydim diye düşündü. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Evet, yaptın ve sorun değil. Anlıyorum." Harper r çalışma masasına döndü ve bir kâse ile birkaç malzeme daha getirdi. Ne için olduğunu kim bilebilirdi ki, kadın bir yemek sihirbazıydı.

"Köşeye sıkışmış gibi hissediyorsunuz," dedi Harper. "Ve korkuyorsunuz. Bunu ben de anlıyorum. Bu habere nasıl tepki vereceğini bildiğimi söyleyemem. İstedğin tepkiyi alacağının sözünü bile veremem ama bir şey söylemezsen asla bilemeyeceğinin sözünü verebilirim."

Ivy gözyaşlarının akmasına izin vermektense gözlerini kapattı. "Bir konuda haklısın: Korkuyorum." Kelimelerin ağzından kaçmasından nefret ediyordu ama gerçek şu ki, sonunda bunu anlayabilecek birine itiraf etmek iyi hissettirmişti.

"Oh, Ivy." Harper çırpıcısını yere bıraktı. "Dinle, ne olursa olsun, ben burada olacağım. Tamam mı?"

Neye ihtiyacınız varsa."

Ivy'nin kalbi aniden sızladı. "Seni kullanmıyordum," demeyi başardı, bunu söylemek zorundaydı, Harper'ın ona inanmasına ihtiyacı vardı. "Sen benim için önemlisin."

Harper gülümsedi. "Ve sen benim için önemlisin. Hem de çok."

Konuşamayan Ivy başıyla teşekkür etti. Birkaç saniye nefes aldıktan sonra en büyük korkusunu dile getirdi. "Ya ona söylersem ve beni bir daha asla görmek istemediğini söylerse?"

"Ya da seni kollarını açarak karşılayabilir, onun olduğun için heyecanlanabilir."

Ivy otomatik bir inkârla başını salladı, bu maceranın mutlu sonla biteceğini düşünemiyordu. "Babanla yakın değilsin. Bunun mutlu sonla biteceğini sana düşündüren ne?"

"Anneme *çok* yakındım. Ve doğru, o öldüğünde babam bir nevi ... MIA. Ve evet, yakın değiliz ve hiçbir zaman da olmayabiliriz. Ama Ivy, bu *senin* hikayenin de böyle biteceği anlamına gelmiyor."

"Evi terk ettim çünkü annem beni etrafta istemiyordu." Bunu yüksek sesle itiraf etmek bile canını o kadar yaktı ki elini göğsüne götürdü.

Harper'ın gözleri yumuşak, sesi sıcak ve şefkatliydi. "Onunla konuşmak için seninle gelebilirim."

Hayatında hiç Harper gibi biri olmamıştı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu ama kalbinin etrafında bir duvar olmasına rağmen, derinlerde bir şey ona Harper'ın gerçek olduğunu söylüyordu. Yapmak istediği son şey onu Ivy ve Bodie arasında bırakmaktı. Bu adil olmazdı. Ama bundan da öte, Harper'ın onun kendisini reddettiğini görmesini de istemiyordu. Acıma duygusuyla başa çıkamazdı. "Sorun değil. Buraya kadar tek başıma geldim, sonuna kadar gitmeliyim."

Harper bunu tartışmak ister gibi göründü ama bunun yerine başını salladı. "Anlıyorum. Ama lütfen bana ihtiyacın olursa burada, tam burada olduğumu bil."

Şimdi Ivy'nin inandığı şey, bir şekilde, bir şekilde endişeyi biraz olsun azalttı.

Gün ortasında Bodie genellikle ya depoda babasının teknesinde çalışır, ya gölde kürek çeker ya da zirvede kaya tırmanışı yapardı. Zihnini çok fazla düşünmekten kurtaracak herhangi bir şey.

Ama bugün bardaydı çünkü personelleri eksikti. Mace ve Zeke pis pis sırtarak ortaya çıktıklarında gözlerini kısarak temkinli bir şekilde baktı. Ona en son on yedinci yaş gününde böyle bakmışlardı. Tam da bu noktadan n bir şişe tekila çalmışlar ve içmek için göle gitmişlerdi ve iyice sarhoş olduklarında onu iskeleden aşağı atmışlardı.

Ocak ayında.

Mucizevi bir şekilde donarak ölmemişti ama geri adım attığı için kimse onu suçlayamazdı. "Ne?"

"Beni izleyin," dedi Zeke ve arkadaki küçük ofise doğru ilerledi. Doğruca Bodie'nin masasındaki dizüstü bilgisayara gitti ve güvenlik kayıtlarını açtı.

"Ne yapıyorsun?" Bodie sordu.

"Çöp şirketi bana birkaç hafta önce çöp kutumuzu attıklarını söylemeye çalıştı, oysa atmadıklarını biliyordum. Ben de bunu kanıtlamak için görüntüleri inceliyordum ve ilginç bir şey buldum."

Mace homurdandı.

Bodie, Mace'in bok yiyen sırtışına baktı. "Ne?"

Zeke dizüstü bilgisayarı onlara bakacak şekilde çevirdi. Gece olmuştu ve Bodie'nin görebildiği tek şey tuğla duvar, barın arka kapısı ve sokağın en ucundaki çöp bidonuydu.

"Bekleyin," dedi Zeke.

Bir dakika sonra Bodie onun elinde büyük siyah çöp torbasıyla arka kapıdan çıkışını izledi. Torbayı çöp kutusuna attı - aynı anda sokağın diğer ucundan bir kadın belirdi.

Harper.

Kameradaki adam aptalca bir gülümseme yaydı. Harper da karşılığında ona gülümsedi. Sonra ne olacağını bildiği için dizüstü bilgisayara doğru hamle yaptı ama ekranda Harper onu tuğla duvara doğru itip öpmeden önce değil.

"Fırıncılar daha iyi yapıyor," dedi Zeke yüzünü ekşitmeden. "Eğer o pişirirse, sen de gelirsin," dedi Mace.

Bodie ikisine de donuk donuk baktı. "İşiniz bitti mi?"

"Kırbaçla, iyice kırbaçla," dedi Zeke.

"Önlüğünün altında ne var?" diye sordu Mace.

"Cidden, hamur," dedi Zeke ve ikisi de kendilerini kaybettiler.

"Pislikler." Görüntüleri sildi ve ardından adresine dönerek ofisten çıktı.

"Kalbimi fırınlama!" Mace arkasından bağırdı.

Birkaç müşteriye hizmet ettikten sonra Ivy'nin yüksek bir masada oturduğunu görünce gülümsedi. Her zamanki gibi hamburger ve patates kızartmasından oluşan öğle yemeğini hazırlayıp ona getirdi.

Kız hemen konuya girmeyince durakladı ve kızın yüz ifadesine baktı. Her zamankinden daha kapalıydı. Ve gergin. Ve . . . lanet olsun.

Korkuyorum.

Bu çocuğu önemsemeye başlamıştı. Ondaki bir şey ona kendisini hatırlatıyordu. "Neyin var?"

Ivy omuz silkti.

"Haydi, Kit Kat. Konuş benimle. Burger senin için çok mu iyi pişmiş? Belki de hamburgerden bıkmışsındır. Menüde bir sürü başka şey var."

Yer değiştirdi. "Ondan değil." "Konuşuyor," diye alay etti.

Kadın gözlerini devirdi ama adam onun bu işe gönül vermediğini anlayabiliyordu. Endişelenerek bir sandalye çekti ve onun karşısına oturdu. "Sen ve Harper iyi misiniz?"

"Evet." Alt dudağını ısırды. "Yani, çoğunlukla. Harper'ın eski sevgilisinin bir Richard olduğunu biliyor muydun?" "Richard mı?"

"Evet, bilirsin, bir sik."

Bu onu neredeyse güldürüyordu. Neredeyse, çünkü Harper'ın bir "Richar d" ile birlikte olması fikri içini acıtıyordu. "Tahmin etmiştim."

"Ona risk almaya değmediğini, sevilmediğini hissettirdi. Ona vurmak istiyorum." Bodie de aynı şeyi hissetti ama derin bir nefes aldı. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"Haklısın. Cesedi gömmene yardım edeceğim."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Artık onunla birlikte olmadığı için, ona ne kadar değer verdiğimizi ve hiçbir şeye değmediğini hissetmesine asla izin vermeyeceğimizi anlatmak için daha çok çalıştığımızı söyleyecektim." Onun sözlerini duydu ve tahmin ettiğinden daha derinlere indiğini fark etti.

Ivy omuz silkti. "Evet. Yetişkinler böyle yapar sanırım." Göz teması kurmamak için çok çaba harcıyor ve sandalyesinde keman çalıyordu, parmakları birbirine dolanmış, beyaz eklemleri görünüyordu.

"Seni rahatsız eden başka bir şey var," dedi sessizce.

Tereddüt etti, sonra ona baktı. "Hiç birine bir şey söylemek istediniz mi, *gerçekten* önemli bir şey, ama nasıl tepki vereceklerinden çok korkuyorsunuz, bu yüzden hiç söylememek daha kolay geliyor?"

Sert bir kahkaha attı. "Kesinlikle evet." Saçının gevşek bir tutamını çekiştirdi. "Sen bana seninkini anlatırsan ben de sana benimkini anlatırım."

Ona dikkatle baktı. Ciddi bir şekilde. "Önce sen."

"Burada bekle." Mutfığa gitti. Bütün tatlılarını Harper'dan almaya başlamıştı. Geyik izli turtasından son iki parçayı ve iki çatalı aldı ve Ivy'nin masasına geri döndü.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yediler, sonra Bodie çatalını bıraktı. "Babam bana burayı bıraktı ve ben bunu hak ettiğimi düşünmüyorum."

Bu onun dikkatini çekti. "Neden? İş yerinde olanlar yüzünden mi? Bunun için seni yargılayacağını mı düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Mesele de bu. O yapmazdı. Tek istediğinin mutlu olmam olduğunu biliyorum ama gerçek şu ki henüz onoktada olup olmadığımı bilmiyorum."

"Kardeşlerine söyledin mi? Ya da anneme?" "Hayır. Kişisel olarak algılayacaklarından endişeleniyorum."

"Yani senin mutluluğundan kendilerini sorumlu mu hissediyorlar?" diye sordu, bu ona hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi görünüyordu, bu da kalbinin onun için göğsünde ağrımasına neden oldu.

"Annem oğullarının mutluluğunu *çok önemsiyor*," dedi. "Ve oğulları da bunu miras aldı."

"Yani bunu sır olarak saklıyorsun."

Başını salladı. "Yapmamam gerektiğini bilsem bile."

"Annemden pek çok sır sakladım." Ivy çok fazla konuşmamak için ağzına büyük bir lokma tıktırdı. Tam bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonunda, "Yine de senin ailen gibi olduğumuzu sanmıyorum," dedi.

"Peki ya baban?" diye sordu, çatalını tekrar eline alarak.

Bir süre sustu, sonra ağzını meşgul etmek istercesine büyük bir ısırık aldı.

"Burada olduğunu biliyor mu? Onu senin için arayabilirim, güvende olduğunu bilmesini sağlarım." Şimdi çatalını bıraktı ve ayağa kalkmaya başladı, ama adam nazikçe elini onunkinin üzerine koydu.

"Bu sadece bir öneriydi. Yapmayacağım." Kadın kıpırdamayınca ya da gevşemeyince, adam nazikçe elini sıktı. "Söz veriyorum. Turtayı bitir, sorun yok."

Birkaç ısırık daha aldı, turtanın sonuna geldiğinde daha yavaş çiğniyordu. "Bu son parçaydı ama başka bir şey ister misin?" diye sordu.

"Aslında babamla ilgili." Kız hâlâ hedef tahtasındaydı, gözleri onunkilerin üzerinde, yoğun ve ... dehşet içindeydi.

Kahretsin. "Kit Kat, eğer ondan korkuyorsan, ben-"

"Hayır," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki adam onu zar zor duyabildi. "Düşündüğün gibi değil. Mesele şu ki, bir çocuğu olduğunu bildiğinden emin değilim."

Ne tür bir pislik çocuğu olduğunu bilmez? "Tamam. Sen inanılmaz birisin. Seni tanısaydı, hemen severdi."

Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi gözlerini kırıştırdı. Onu öldürüyordu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Gerçekten mi? Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece o ve annem Meksika'da üniversitenin bahar tatilinde tanışmışlar."

Bodie konuşması boyunca onun yüzünü izliyor, kafasının arkasında ona bir şeyi, büyük bir şeyi kaçırdığını söyleyen o tuhaf küçük kıpırtının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Meksika . . . Bir de Ivy'nin Chicago'dan gelmiş olması gerçeği vardı. Dikkatle kapatılmış açık kahverengi ve altın rengi gözleri de dahil olmak üzere yüz ifadesinden bahsetmiyorum bile.

Ve ağzının sol tarafındaki gamzenin en ufak iması.

Az önce ağzına attığı ekmek lokması boğazına takıldı, sonra da bir bardak su içmek zorunda kaldı. Ivy onun muydu? Vay anasını. *Ivy onundu.* Kalbi kulaklarında yüksek sesle çarparken öne doğru eğildi, tüm varlığı Ivy'nin kaçacağı korkusuyla gerilmişti, ki bu istediği son şeydi. "Sen benimsin."

Gözleri doldu ve bir omzunu kaldırdı. "Öyle görünüyor, annemle birlikte olduğunu hatırlamasan bile."

Ne kadar ciddi olduğunu anlaması için göz teması kurarak, "Anneni hatırlıyorum, Ivy. O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Jenny ve ben aptal bir partideydik ve arkadaşlarımıza ne kadar kızgın olduğumuzu konuşuyorduk. Annen güzel ve komikti ve ben hemen ona çekildim."

"Evet," dedi Ivy sıkıca. "Bu onun yeteneği. Erkekleri kendine çekmek." Onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları o kadar acıyla doluydu ki ona bakmak acı veriyordu. "Peki... biliyor muydun?"

"Hayır." Bodie'nin karısının şüphesini anlayınca içi sıkıştı. "Çok üzgünüm, Ivy. Bana hiç söylemedi, gerçi söylemesini *gerçekten* çok isterdim."

"Öyle mi?" Çenesini kaldırdı, tüm alınganlığı ve yürek parçalayan kırılganlığıyla. "Ne farklı olurdu?"

Vereceği cevabın ilişkilerinin gidişatını belirleyeceğini biliyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, onunla bir ilişkisi olsun istiyordu. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti. Yaşam tarzı bunu hayal etmeye bile elverişli değildi. Ama eğer tüm bunlar doğruysa, ki içten içe doğru olduğunu biliyordu, Ivy'i y yüzüstü bırakmasına imkân yoktu. Hayatında yeterince hayal kırıklığı yaşamıştı. "Kit Kat." Onunla göz teması kurana kadar bekledi, çünkü kendisine inanmasını istiyordu. "Senden haberim

olsaydı, bunu yapardım.

Baban olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, kelimenin tam anlamıyla. Hayatının her günü." Gözleri tekrar parladı ve cesur olmak için çok çabalayarak zorlukla yutkundu.

"Ivy?"

"Öyle mi?"

"Sana sarılabilir miyim?"

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ama başını salladı ve sanki en değerli porselen parçasıymış gibi sandalyesini onunkine yaklaştırdı ve onu nazikçe kendine çekti, bir eliyle başını kavradı, titrediğini hissettiğinde diğer kolunu omuzlarına doladı. "Bilmediğim için çok üzgünüm, Ivy. Çok, çok üzgünüm."

"Baba olmaya hazır olmadığını söylemiştin." Onun göğsüne doğru burnunu çekti. "En azından şu anda değil. Bebek falan da değilim. Yapacak sevimli bebek işleri yok." Geri çekildi, gözleri düzdü. "Ben sadece ne yapacağının söylenmesinden nefret eden bir çocuğum ve sürekli başımı belaya sokup her şeyi mahvediyorum. *Her* zaman."

Bodie onun gözlerinin içini görebilmek için başını eğdi. Ki bu onun gözleriydi. Tanrım, ne yolculuktu ama. "Sana söz veriyorum bu doğru değil."

"Ve sana söz veriyorum, öyle. Annemin her ilişkisini ben mahvettim. Hepsi benim yüzümden gitti." "Hayır," dedi. "Bu onların suçuydu. Senin suçun değil."

"Bilmiyorsun."

"Haklısın. Yaşadığın her şeyi bilmiyorum." Ama öğrenmeye yemin etti. "Bildiğim tek şey, senin bir çocuk olduğun ve annenin hayatındaki herhangi bir erkeğin yetişkin olduğu. Annen ve onun ilişkileri sana bağlı değil."

Elinin içinde çok küçük olan eline baktı. "Senden bir şey istediğim falan yok."

Lanet olsun. Kalbime bir bıçak saplandı. "Tatlım, mesele de bu. Sen benden *her şeyi* hak ediyorsun."

Bunun üzerine Ivy sarktı, sanki kendini bu kadar sert tutmaktan, duvarlarını ayakta tutmaktan yorulmuş gibiydi. Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Bu inanılmaz, dirençli, savunmasız çocuk, *kendi* çocuğu için kendi kalbinin de parçalandığını hissederek ona tekrar sarıldı ve kendisine doğru hıçkırırken onu sıkıca tuttu. Ve bu kez ıslak olan sadece gözleri değildi.

Bölüm 14

Ivy Olde Tahoe Tap'ten döndüğünde Harper mutfaktaydı. Genç kızın gözleri kızarmıştı ama gözle görülür biçimde rahatlamıştı. "Nasıl geçti?"

Ivy gülümsedi ve Harper göğüs boşluğunun rahatlamayla dolduğunu hissetti. "Şu anda bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" Ivy sordu.

"Tabii ki. Benim için ön tarafta çalışmak ister misin?"

Ivy'nin yüzü mutlu bir şaşkınlıkla buruştu. "Gerçekten mi? Bu konuda bana güveniyor musun?"

"Tamamen." Bu tamamen gerçektir. Ayrıca, sessiz saatlerdi ama öyle olmasaydı bile Harper, Ivy'nin işleri halledebileceğini biliyordu.

Ve öyle de yaptı, kapanış saatine kadar. Sonra Jessie ve James ile buluşmak için Ham ile göle gitti.

Ve Harper kitapçıya gitti. İçeri girdiğinde, *Addams Ailesi*'nin çanı çalmaya başladı.

tema şarkısı.

Shay adresindeki tüneğinden başını kaldırıp Harper'a bakarken mırıldanıyordu. Ama her zamankinden farklı olarak hemen kaşlarını çatmadı.

İlerleme var.

Yine de bitkin görünüyordu. "Hey," dedi Harper. "Neyin var?"

"Oh, hiçbir şey. Yirmi dokuz yaşında olmam ve tamamen tükenmiş olmam dışında." Shay ellerini havaya kaldırdı. "Elli yıl daha ne yapmam gerekiyor? Kedi mi besleyeceğim? Yazın göl trafiğinden şikâyet mi edeyim? Tonlarca sebze alıp ölmelerini mi izleyeceğim? Yağ değişimi mi yaptırayım?"

"Kediler harikadır. Ve evet, tamam, trafik berbat. Ama tonlarca sebze almak zorunda değilsin. Kimseye söylemem, yemin ederim."

Shay bunu düşündü. "Bilgece bir tavsiye. Aklıma gelmişken, yarın benimle yogaya gelmeni ve arkadaşım gibi davranmanı istiyorum."

"Ne? Neden?"

"Bu hafta arkadaşını getir haftası ve eğer getirirsem gelecek ayın ücretlerinde yüzde yirmi indirim alacağım, yani ... sıra sende." "Şimdiden arkadaşların mı bitti?"

"Sorduğum ilk ve tek kişi sensin," dedi Shay.

"Oh." Harper buna ne diyeceğini bilemedi. "Yani biz arkadaşız."

"Daha çok arkadaş gibi *davranıyoruz*."

Harper güldü. "Benden hoşlandığını ve gerçek arkadaş olduğumuzu kabul edene kadar gitmeyeceğim." Shay gözlerini kıstı.

"Yüzde yirmi *çok fazla*..."

Shay içini çekti. "Tamam. Biz gerçek arkadaşız. Mutlu musun?"

Harper gülümsedi. "Hem de çok. Aklıma ikimize de yardımcı olabilecek dahiyane bir fikir geldi. Kasamın solunda boş bir kitaplık var."

"Büyüleyici," dedi Shay ve esnedi. "Ama endişelenmem gereken faturalarım var, o yüzden-"

"Bence rafı kitap satmak için kullanmalısın. Yemek kitapları ya da ne istersen, gerçekten." Shay durakladı. Göz kırptı. "Özür dilerim. Az önce kitap satmama yardım etmeyi mi teklif ettin?"

"Ben yaptım. Neden, bu garip mi?"

"Evet." Shay dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ne istiyorsun? Yüzde kaç istiyorsun?"

"Sıfır. Sadece o rafta birkaç sevimli kitap istiyorum ve bu fikrin hoşuna gidebileceğini düşündüm." "Hoşuma gitti." Shay temkinli görünüyordu. "Hep böyle miydin?"

"Ne gibi?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi."

Harper güldü. O kadar çok güldü ki neredeyse oturmak zorunda kalacaktı. "Bu kadar komik olan ne anlamıyorum," diye mırıldandı Shay.

"Sadece tanıdığım en berbat insan olduğumu düşünüyordum, hepsi bu."

"Hımm," dedi Shay ama bu onu daha iyi hissettirmiş gibi görünüyordu.

Ön kapı açıldı ve *Addams Ailesi*'nin tema şarkısı tekrar çalmaya başladı.

"Shay Rylie Anna Ramirez," diye bağırdı Abuela diğer odadan. "Ruh haline göre zil sesini değiştirmen konusunda sana ne demiştin?"

Shay içini çekti. "İsimlerimi al l kullanmasından

nefret ediyorum." "Çok fazla isim var," dedi Harper.

Shay omuz silkti. "Annem İrlandalı, babam Meksikalı. İkisi de bana kendi damgalarını vurmak istemişler. Sonra tabii ki bir haftalık evlilikten sonra boşandılar ve beni Abuela'ya verdiler, yani ..." Tekrar omuz silkti.

Harper nefesini içine çekti. "Özür dilerim."

"Olma. Benim yerim burası, Abuela loca'yı sürmek." Bunu Abuela'nın duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi ve kadının kıkırdamasını duydular. Shay de biraz gülümsüyordu ama sıradaki müşterisinin Mace olduğunu fark edince gülümsemesi soldu.

Ağabeyinin sahip olduğu aynı gevşek bacaklı, rahat zarafetle tezgâha doğru yürüdü ve Shay'e gülümsedi.

O da gülümsemedi.

"Bir kitap arıyorum," dedi.

"Yıllardır kitap okumuyorsun," dedi Shay. "Serena'nın *Elli Ton*'u dışında." "Hey, o sadece merak içindi."

"Uh-huh."

"Ve başka kitaplar da okudum," dedi. "Üniversitede İngilizce dersimiz vardı." "O dersi senin için almıştım." Shay onu işaret etti. "O derste sıfır kitap okudun."

"İkinizi de ikinci dil olarak İngilizce dersine kaydettireceğim!" Abuela arkadan bağırdı.

Harper güldü ama hem Shay hem de Mace ona bakınca öksürüyormuş gibi yaptı. "Ben sadece ..." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi ve kendini dışarı bıraktı.

Sonunda mutfığa geri döndü ve gönlünce yemek pişirdi. Ivy saat 22:00 gibi eve geldi ve yattı.

Harper mutfakta kaldı. Şafaktan önce kalkması gerekiyordu ama yemek pişirmek arabasına benzin koymak gibiydi. Deposunu dolduruyordu. Ruhunun deposunu.

Mutfak kapısı yumuşak bir sesle çalındı. Pencereden, kapüşonlu sweatshirt ve açık deri ceket

giymiş, uzun boylu, zayıf yapılı bir gölge gördü.

Bodie.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bugün araya girmek istemediği için uzak durmuştu. Bu onun ailesiyle ilgiliydi ve kendisinin bu ailenin bir parçası olmadığına farkındaydı. Kapıyı açtı ama gülümsemesi çabucak kayboldu çünkü adamın ağzı asık, gözleri gergindi.

Onun arkasından baktı. "Yalnız mısın?"

"Ivy yukarıda uyuyor." Geri adım attı. "İçeri gel."

Başını iki yana salladı. "Bir yere gidebilir miyiz? Belki arabayla gezeriz?" "Tabii."

"Sür" denildiğinde Ham yerdeki yatağından kalktı. Kapıya doğru hafifçe vurarak dans etmeye başladı, mutluluktan nefes nefese kalmıştı çünkü hiç kimse ona her yere otomatik olarak kabul edilmediğini söylememişti.

Bodie çömeldi, böylece Ham'le göz göze geldi. "Gelmek ister misin?"

Ham başını arkaya eğdi ve "woo-woo"ladı.

Harper bir kazak aldı ve Ivy'ye mesaj attı, böylece uyanırsa endişelenmeyecekti. Bodie'nin kamyonetine doğru yürüdüler ve eşyalarını yüklediler.

"Bütün camları açmak isteyeceksin," dedi. "Emin misin? Hava serin."

"Bütün camlar açık olmadıkça onu araba tutuyor."

Bodie koltuğunda döndü ve Ham'e baktı.

Ham öne doğru eğildi ve çenesini yaladı.

"Benim arabamda hastalanmayacağını söylüyor," dedi Bodie. "Yalan söylüyor."

Bodie bütün camları indirdi. Neyse ki hava ilk hafta olduğu gibi soğuk değildi. Aslında gece ılık ve muhteşemdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Nereye gitmek istersin?"

"Manzaralı bir yere mi?"

"Hidden Hills'teki evimin manzarası var." Tepkisini ölçmek istercesine ona baktı. "Eğer istersen."

"İsterim. Hem de çok."

Başını salladı. Onda daha önce görmediği bir ciddiyet ve tam olarak çıkaramadığı başka bir şey vardı.

Göl boyunca ilerlerken, hem dalgalı sularda dans eden ayın parıltısı hem de yanındaki adamın sessiz ama sakin kontrolü, dar, virajlı otoyolu sanki bu iş için doğmuş gibi kullanması, yumuşak bir şekilde vites değiştirmesi, vücudunun araçla birlikte hareket etmesi onu etkiledi. Birkaç mil sonra gölden bir dönüş yaptı ve yukarı çıktılar. Ve yukarı. Yol asfalttan toprağa dönüştü ve kadın ona baktı.

"Neredeyse geldik."

Heyecan verici bir yolculuktu ve çok geçmeden, ortasında küçük bir kulübe bulunan, arkasında yarım daire şeklinde yükselen çamların yer aldığı bir açıklığa saptı.

"Bu araziye ve kulübeyi yıllar önce, şimdi hayatta olmayan eski bir arkadaşımın satın aldım," dedi. "Tekneyle işim bittiğinde burayı da yenileyeceğim."

Onu tam da bunu yaparken hayal edebiliyordu. "Çok güzelmiş. Eminim içi de öyledir." Üzerinde güzel iç çamaşırları olup olmadığını hatırlamaya çalıştı.

Kadının yüzüne baktı, sonra gözlerini kapadı ve inledi.

"Ne?"

"İçeri girmiyoruz."

"Değil miyiz?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Seni buraya konuşmak için getirdim. Seni buraya sahte bahanelerle çeken adam olmayacağım.

Ve eğer seni içeri sokarsam, sana karşı koyamam."

Eğer bu düşünülmesi gereken bir şey değilse ...

Motoru kapattı. "Haydi."

Ham arka koltuktan atladı ve Disneyland'e götürülmüş gibi etrafta zıpladı, karanlıkta bulabildiği her ağaca ve çalıya bacağına kaldırdı. Kulübenin yanından geçip açıklığın bir uçurumda son bulduğu yere doğru yürüdüler ve parlayan ay ve sayısız yıldız sayesinde yüzlerce metre aşağıdaki gölü görebiliyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Onun yaptığını bildiği büyük bir ağacın gövdesinden yapılmış bir banka oturdular. Ham hâlâ her şeyi koklamakla meşguldü. Harper konuşmadı, çünkü aklında bir şey olduğu belliydi ve bunun Ivy olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ona döndü. "Biliyor muydun?" Adam kızın yüzüne bir kez baktı ve usulca küfretti, gözlerini bir süreliğine kapattı, çenesi gergin, gözleri s ve ağzı acımasızdı. "Ne kadar zamandır? Lütfen bana öpüşmemizden önce olmadığını söyle."

"Hayır, *hayır*," diye kararlılıkla tekrarladı. "Ondan önce bilmiyordum. Ama . . ." Kadın tereddüt edince, adam ayağa fırladı ve volta atmaya başladı.

"Bu yüzden dün gece barın dışına kaçtın," dedi. "Bugün de bu yüzden benden kaçtın." Vücudu gergindi, gözleri uzaktı ve alışkın olduğu sıcaklığın yakınında bile değildi. "Aramızdaki bu şeye adil bir şans vermeyi kabul ettin. Ama sonra benden büyük bir sır sakladın, hayatımı etkileyecek bir sır."

Haklı olması her şeyi daha da zorlaştırıyordu. "Ivy'ye, o söylemeden önce sana söylemeyeceğime söz verdim." "Bana ondan bahsedemeyeceğini çünkü bunun onun hikâyesi olduğunu söylemiştin."

"O zaman bilmiyordum," dedi. "Tek bildiğim babasını aradığı idi. Senin o baba olduğun hiç aklıma gelmedi."

"Bir şekilde çözmüşsün. Kendi başına. Nasıl?"

Adamın bunu kendi başına çözemediği için harap olduğunu anlayabiliyordu. "Dün gece. Sana bakıyordum. . ." Başını iki yana salladı. "Ve birden aklıma geldi. Emin değildim ama Ivy bunu doğruladı. Gözlerini senden almış ve-"

"Elmacık kemiklerim," dedi başını sallayarak. "Sanki ona yüzümü vermişim gibi." Harper gözleri akmayan yaşlarla yanarken bile gülümsedi. "Evet."

Bodie arkasını dönüp siyah geceye baktı, elleri ceplerinde, sessiz .

"Yani... bitti mi?" diye sordu sessizce.

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ona döndü. "Neden böyle düşündün ki?"

Tereddüt etti ama şimdi göz önünde saklanmanın zamanı değildi. "İnsanlar kendileri için çok şey ifade eden şeyleri kaybetmekten her zaman korkarlar."

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve bakışlarıyla buluştu. "Senin için çok şey ifade ediyorum." "İstedğimden daha fazla," diye itiraf etti.

Yumuşak bir kahkaha attı, sonra onu nazikçe öptü. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi?" diye sordu.

"Ivy'nin benim olmasıyla mı? Daha iyi olamazdım. Ama bunu görememiş olmam beni rahatsız ediyor. Bunca zamandır dünyada bana ihtiyacı olan bir çocuğum varmış ve benim bundan haberim

yokmuş. Benden neden saklandığını bile bilmiyorum."

"Annem, saklaman gereken tek şeyin hediyeler olduğunu söylerdi."

Homurdandı ve ayağa kalktı. "Evet."

Ayağa kalkarak ona doğru ilerledi. "Oldukça iyi bir çocuk."

Bu ona hayalet gibi bir gülümseme getirdi. "Evet." "Sen ve Ivy'nin annesi birlikte miydiniz?"

"Hayır. Jenny ve ben tamamen yabancıydık." Kız kaşlarını kaldırdığında yüzünü buruşturdu. "Bununla gurur duymuyorum ama aptal bir oyuncu aşamasından geçtim. Austin'in ölümünü bir şekilde unutmaya çalışıyordum. Bazı arkadaşlarımla bahar tatilinde Cabo'daydık ve bir parti vardı. İyi vakit geçirdik. Çok iyi." Durakladı ve başını salladı. "Ertesi sabah uyandığımda Jenny gitmişti."

"Ve sizinle hiç iletişime geçmeye çalışmadı mı?"

"Tek kelime etmedi. Tam adımı ve Tahoe Gölü'nden olduğumu biliyordu. Ailemi bulmak zor olmazdı."

"Özür dilerim Bodie."

"Pişman değilim. Prezervatif kullandık, bu yüzden ne olduğunu bilmiyorum ama Ivy için asla üzgün olmayacağım. Ben ..." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Onun tarafından ezildim ve hayrete düştüm. Yaptığı şey, buraya gelmesi, beni bulması ... çok cesurcadı."

Gülümsedi. "Görünüşe göre babasından biraz almış."

Başını salladı, bu düşünce bile onu hayrete düşürmüştü gibi. "Hayır, o bunu kendi başına yapıyor. Ve ben çok minnettarım. Hayatımda neyi kaçırdığımı bile bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Onun için işleri yoluna koymayı umuyorum."

"Asla çok geç değildir. Ne yapacaksın?"

"Bana izin verdiği kadar," dedi. "Bütün günümü Jenny'nin izini bulmaya çalışarak geçirdim. Ülke dışında olduğunu anlıyorum ama Ivy üvey kardeşinin evinden ayrılıp kimse fark etmeden ülkenin öbür ucuna gitmeyi nasıl başardı? *Daha on altı yaşında*. Jenny ne halt düşünüyordu?"

Harper ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Ben olsam bu soruyla başlamazdım. Eğer *gerçekten* sormak istediğin şey için onun işbirliğini istiyorsan, hayır."

Onun yüzünü inceledi, sonra uzun bir nefes verdi. "Evet. Elbette bu tamamen Ivy'ye bağlı, ama beni ziyaret etmek isterse, ona sahip olma hakkını istiyorum."

"Ortak velayet isteyeceksin." Bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak söyledi. Çünkü cevabı zaten biliyordu.

"Kesinlikle," dedi. "Ivy ne isterse."

Ellerini göğsüne doğru kaydırarak onu sardı ve yaralı omzunun düğümlenmiş, sıkı çizgisini hissetti. Parmaklarını biraz içeri sokarak masaj yaptı.

Bodie onun dokunuşuyla rahatlayarak bir nefes verdi, o da devam etti. "Canın yanıyor," dedi. Omuz silkti, sanki buna alışkınmış gibi.

"Biliyor musun, on yedi yaşında hamile kalmanın ne kadar korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi yumuşak bir sesle, adamın gergin kaslarını okşayarak. "Velayetini tanımadığın, ülkenin öbür ucunda yaşayan biriyle paylaşmak zorunda kalacağını bilmek..."

"Hareket ederdim. Ona yardım ederdim." Başını iki yana salladı. "Ertesi sabah yalnız uyandığımda omuz silkmek yerine onu bulmaya çalışmalıydım." Harper'ın gözlerinin içine baktı. "Bunun tanımadığım ve bir daha hiç görmediğim biriyle yattığım ilk ve tek sefer olduğunu söylemek isterdim. Ne yazık ki, kendimi toparlamam, tek yaptığının beni boş hissettirmek olduğunu anlamam biraz zaman aldı." Durakladı. "Başka bir tek gecelik ilişki yaşamıyorum, yaşamayacağım. Daha fazlasını istiyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

Kalbi hızlanarak ona baktı. "Ne diyorsun sen?"

"Eğer aramızdaki bu şeyi sürdürürsek, bir geceden fazlasını istediğimi söylüyorum." Kızın yüzünü

kendi yüzüne doğru eğdi ve başını eğerek sıcak ve şaşırtıcı derecede samimi bir öpücükle ağzını kızının üzerinde gezdirdi. Geri çekilerek bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bana ne istediğini söyleyebilir misin?"

O biliyor muydu ki? Bir yandan, bu inanılmaz, harika adam ona onunla bir şeyler istediğini söylüyordu. Diğer yandan, kalbini tekrar açmaktan korkuyordu ve artık aşk vaadine inanmıyordu. Ama şimdi çekip gitmeyi hayal bile edemiyordu. Mesele şu ki, o hayatındaki tüm değişikliklere alışmaya çalışıyordu ama o henüz kendi hayatına alışamamıştı, Ivy'yi yeni öğrenmişti. Harper asla Ivy'den daha öncelikli olmayı beklemiyordu ama dikkat dağınıcı olmayı da istemiyordu.

Başparmağı kızın çenesini okşadı. "Son zamanlarda çok fazla değişiklik yaşadın." "Ve sadece ben değilim."

Yarım bir kahkaha attı ve başını salladı.

Ellerini ondan ayırdı. Ona karşı çok dürüst davranmıştı, o da aynısını yapmalıydı. "Kendimi yeniden buluyorum ve şu anda içimde her şey birbirine karışmış durumda. Ama emin olduğum bir şey var."

"O da ne?"

"Seni istiyorum."

Bu ona gamzeli bir gülümseme kazandırdı. "Bu kulağa hoş geliyor." Gülümsemesi yavaşça solsa da gözleri sıcak ve onun üzerinde kaldı. "Seni aceleye getirmeyeceğim, Harper. Belki de hayatında bunu yeterince yaşadın. Ben sabırlı bir adamım ve hiçbir yere gitmiyorum. Acele etme."

Derin bir nefes aldı. "Bu bana çok fazla güç veriyor."

"Evet." Gülümsemesi geri gelmişti. "Bununla başa çık." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve beyni kontrolden çıktı ve vücudu devraldı, yaklaştı. Yüzünü kavrayarak onu öptü, ta ki sıcaklığı karnında birikene ve aralarındaki bu şeyle neden yavaş hareket etmek istediğini hatırlayamayana kadar.

Ham zıplayarak onlara geri döndü ve dört bacağını da havaya kaldırmak için yuvarlanarak yere düştü. "Karnının kaşınmasını ister misin, öyle mi?" diye mırıldandı ve Bodie sessizce elini kaldırıp başını sallayınca güldü.

Adam onu ve Ham'i eve bıraktığında hâlâ gülümsüyordu. Onu kapısına kadar götürdü, tekrar öptü, ne yazık ki çok daha az dil ve sıcaklıkla, sonra "İyi uykular" diye fısıldadı ve onu kendi düşünceleri ve vermesi gereken kararlarla baş başa bırakarak gitti. Olmak istediği yerde miydi? Evet. Olmak istediği kişi miydi? Evet.

Risk almaya değer birini bulmuş muydu? Dişlerinin arasından hava emdi çünkü ... belki?

Yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle Ivy'yi kontrol etti ve onu derin uykuda buldu. Ham, Harper'ı itti ve Ivy'nin yanına sarılmak için ayağa fırladı.

Kendi köpeği tarafından terk edilmiş bir halde yatağına gitti ve yüzünde aynı umutlu gülümsemeyle uykuya daldı.

Bölüm 15

Bodie iyi uyuyamadı ve sonunda yine bilgisayarın başına geçerek Jenny ile iletişim kurmanın bir yolunu aramak için derin bir internet dalışı yaptı. Ivy'den bir tane isteyebilirdi ama Jenny'ye nerede olduğunu söylemesine hazır olmadığını da biliyordu. Hayatı çoğu zaman iyi düşünülmüş bir plana bağlıydı. Bugün bu plan, daha önce hiç oynamadığı bir kartı, baba kartını oynamak anlamına geliyordu. Ivy her zaman onun iyiliğini düşünerek hareket edeceğini ve onun için doğru olanı yapacağını anlamak zorunda kalacaktı. Bu da çoğu zaman zor ve popüler olmayan bir şey olacaktı.

Jenny cep telefonunu açmadı ya da mesaj veya e-postalara hemen yanıt vermedi. Hâlâ balayındaysa, ki Ivy bunun bir ay süreceğini ima etmişti, buna şaşırmamak gerekirdi.

Ama şimdi tavsiyeye ve bir plana ihtiyacı vardı, bu yüzden Campbell ailesinin yazılı sohbetine (sadece kardeşlerin sohbetinden farklı olarak) mesaj atarak en kısa zamanda bir toplantıya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Herkes onunla annesinin evinde tanıştırdı. Çocukluğunun geçtiği mahalle işçi sınıfının yaşadığı bir yerdi, dolayısıyla evler eski ama bakımlıydı. Annesinin evi 1970'lerde inşa edilmiş, babası tarafından zaman ve para elverdiğince yenilenmiş üç yatak odalı küçük bir zencefilli çörek eviydi. Ve üç yatak odası aslında iki yatak odası ve üçüncü yatak odasına dönüştürülmüş küçük bir çalışma odasıydı. O ve Zeke o dolabı paylaşmış, neredeyse üst üste yaşamışlardı. Aynı şey Austin ve Mace için de geçerliydi. Bodie uzun zaman önce duvarların yumrukla yüzünden kaç kez onarılması gerektiğini unutmuştu.

Ya da kafaları.

Annesi kapıyı açtığında ön tarafa doğru yürüyordu, içindeki bir anne radarı onun evde olduğunu haber vermişti.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedi. "Bilgisayarla ilgili bir sorum var. Size çerezleri göstermeden önce çerezleri kaç kez kabul etmeniz gerekiyor?"

O cevap veremeden herkes aynı anda durdu ve topluca arabalardan indi.

Mace; Zeke; karısı Serena; ve onların üç dinsizi.

Zeke'in çocukları her zamanki aile toplantı odası olan mutfakta hepsinin etrafında daireler çiziyordu. Xander annesine doğum günü partisini büyükannesinin tavan arasında yapıp yapamayacaklarını sormak için durdu çünkü Bodie ve kardeşleri orada Atari, langırt ve masa tenisi gibi büyüdükleri yıllardan kalma "eski" eşyalara sahipti.

"Onlar antika gibi!" Xander haykırdı.

"Kaç yaşında olacaksın, Xan?" Mace alaycı bir şekilde sordu. "Çünkü bu tür şeylerle oynamak için senin de antika olman gerekir."

"Şey ..." Xander gururla gülümsedi. "Tanrı uygun görürse, sekiz." Zeke

bu tuhaf ifade karşısında gözlerini annesine doğru çevirdi. "Ne?" dedi annesi. "Dadın altmış yaşında, sen ne yaşadın ct?"

"Anne, *sen* dadısın."

Mace homurdandı.

Zeke ona baktı. "Sence bu komik mi? Çünkü annem önümüzdeki haftanın beş gününden ikisinde meşgul ve sen de bizim yedek dadımızsın."

Mace'in gülümsemesi kayboldu.

Serena herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. "Kişisel bir şey değil ama yirmi dakika içinde başka bir toplantım var."

"Manikür pedikür," dedi Zeke.

"Ve?" Serena sordu. "Hiçbir şey," dedi Zeke.

Bodie derin bir nefes aldı. "Size söylemem gereken bir şey var çocuklar."

Herkes sustu çünkü Bodie'nin onlara hiçbir şey anlatmak istemediğini herkes biliyordu. Onlara Ivy'den bahsetti ve bir süre şaşkın bir sessizlikten sonra herkes heyecanlı ve onun için çok sevinçli bir şekilde söze girdi. Özellikle de ona sarılmadan duramayan annesi. "Bir kız!" deyip duruyordu. "Bu testosteron yüklü ailede sonunda bir kızım oldu!"

"Hey," dedi Zeke. "Neyiz biz, doğranmış ciğer mi?"

Annesi ona el salladı. "Siz çılgın çocukları daha fazla sevemezdim, yadda yadda . . ama bir *kız*!" Mace Bodie'yi izliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Ivy'ye yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım, çünkü benim bakış açım göre onun durumu ihmal kapsamına giriyor. "

"Yani *elimizden* gelen her şeyi yapmamız gerektiğini söylüyorsun," dedi Mace. "Bu işte yalnız değilsin." "Asla," dedi annesi şiddetle.

"Sonucun ne olmasını istiyoruz?" Serena sordu.

Bodie onun ailesini sevdiğini biliyordu ama o ve soğuk kalbi bile bu koşulsuz desteğe ısınmıştı. "Yarı yarıya velayet istiyorum."

"Peki Ivy ne istiyor?" Zeke sordu.

Bodie sormaya korkuyordu. "Tek bildiğim, bir şekilde beni bulmak için ülkenin iki bin mil ötesine gitmeyi başardığı. Sanırım en azından beni hayatında istediği gerçeğini göz önünde bulundurabiliriz. Ve ayrılmadı, yani bir şekilde burada olmak istiyor ve ben de bunu istiyorum."

Serena başını salladı ama yüz ifadesi endişeliydi. "Ben de buna inanıyorum ve bugünlerde bir yargıç Ivy'nin yaşındaki bir çocuğun velayet konusunda ne istediğini dikkate alacaktır, ama tatlım, yine de bir savaşınız *olabilir*."

Önemli değildi. Kolombiyalı uyuşturucu baronlarını alaşağı etmiş, ateşli silahlar için baskınlar yapmış ve bunun yerine patlayıcılar bulmuştu - zor yoldan - ve evde yetişen teröristlerin kundaklama eylemlerini araştırmıştı. Bununla başa çıkabilirdi. "Ben onun babasıyım. Onun için savaşacağım. Özellikle de hiç kimsenin yapamayacağını hissettiğim için."

"Tamam." Serena başını salladı. "Yani mahkemeye hızlı ve sorumlu bir şekilde hareket ettiğinizi gösterebilmeniz gerekiyor. Ivy'nin annesine ulaştınız mı?"

"Aradım, mesaj attım, e-posta gönderdim."

"Ivy ile bu konu hakkında konuştun mu?" Zeke sordu.

Baba olduğu ilk günden beri onu zorlamak istememişti. "Ben yapacağım. Önce Serena'yla konuşmak istedim. Nasıl bir ev hayatı olabilir ki, ülkenin öbür ucuna gitti, üç haftadan fazla bir süredir yok ve kimse endişelenmiyor bile? Yani, üvey kardeşi Kylie'ye bir arkadaşına gittiğini Ivy'nin söylediğini anlıyorum ve sanırım mesaj yoluyla tesadüfen kontrol etti, ama hadi."

Serena, "Bu, mahkemenin velayeti size vereceği anlamına gelmez," diye uyardı.

"Bu açıkça bir ihmal," diye tekrarladı.

"Evet, ama uyarayım, bir fırının üstünde rastgele bir yabancıyla yaşaması *senin* için iyi görünmüyor.

ya da."

"Onu yeni öğrendim," dedi. "Ondan önce de evsizdi. Harper onu yanına aldı, bunun için minnettarım. Neyin iyi görüldüğü umurumda değil, sadece onun için en iyisini istiyorum. Harper'ın yanında güvende olduğunu biliyorum. O harika biri." Kelimeler ağzından çıktığı anda yaptığı hatayı anlamıştı.

Ve tabii ki herkesin kaşları hep bir ağızdan kalktı.

"Peki, sen ve şu 'harika' Harper *çıkıyor musunuz?*" diye sordu annesi umutla.

Kahretsin. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve ailesinden gelen karışık bakışlara arkasını döndü. Zeke, Harper'la "çıkıldığını" umarak sırtıyordu. Serena şaşırılmış görünüyordu, çünkü Bodie'nin pek de insanlarla birlikte olmadığını çok iyi biliyordu. Mace kararsız görünüyordu, Bodie onun Bodie'yi önemseydiğini biliyordu ama aynı zamanda Harper'ı da önemsiyordu ve Bodie'nin kafasının ne kadar karışık olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu. Annesi ise ... yüz ifadesi yumuşak bir anne beklentisi içindeydi ve bu onu neredeyse öldürüyordu. "Anne-"

"Lütfen doğru olduğunu söyle." Ona doğru adım attı, 1.80 boyunda ve yüzünü kavradı, ona bakabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı. "Çok şey yaşadın bebeğim, sadece sonsuza dek mutlu olmanı istiyorum."

Sonsuza dek mutlu olmanın ona göre olmadığını biliyordu, bunu ona söyleyecek yüreği de yoktu ama yine de onun ellerini tuttu. "Ben iyiyim anne. Olduğum gibiyim."

"Elbette, ama-"

"Bu Ivy ile ilgili," dedi. "Benimle değil. Şu anda değil."

"Bütün bunlar hakkında onunla konuşman gerekecek," dedi annesi.

"Ve yakında." Bodie başını salladı. "Biliyorum. Konuşacağım."

"Çocuklarımda en çok işe yarayan şeyin ne olduğunu biliyor musun?" Serena sordu. "Özellikle de Max'te. Dürüst ve açık bir konuşma yapmak."

Bodie ona baktı. "Max iki yaşında. Onunla hiç kaka içermeyen tek bir dürüst ve açık konuşma yaptın mı?"

"Hey, oyun grubunda tamamen tuvalet eğitimi almış tek çocuk o ve bu doğrudan bir konuşmanın sonucuydu. Lazımlığa kaka yapmak yoksa şeker ödülü de yok."

"Kakanı lazımlığa yap!" Max yumruğunu havaya kaldırarak bağırdı. Sonra mutfaktan çıkıp muhtemelen banyoya doğru koştu.

"Biri onun peşinden mi gidiyor?" Mace sordu. Serena Zeke'e baktı.

"Neden ben?" diye sordu.

"Çünkü size bu çocukları getirmek için laboratuvarında ya da toplam yetmiş iki saat boyunca bulundum. Benim hanım kasabam hala aynı değil. Sıra sende."

Zeke yenilgiyle içini çekti, sonra da tek kelime etmeden Max'in peşinden gitti. Beş saniye sonra Max'in, "Dostum, önce tuvalet kapağının kalkması gerekiyor, unuttun mu?" dediğini duydular.

Serena yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," dedi Bodie'nin annesine, o da omuz silkti.

"Bu benim ilk rodeom değil," dedi. "Zeke hayatını kurtarmak için asla pota vuramazdı." "Sağ ol anne," dedi Zeke.

Bodie'nin düşünceleri hızla akıyordu ve kaka hakkında değildi. Ivy ile dürüst ve açık bir konuşma yapmaya fazlasıyla hazırды ama şeker ödülü teklifinin hiçbir sorunlarını çözmeyeceğinden emindi.

Yine de her şeyi denemeye hazırdı. Onu biraz mahremiyet içinde aramak için dışarı çıktı. Göreceli, çünkü annesinin mutfak penceresini açtığını duydu -kulak misafiri olmak için daha iyiydi- ama

Onu arayamadan elindeki cep telefonu çaldı.

Arayan Jenny'ydi ve onun sesini duyunca içine dolan öfkeyi bastırmak zorunda kaldı. "Merhaba," dedi. "Bana bir şey söylemeyi unuttun mu?"

"Oh, kahretsin."

Bodie burun kemiğini sıktı. "Bir kızım olduğunu bana nasıl söylemezsin?"

Jenny'nin sesi meraktan kızgınlığa dönüştü. "Kasabayı o kadar hızlı terk ettikten sonra ardında tozdan başka bir şey kalmadığını mı söylüyorsun?"

"Ertesi sabah yatağımda olmayan sendin. O gün uçağım olduğunu biliyordun ve yalnız uyandığımda kendi nedenlerin olduğunu düşündüm. Ama soyadımı biliyordun, nereli olduğumu biliyordun. Yerimi kolayca bulabilirdin. Doğum belgesinde bile adım var mı?"

"Biliyor musun? Bunu seninle yapmayacağım," dedi. "Daha büyük sorunlarımız var."

"Öyle mi düşünüyorsun? Özgür kızın beni bulmak için ülkeyi tek başına geçti." "Özgür mü? Sana böyle mi söyledi?"

Kahretsin.

Jenny homurdandı. "O kız her zaman dik başlı olmuştur ve inan bana, görüldüğünden daha zeki ve serttir. Yeniden evlendiğim için çok sinirli. Büyük bir ailesi olan iyi bir adamla. Biz balayındayken o üvey kız kardeşi Kylie ile kalıyordu."

"Belli ki bu da işe yaramış," dedi. "Ivy, Kylie'ye mesaj atmadan önce en az bir hafta ortalıkta yoktu."

"Öncelikle, bir arkadaşında kalacağını söyleyerek yalan söyledi, bu yüzden onu şimdi Kylie'ye geri veremem. Ben eve dönene kadar ona bakman gerekecek. En azından yaz olduğu için okulu kaçırmıyor."

"Jenny-"

"Bakın, bu Atlantik Okyanusu'nun ortasından yapılan, dakikası on dört dolarlık bir konuşma, tamam mı?"

Hot Pockets ve internet stoku yaptığınız sürece onu tutmanızda bir sakınca yok." "Onu kesinlikle alacağım," dedi.

Ama Jenny çoktan bağlantıyı kesmişti.

Bodie mutfak penceresine döndü. Tüm ailesi yüzünü ekrana dönmüş, utanmadan kulak misafiri oluyordu. "Bir şey kaçırın var mı?"

Kimse kendinden utanmış görünmüyordu. Campbell'ın mantrası, istediğini yapmak ve olaydan sonra af dilemek en iyisiydi - ki hiçbiri bunu yapmadı.

Serena gülümsedi. "Bence oldukça iyi bir davan var."

"Sadece bir sonraki hamlemin ne olduğunu söyle."

Annesinden eve dönerken Bodie Ivy'yi aradı ama Ivy telefonu açmadı. İki saniye sonra Jessie ve James'le birlikte olduğuna dair bir mesaj aldı. Bodie onunla biraz daha konuşmayı, aklının nerede olduğunu görmeyi çok isterdi. Ama zorlamak istemedi.

Sonunda markete uğradı. Çoğu gün barda yemek yiyordu ve ne kadar meşgul olursa olsun, dolapları ve buzdolabı ağzına kadar doluydu ve Ivy'nin onunla kalmak isteyebileceğine dair gizli bir umudu vardı. Ya da en azından onun evinde biraz zaman geçirmek ve onu besleyebilmek istiyordu.

Dondurma reyonunda Zeke'e rastladığında şaşırdı, camekânlı donduruculara bakıyor, asık suratlı görünüyordu.

Bodie, "Sen genellikle daha çok fiş adamı olursun," dedi.

Zeke iç çekti. "Eve dönerken Serena'ya daha sonra tatlı isteyip istemediğini sordum. Bilirsiniz,

imalı bir göz kırpmayla, çünkü tatlı bizim parolamız-"
"Lütfen açıklamayın."

"Evet, şimdi çocuklar tatlı olarak ne olduğunu bilmek istiyorlar, sadece her şeyin bittiğini biliyorum, bu yüzden buradayım. Ve bu, özetle, evli ve çocuklu olduğunuzda romantizm hakkında bilmeniz gereken her şey."

Bodie güldü ama daha sonra, o gece yatakta yalnızken tavana baktı ve bu tür bir romantizmin güzel olacağını düşündü.

Ertesi sabah Ivy fırının mutfağında yalnızdı ve krema ile oynuyordu. Harper, kitapçının üst katında yaşayan Abuela'yla bir yemek tarifi hakkında konuşmaya giderken, Ivy'ye birkaç keki bitirmesini söylemişti.

Ivy Harper'ı seviyordu, her zaman da sevecekti ama düşünmek için zaman bulduğu için memnundu. Daha önce annesinden bir telefon almıştı. Konuşmuşlardı. Aslında annesi konuşmuş, Ivy de dişlerini gıcırdatarak dinlemişti. Özetle başı *büyük beladaydı genç bayan* ve annesi eve geldiğinde bunu tartışacaklardı.

Harika. Çünkü "tartışmak" derken gerçekten bağırmayı kastediyordu. Ve bağırmak çok eğlenceliydi.

Telefonu bir mesajla çaldı. James. Ivy dün gece köpekleri oynatmak için onlarla gölde buluşmuştu. Ona yerel marketten bir Slurpee getirmişlerdi, o da Harper'dan bir çanta dolusu şekerleme getirmişti, bu da hepsini güldürmüştü.

"Ciddiyim," dedi James. "Size ve yemeğe minnettarız."

"Harper'a sahip olduğum için şanslıyım," dedi minnettarlıktan rahatsız olarak. "Eğer o olmasaydı, ben de sizin gibi kamp yapıyor olurdum. Son zamanlarda geceleri hava sıcak olduğu için mutluyum."

"Biz de," dedi Jessie. "Şimdi okula gitmenin bir yolunu bulabilsem keşke."

Kardeşi ona baktı. "Bu olacak. *Olaçak*," dedi Jessie endişeli görüldüğünde, sesi Ivy'nin daha önce hiç duymadığı bir şekilde ciddiydi. Sesi Ivy'nin hayal edebileceğinden çok daha yoğundu. Neredeyse korkutucu.

Ama sonra gözlerini kırptırdı ve yine gülümsedi. İyi vakit geçirmeye devam ettiler ve onu bıraktıklarında, James Ivy'yi Harper'ın binasına götürürken Jessie arabada bekledi.

Ve onu öptü.

Hâlâ hoşuna gidip gitmediğine ya da öpmek istediği kişinin Jessie olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu ki arka kapı çalındı ve korkusundan elindeki şekerlemeyi havaya fıskırttı.

Büyük bir damla başının üstüne düştü, sonra yavaşça yüzünden aşağı kaydı. Yere düştüğünde, Ham adındaki canlı elektrik süpürgesi onu yalamak için koştu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Arkasını döndü ve Bodie'nin kapıda durmuş ona güldüğünü gördü. Hayır, bekle. Ona gülmiyordu. Sadece gülümsüyordu, sanki onu gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Biraz hava emdi. "Hey."

"Hey." Tezgâhtan birkaç kâğıt havlu aldı, ıslattı ve uzattı. "İyi misin?"

Ve bu da başka bir şeydi. Nasıl oluyordu da her zaman kalbini bu kadar sıkıştıran bir soru soruyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu. "Evet." Saçındaki buzlanmayı temizlemeye çalıştı. "Harper bana nasıl yemek yapılacağını öğretiyor, buna bayılıyorum. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor ama burayı başarılı kılmak konusunda stresli. Bu işe ne kadar bağlı olduğunu biliyorum, ki bu *her şey demek*, anlıyor musun?"

Daha fazla kâğıt havlu almak için geri döndü ve çömelerek kadının etrafındaki zemini eliyle paspasladı. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "*O* iyi bir arkadaş." Bunu söylemek bile boğazına bir yumru oturttu. "Ben de üzerime düşeni yapmak istiyorum."

Bodie ayağa kalktı ve at kuyruğundan kurtulmuş olan bir tutam saçı nazikçe çekti. "Sen

öyle. Ve içimden bir ses hep öyle olacağını söylüyor. Sen böyle yaratılmışsın." "Nereden biliyorsun?"

Gülümsedi. "Henüz annemle tanışmadın. Ama inan bana, bu senin genlerinde var."

Evet, görünüşe göre o yumru büyüyebilir ve yutmayı imkânsız hale getirebilirdi. "Annen. Büyükannem mi?"

"Evet. Ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Hazır olduğunuzda tabii ki." Durakladı. "Sen de stres yapıyorsun. Bizim hakkımızda mı?"

"Belki," diye itiraf etti. "Biraz."

"Lütfen yapmayın. Yapmayacağım. En azından bu konuda değil."

Garipti. Sadece birkaç hafta sonra bile, Bodie'yle her şey annesiyle olduğundan daha kolay görünüyordu. Olabilecekler için acı çekmesine neden oluyordu. "Sen de stresli misin?" diye sordu.

"Biraz." Biraz gülümsedi, sıcak ama emin değildi. "Kendini her zaman ait hissettiğinden emin olmak istiyorum."

Ve burada onu daha fazla şaşırtamayacağını düşünmüştü. "Sana söyledim. Senden hiçbir şey istemiyorum." Bu tam olarak doğru olmadığı için suçluluk duygusuna kapıldı.

"Buraya kadar sadece bana bakmak için gelmedin," dedi.

Hayır, gelmemiştii. Ondan çalmaya gelmişti. Yüzünü bir sıcaklık kapladı ve adamın zihin okuyamadığını umdu. "Ne umuyordum bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sadece seninle tanışmayı, sanırım."

"Sizin için bundan daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum."

Ona baktı, doğal kuşkusunu zapt edemiyordu. "Ne gibi?" Yine o emin olmayan gülümsemesi vardı. "Bir baba/kız ilişkisi gibi," dedi.

"Kurallarla falan mı?" Birden o da emin olamadı. "Bana ne yapacağımı söylemen gibi mi?"

Harper'ın bir köşede ahşap bir masası vardı ve ayakları dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda bazen karıştırmak ya da donmak için oturuyordu. Bodie masadan bir sandalyeyi ayağıyla itti, döndürdü ve arkaya doğru oturdu, kollarını sandalyenin arkasından geçirdi ve üzerine yaslandı, bir eliyle onun da oturmasını işaret etti.

İç çekerek aynen onun yaptığı gibi yaptı, bir sandalyeyi tekmeledi ve üzerine oturdu, geriye doğru. Temkinli. Korkmuştu.

Belki de bu gerçek değildi. Ya da fikrini değiştirdi.

"Aramızdaki ilişkinin koşulları olmazdı," dedi. "Ama birkaç şey hakkında konuşmamız gerekiyor. Annenle konuştum."

"Ben de öyle." Sonra söyledikleri ve söylemedikleri kafasına dank etti. "Bekle, onu sen mi aradın?" "Ben aradım."

"Yani gerçekten söylediğim kişi olup olmadığını görmek istedim," dedi, sesinin ne kadar düz çıktığını duydu, acısını bastıramadı.

"Hayır. *Hayır*," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Bu gerçekten de etkileyiciydi. Birinin gözlerinin içine bakarak yalan söylemek zordu. Bunu biliyor olmalıydı. Bu beceriyi öğrenmesi uzun zaman almıştı.

"Nerede olduğunu bildiğinden emin olmak istedim," dedi. "Ve kimsenin seni ararken endişelenmediğinden."

"Sana kimsenin endişelenmediğini söylemiştim."

Sonra gözlerinde bir şey parladı. Öfke, ama ona değil, fark etti. Ve pişmanlık. Ama en kötüsü acımaydı. Ayağa kalktı ama adam onun elini tuttu. "Burada olduğunu ona bildirmek zorundaydım, Kit Kat. Sen reşit değilsin."

"Sana özgür olduğumu söylemiştim."

"Ki bu doğru değildi."

Kahretsin. Doğru ya. Tekrar yerine oturdu. "Onu aramanı istemedim." "Neden, geri dönmeye hiç niyetin olmadığı için mi?"

Bakışları onunkilere kaydı. "Nereden biliyordun?" "Ben bilmiyordum."

Tanrım, çok aptaldı. "Ne dedi? Veledin sende kalması gerektiğini mi?"

"Kalabileceğini söyledi."

Annesini tanıyordu. Bunun o kadar kolay olamayacağını biliyordu, bu da Bodie'nin onun iyiliği için nazik davrandığı anlamına geliyordu.

"Dinle," dedi sessizce, yüzünde aynı savunmasız ifade vardı. Onu sakın ve kendinden emin olmaktan başka bir şey yaparken hiç görmemişti, bu yüzden daha da endişelendi, tabii bu mümkünse.

"Gitmemi istiyorsun," dedi.

"Tam tersi. Benimle kalmayı düşüneceğini umuyorum. Benim evimde."

Yanlış duyduğundan emin bir şekilde ona baktı.

"Eğer bu konuda rahat değilsen, büyükannende de yaşayabilirsin" dedi. "Elbette seni yemeklerle boğacak ve durmadan konuşacaktır, ama seni koşulsuz sevecektir. İnan bana, bu teoriyi test ettim." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Defalarca. Ayrıca Harper, eğer tercihin buysa burada onunla kalabileceğini söyledi. Bu senin seçimin, Ivy. Ama en azından benimle kalmayı düşünmeni gerçekten çok isterim."

Muhtemelen ağzının açık kaldığını biliyordu ama adamın söyleyebileceğini düşündüğü onca şey arasında bu aklına bile gelmemişti. "Gerçekten seninle yaşamamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki."

Tabii ki . . . Sertçe yutkundu ve her zaman yaptığı şeyi yaptı: insanların ona karşı olan duygularını test etmek için zorlaştı. "Artık büyüdüm, biliyorsun. Artık bir babaya ihtiyacım yok." Hepsi doğrudu, çünkü ihtiyaç duymak ve istemek çok farklı iki şeydi.

"Bunun tamamen doğru olmadığını umuyorum," dedi. "Bundan bir tür ilişki çıkarabileceğimizi, hayatının bir parçası olmama izin vereceğini umuyorum."

"Bana güvenebileceğini nereden biliyorsun?" Omuz silktilti. "Sadece biliyorum."

Cidden. Şoka girmişti. Şaşkına dönmüştü. Bunalmıştı. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. *Hiç* kimse ona güvenmemişti. "Ama biz yabancıyız."

"Bak, belki. Ama aynı zamanda kan bağıımız var. Ve sen tam bir mini-bensin. Gözlerin, gülüşün." Şimdi ona tam bir gülümseme verdi, sıcak ve tatlı. "İnatçılığın. Biz Campbell'ların hepsinde var."

Onun adını taşımıyordu ama onu onlardan biri olarak görüyordu. Bunun onu panikletmesi gerekirdi ama panikletmedi. "Bu konuda bir şey yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor," dedi.

"Annene seninle ilgileneceğimi söyledim," dedi. Bunun üzerine çenesini kaldırdı. "Ben kendime bakarım."

"Biliyorum. Peki şuna ne dersin? Yavaş başlayalım, senin hızına göre ilerleyelim." Bunu söyledikten sonra biraz alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Ne?" diye sordu.

"Kısa süre önce Harper'a da aynı şeyi söylediğimi fark ettim. Görünüşe göre ikinizin bazı ortak yönleri var; derin bir güvensizlik ve hayatınızda iyi olabilecek her şeye karşı doğuştan gelen bir

şüphe."

Homurdandı. "Evet. Fark ettim."

Yumuşak bir şekilde güldü, sinirlenmemişti ama görünüşe göre kızın dayanıklılığıyla gurur duyuyordu.

"Konu değişikliği," dedi ve bir kredi kartı çıkardı. "Acil durumlar için." Sonra da altmış dolar uzattı. "Tesadüfler için."

Ona bakakaldı. "Ne?"

"Eğer daha fazlasına ihtiyacın olursa, ofisimde bir para ekmecem var." Gözlerini kırpıştırdı. "Ne için?"

"Barda olmayan yiyecekler için. İhtiyacınız olan her şey için."

İlk duygusu daha çok suçluluktu. İkinci duygusu ise inansızlıktı. "Bana sadece para mı veriyorsun?"

"Evet. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Nefesini içine çekti. Bir bit yeniği olduğunu *biliyordu*.

Bakışlarını onunkilere dikerek, "Benim yanımda her zaman bir yerin olacak, Ivy. Seni istediğin yere uurup götüreceğim. Ama bana iki şey için söz vermelisin: Bir, yalan söylemek yok. İkincisi, eğer buradan ayrılmaya karar verirsen, ki bilgin olsun, bu ben istediğim için olmayacak, veda etmeden öylece çekip gitmeyeceksin. Ne olursa olsun. Çünkü senin için geleceğim, her zaman. Güvende olduğunu bilmeni istiyorum. Aile böyle işler."

Tecrübelerine göre aile demek, tüm işi onun yapması ve hiçbir konuda söz sahibi olmaması demektir. Ama onun yaptığı bu değildi. Onun da karar verme sürecinin bir parçası olmasına izin veriyordu. Bu onun için yepyeni bir şeydi ve ... korkutucu derecede çekiciydi.

"Ee?" diye sordu. "Anlaştık mı?"

Derin bir nefes aldı. "Sana söylemeden gitmeyeceęim," dedi. "Ama seninle birlikte tařınma konusunu dūřünebilir miyim?"

"Elbette. Teklifin süresi asla dolmayacak."

Bunu anladı ve içindeki tuhaf hissin geçici bir mutluluk olduğunu fark etti. "Anlaşmaya eklemek istediğim bir şey var. Eğer sorun olmazsa."

"Adını söyle," dedi kolayca.

"Yalan söylememe meselesi her iki taraf için de geçerli." Durakladı. "Bilirsin, benden bıkersin diye."

"Yalan yok," diye kabul etti. "Ama sen anlamıyorsun. Ben sana yalan mı söylüyorum? Asla olmayacak. Bu

kesinlikle aile işleri böyle yürümez."

Bir yanı buna gerçekten inanmak istiyordu ama geri kalanı inanamayacağını biliyordu. Yine de kucaklaşarak ayrıldılar ve onun güçlü, sıcak kollarıyla çevrili, başı o birkaç saniye boyunca onun göğsünde dinlenirken, asla bırakmak istemedi.

Daha sonra, Harper geri döndüğünde ve baş başa kaldıklarında, Ivy bu konuyu nasıl konuşacağını bulmaya çalıştı.

"Tamam, çıkar ağzındaki baklayı," dedi Harper. "Ne?"

"Her ne için i ekiyorsan." Harper gülümsüyordu ama Ivy'nin yüzünü görünce gülümsemesi kayboldu. "Sorun nedir?"

"Yanıma taşınmamı istedi."

Harper sıcak bir şekilde gülümsedi. "Oh, bu çok tatlı. Ne dedin sen?"

Ivy kazağında var olmayan gevşek bir ipliği kopardı. "Henüz cevap vermedim."

Harper bařını salladı ve Ivy'nin hořuna gidecek řekilde bir süre sessizlięin sürmesine izin verdi. "Ne olursa olsun," dedi sonunda, "teklifin samimi olduęunu dūřünüyorum. Ama burada istedięin kadar kalabileceęini de biliyorsun."

Ivy onun bakışlarıyla karşılaştı. "Gerçekten mi?"

"Her zaman." Harper ona sarıldı, sonra geri çekildi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ama bence eğer

En azından teklifini ciddi bir şekilde değerlendir, babanı gerçekten tanıma fırsatını kaçırıyor­sun."

Onun haklı olduğunu bilen Ivy başını salladı ve ayrılırken kırgınlık yaşanmayacağı için rahatladı. Eğer değil. Ne zaman.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, Bodie'nin yanına taşınmayı gezegendeki her şeyden daha çok istiyordu.

Bölüm 16

Bodie'nin saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Geç olduğu kesindi. Depodaydı, talaşa bulanmış, tekne üzerinde çalışıyordu. Sayılırdı. Çoğunlukla kızlarını düşünüyordu. Ivy'yi ve onun hayatına nasıl girebileceğini. Ve dudaklarını hâlâ üzerinde hissedebildiği Harper'ı. Bir kez daha tatmak, onda kendini kaybetmek istiyordu.

Tehlikeli bir ihtimal.

Daha önce Ivy'yi yemeğe çıkarmış, sonra da ona depoyu ve babasının teknesini göstermişti. Ivy çok etkilenmiş ve aldığı mesajlara göz atmadan önce bir süre ona kumda yardım etmişti. Arkadaşları Jessie ve James'in Ham'i köpeklerle oyun oynaması için göle götürmesini istediklerini söylüyordu.

Bununla yarışmak zordu. Ama birden kendini *ebeveyn* gibi hissetmesi tuhaftı. "Onlarla tanışmak isterim, özellikle de şu James denen adamla," demek istedi ama kız ona tuhaf ve sahiplenici bir tavır takınmaya cesaret ediyormuş gibi baktığı için başını sallamakla yetindi.

Kendime not: Shay'e bir ebeveynlik kitabı taşıyıp taşımadığını sorun, belki What to Expect When You've Got a Teenager gibi bir şey.

Ivy kapıya doğru gitti, sonra geri döndü. "James hakkında."

Gerildi. "Öyle mi?"

Alt dudağını ısırды. "Sanırım kızlardan hoşlanabilirim."

Onun savunmasız gözlerine baktı ve gülümsedi. "Ortak bir noktamız var." Kız güldüğünde ve rahatlamış görüldüğünde doğru şeyi kitapsız yaptığını anlamıştı. Kalbi onun için acıyordu ve herhangi birinin ona zarar verebileceği düşüncesiyle hissettiği ölümcül dürtüler karşısında şok olmuştu.

Şimdi saatler geçmişti ve aklı daha kolay konulara kaymıştı. Tamam, bir konu. Harper.

Zihni bunu çok yaptı. Vücudu da öyle. O gerçekten harika bir dikkat dağıtıcıydı. Deponun kapısı arkasından gıcırdayarak açıldığında, onun bir trençkot giyip başka hiçbir şey giymeden ortaya çıkmasıyla ilgili en sevdiği hayallerden birinin ortasındaydı. Döndü ve en büyük fantezisini kanlı canlı karşısında buldu. Kız da ona, kendisinin de takındığını bildiği aynı bakışla bakıyordu -açlık. Arzu.

"Her tarafınız talaş olmuş," dedi usulca, bundan hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. Bekle. . . sözünü geri aldı. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu - *sıcak ve rahatsız* olduğu gibi.

"Susadın mı?" diye sordu.

Bir anda ne olduğunu bilemez hale gelmişti. Kadın, pürüzsüz ve güzel tenini fazlasıyla gösteren çiçekli sundress elbisesinin içinde onu ters yüz etmişti. Saçları yüzüne ve omuzlarına dökülmüş ve dağınıktı. Bir elinde dört büyük pembe keke benzeyen şeffaf bir kutu vardı ve diğer elinin

parmaklarından iki şişe bira sarkıyordu.

Stres ve endişesi yerini tamamen başka bir şeye bıraktı.

Kadın ona bir bira uzattı. Adam birayı açtı ve içmesi için ona geri verdi, sonra diğerini kendisi için aldı. Şişelerini tokuşturdular ve yudumladılar. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmadılar. Sessizlik rahat ve ... rahattı. Sık kullandığı bir kelime değildi. Ya da hiç. Birkaç dakika sonra kadın kutuyu uzattı. "Tebrikler, kız oldu."

Güldü, sonra onun gözlerinin içine baktı. Sıcak, meraklı ve gülümseyen gözlerdi. "Bana doymuş yağ ve işlenmiş şeker mi aldın? Bittim ben."

"Öyle bir gün gibi görünüyordu." Gülümsemesi soldu. "Yaşadıklarının kolay olmadığını biliyorum. İyi misin?"

Bunu ona kaç kişinin sorduğunu unutmuştu ve hepsine verdiği cevap aynıydı. Evet, iyiydi. Hatta harikaydı. Yetişkin hayatında ilk kez güvendeydi, sevdiği işi yaparak insanları besliyordu ve hepsinden önemlisi bir kızı vardı.

Bir de karşısındaki bu kadına karşı hissettikleri vardı. Hissedebileceğini düşünmediği duygular. Ama gerçek şu ki, o kadar da iyi değildi. Cehennem gibiydi. Korkuyordu. Her şeyi berbat etmekten korkuyordu. "Ivy bana kim olduğumu ve bunun onun için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyor."

"Ve sen bunun için endişeleniyorsun?"

"Ya bende olduğundan emin olmadığım bir şeyi arıyorsa?"

"Aşk mı demek istiyorsun?" Ona bunu veremeyeceğini düşünmesine şaşırmış görünüyordu. Adam başını salladı. "Bundan daha fazlasını."

"Ne gibi?"

Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bazen senin gözlerinde de aynı şeyi görüyorum," dedi sonunda usulca. "Benim nasıl bir adam olduğuma dair güvence."

Bunu inkar etmeden kabul etti.

"Ivy kendini tanımlamak için mücadele ediyor" dedi. "Kızım olarak kimliği benim karakterimden etkileniyor. Kendini yeniden tanımlıyorsun ve anlaşılır bir şekilde benim de bunun bir parçası olmama izin vermenin ne anlama gelebileceğini düşünüyorsun. İkiniz için de olabileceğim en iyi erkek olmak istiyorum ama bu erkeğin kim olduğunu bildiğimden emin değilim, gurur duymadığım şeyler yapmış, son derece kusurlu bir birey olmak dışında."

"Hey." Daha da yaklaşarak onun gözlerinin içine baktı. "Buna insan olmak deniyor." Adam ona gülümsedi ve o da gülümseyerek adamın gerginliğinin bir kısmını dağıttı. "Stres yapma," dedi. "Her şey yoluna girecek."

"Sen buradasın, nasıl olmasın ki?" Çenesini onunkine sürttü, dudaklarını yanağına değdirmek için başını çevirdi. Sonra, kendine engel olamadığı için, kulağının altını da okşadı ki bu noktanın onun kemiklerini erittiğini çok iyi biliyordu. Hava aniden elektriklendi ve hangisinin yanacağını merak etti. Büyük olasılıkla kendisi.

İsteyerek ateşin içine doğru yürüyen adam onu kendine çekti ve kız kendi isteğiyle gelip kollarına aitmiş gibi ona sarıldığında tuttuğunu fark etmediği bastırılmış bir nefesi dışarı verirken buldu kendini.

"Ivy?" diye sordu, yüzünü saçlarına bastırarak. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

"Hambone ile derin uykuda." Geri çekildi. "Sanırım seninle kalmaya gelmeyi gerçekten düşünüyor. Bana ne düşündüğümü sordu, ben de desteklediğimi söyledim. Bir genç kız için hazır mısın?"

"Evet."

Kaşları kalktı.

Gülümsedi. "Yani, tüm bu ebeveynlik olayında birkaç adım atlamışım gibi hissediyorum, ama

ilerledikçe çözeceğim." Durakladı. "Umarım."

"Genç kızlar uzaylıdır." Sırıttı. "Biliyorum çünkü ben de öyleydim."

"Genç erkekler de pek iyi değil. Aileme cehennemi yaşattım, bu yüzden muhtemelen beni nazikçe kırmasını ummalıyım."

"O iyi bir çocuk Bodie. Gerçekten iyi bir çocuk." "Biliyorum. Daha önce geldi."

"Bana söyledi. Ona gövdede nasıl zımpara yapılacağını göstermişsin. Bu onun için çok önemliydi. Ebeveynlerinden çok fazla ilgi gördüğünü sanmıyorum."

Evet, bu da onu çok kızdırdı.

"*Bana* nasıl zımparalanacağını da gösterebilirsin," dedi gülümseyerek. "Eğer istersen..." "Kirleneceksin."

Gülümsemesi genişledi. "Ve?"

Bir kahkaha atarak kızın elinden tuttu ve onu teknesinin içine götürerek etrafı gezdirdi. Mutfakta hâlâ boyaması gereken ham ve güzel ahşaplar vardı.

"Bu inanılmaz," dedi.

Elini mutfak dolaplarında gezdirdi. "Babam da bunun bir parçası olmak için etrafta olsaydı daha harika olurdu. Konu sevdiğim insanlarla ilgilenmek olduğunda bir gün geç ve bir dolar eksik kalıyorum."

Tezgâha yaslandı ve ona baktı. "Asla çok geç değildir." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bence hayatını her an değiştirebilirsin." Omuz silkti. "Bana bir bakın. Tanıdığım her şeyden ve herkesten beş yüz elli mil uzağa toparlanıp taşındım."

O haklıydı. Ona hayatta ikinci bir şans verilmişti. Belki de bunu yaşamalıydı. "Henüz burada yemek yemedim," dedi gelişigüzel.

"Gidip birkaç bira daha alayım mı?"

Muhtemelen kötü bir fikirdi. Harper Shaw'a karşı koyabilmek için zihinsel ve fiziksel olarak en iyi durumda olması gerekiyordu. "Ben iyiyim. Ya sen?"

Başıyla yere bıraktığı kek kutusunu işaret etti. "İhtiyacım olan her şey burada."

Gerçekten de bunun doğru olmamasını umuyordu. "Buraya sadece bana keklerini vermek için mi geldin?" "Belki de bir neşe kıvılcımı bulmak için."

"Peki ya sen?" Parmağını onun şakağında gezdirdi. "Bir neşe kıvılcımı buldun mu?" Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. "Buldum."

Nefesi kesildi. Ona sanki kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğiymiş gibi bakıyordu ve lanet olsun, bu uzun zamandır olmamıştı. Ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve yüzünü kendine doğru çekti. Sonra dişlerini yavaşça adamın alt dudağına batırdı ve adamın düşünmesi bitti. Bunu düşünecekti, çok düşünecekti. Planı acele etmemek, ona vücudu üzerinde kullanabileceği gücü göstererek onu çılgına çevirmektir. Ama o bir aptaldı çünkü içlerinden sadece birinin böyle bir gücü vardı ve o da oydu.

Harper biri için yanıp tutuşmayalı uzun zaman olmuştu. Daniel'la ayrılımlarından önce bir süre yakınlaşmamışlardı. Geriye dönüp baktığında, sırf bu yüzden bile bunun olacağını anlaması gerekirdi. Ama ihtiyaçlarını gömmüştü ve bu da onu rahatsız ediyordu. Yakınlaşmaktan, birine dokunmaktan, dokunulmaktan, istenmekten hoşlanıyordu, sadece o an için bile olsa.

Bodie'yle bunun çok daha derinlere gideceğini biliyordu, bu bir riskti çünkü yanlışlıkla kalbini ona açabileceği anlamına geliyordu. Ama kalbini kızına çoktan açmıştı, bu yüzden kendini ona karşı korumak için muhtemelen çok geçti. Bu durumda, neden bunun olmasına izin vermesin, hatta belki de ilk hamleyi yapıp bu parçasını geri almak için? Bu fikir hoşuna gitti, sarıldı

Ona sarıldı ve öpüşmeyi derinleştirdi, ellerinin dolaşmak istedikleri her yerde dolaşmasına izin verdi. Omuzlarında, göğsünde, kollarında.

Güney . . .

Onun ellerini tuttu. "Harper."

Anında uyandı ve her şeyin farkına vardı. "Biri mi geliyor?"

"Ben, eğer durmazsan."

Güldü. "Ve . . . ?"

"Ve ... önce şunu yapmak istiyorum ..." Ellerini bıraktı, böylece kendi elleri serbest kaldı, biri ensesinde kıvrıldı, diğeri sırtının altında, onu yakın tuttu. Sonra ağzı tekrar onunkinin üzerine kapandı. Dilini onunkine değdirdiğinde, kız inlediğini duydu.

Sıcak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "En sevdiğim ses." Önce çenesini, sonra da boğazının alt kısmını öptü. "Bunu sana tekrar yaptıracağım." Bir öpücük daha, bu sefer köprücük kemiğine. "Ve yine ..."

Beklentiyle ürperdi ama deri koltuğa doğru onu dürtmeden önce, "Sözler, sözler," demeyi başardı. Elini yakalayan adam onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Kız onun kucağına oturdu, adam da bacaklarını yeniden düzenleyerek kızın ona binmesini sağladı, kalçaları adaminkilerin dış tarafına sarıldı.

Ve sonra ona hınzırca gülümsedi.

Çok kendini beğenmiş. Ona doğru eğilerek, çaresizce tahrik olmuş bir ses çıkarana kadar onu öptü. Ardından, öpücükten kurtulup gömleği başının üzerinden yırtıp arkalarında bir yere gönderene kadar gömleğini itti. Bir an için kendini kaybetmesine izin vererek, parmakları göğsünde ve karın kaslarında gezindi, diliyle takip etmeyi planlıyordu.

O da boş durmuyor, sundress'in spagetti askılarını dirseklerine takıldıkları yerden kaymaya teşvik etmekle meşguldü. Bir başka küçük dürtmeyle elbisenin korsajı düştü ve sütyeni ortaya çıktı. Evet, merhaba, adı Harper Shaw'dı ve iç çamaşırı *hariç* her konuda tutumlu davranırdı. Ve Bodie'nin yüzündeki sırlı, ateşli, şehvetli ifadeye bakılırsa, bunu takdir ediyordu. İş kadını d parmakları kızın transparan dantelle kaplı göğüslerinin üzerinde gezindi. "Güzel," dedi boğuk bir sesle ve sonra sütyenin kancasını açıp yavaşça çıkardı. "Ve senin keklerinden daha çok istediğim bir şey buldum." Elleri kadının sırtından aşağı kayarak kıcını avuçladı, ağzı az önce gece havasına açtığı her şeyle saygılı bir şekilde alay etmek için düştü.

Adamın eğik başına, talaş tozuna bulanmış siyah saçlarına, çıplak omuzlarındaki ve kollarındaki kasların onu tatmin ederken bükülmesine baktı. Bir depodaydılar, bir teknedeydiler, kavernöz alan sadece tepedeki birkaç asılı ampulle aydınlatılıyordu. Kendini keyifsiz hissetmesi gerekirdi ama bunun yerine altın rengi ışık adamın teninde dans ediyor, hava sedir ağacı ve muhteşem sıcak erkek kokuyordu ve kadın hayatı boyunca hiç bu kadar erotik bir şey yaşamamıştı.

Ağzı onu çıldırtıyordu ve daha fazlası için can atıyordu, bu yüzden Levi's'in üst düğmesiyle oynadı, sonra parmaklarını bel bandının altına kaydırды ve neye karşı sallandığını aradı-

Adam başını kaldırıp kızın hüzünlü bakışlarıyla buluştuğunda eli yine kızın elini yakaladı.

"Oh." Fikrini değiştirmişti. "Tamam." Kadın utanarak adamın üzerinden inmeye başladı ama adam kollarını ona doladı ve alnını onunkine bastırdı.

"Anlamıyorsun. Seni istiyorum, Harper. Ben de seni çok istiyorum ama yanımda prezervatif yok."

Daniel dışında biriyle birlikte olmayalı gerçekten uzun zaman olmuştu. Görgü kurallarını hatırlayamıyordu, o hararetli haliyle hatırlayamıyordu ve belki de tamamen unutmuşken Daniel'in hatırlamış olması onu dehşete düşürmüştü. "Doğru." Gözlerini kapattı. "Özür dilerim, ben-"

"Şşş." Yüzünü avuçladı. "Henüz bana güven programında olmadığını biliyorum, ama belki deneyebilirsin, sadece önümüzdeki kısa bir süre için ... ?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona o güne kadar gördüğü en tatlı, en ateşli gülümsemeyi verdi, sonra da bacaklarının arasına diz çökmek için onu sırtüstü bankın üzerine yatırdı. Yukarıdaki ışık onu yaldızlayarak bir filmde fırlamış gibi gösteriyordu, ellerini kalçalarının önünden yukarı kaydırды, elbisesinin eteğini de beraberinde getirerek onu yavaşça ateşli bakışlarına maruz bıraktı. "Tut şunu," dedi ve kadın otomatik olarak itaat ederek elbisesini yukarı kaldırdı.

Eşleşen külotuna gülümsedi ve kız kıvrana kadar parmağını üzerinde gezdirdi. Sonra başparmaklarını küçük kumaş parçasına geçirdi ve yavaşça aşağı kaydırды. Havada süzölüp gittiklerinde, daha fazla erişim için uyluklarını daha da araladı, sonra da sözünü yerine getirmeye başladı.

Ne de olsa sözünün eri bir adamdı.

Bodie bir süre sonra, yorgun güzel kollarında kıpırdandığında kendine geldi. Mutfak tezgahında onun altına uzanıp, onu kendine yakın ve sıcak tutarak gözlerini açtı. "Şimdiye kadar yediğim en güzel kekler."

Göğsüne doğru nefes nefese gülerek, onun sıcak tenine bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. Adam onun kıyafetlerini ararken etrafı seyretti. "İç çamaşırlarım nerede?"

Ayağa kalktı ve onları alçakta asılı duran ışığının üzerindeki tüneklerinden kaptı. Kadının arkasından yaklaşarak, parmağından sarkan külotuna uzandı.

Alaycı bir gülümsemeye aldı. "Ya aklım? Onları da buldun mu?"

Saçları vahşiydi. Bunu, kız onun güvenine karşılık verdiğinde de yapmıştı; önce vücudunu öpmüş, birçok yara izinin her birinde fazladan zaman harcamıştı. Ellerini kızın saçlarında dolaştırmış, kızın kendisinde yarattığı hislerin içinde kaybolmuştu. "İyi misin?" diye sordu usulca.

"Aslında çok iyi olduğumu bildiğinizi düşünüyorum. Ama ..." Dudağını ısırды. "Hâlâ benim hızımda gidiyoruz, değil mi?"

"Her zaman." Durakladı. "Yarın öğleden sonra Ivy'yle birlikte Campbell'ın haftalık bisiklet turuna katılmanızı ve ardından annemde akşam yemeği yemeyi teklif etmeme karşı çıkar mısınız?"

Neden yapamayacağına dair bir neden bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Sanmıyorum?"

Kadının bunu bir soru olarak ifade edişine gülümsedi. "Sorun mu var?"

"Sadece ben gerçekten kötü bir bisiklet sürücüsüyüm," dedi. "Ayrıca bisikletim de yok."

"Senin için bir tane ödünç alırız ve zor bir şey yapmayız. Akşam yemeği de kolay olacak." "Emin misin? Annenle tanışmak ..." Alt dudağını ısırды.

Bu konuda gergin olduğunu fark etti. "Güven bana, sana tapacak. Kendi dinsizlerinden çok daha fazla."

Gülümsedi. "Erkek çocuk yetiştirdiği için oldukça sert biri olmalı." "Zorlu, ama aynı zamanda çok yumuşak."

"Tatlı getirebilirim," dedi.

Gülümsedi. "Keklerini asla geri çevirmeyeceğim."

Ertesi sabah, kapısı çalındığında Harper fırından büyükannesinin tarçınlı çöreklerini çıkarıyordu. Saat erkendi, sabah 7:00'ydı ve henüz iş yerini açmamıştı. Ama asla bir müşteriyi geri çevirmeyecek biri olarak ön tarafa yöneldi. Muhtemelen tarçınlı çörek arayan Bodie'ydı.

O kadar emindi ki, kontrol etmek için önce perdeyi kaldırmadan kapıyı açtı. "Hey- Oh," dedi şaşkınlıkla orada duran kadına. "Çok özür dilerim. Henüz tam olarak açık değilim ama ne istediğinize bağlı olarak size yardımcı olabilirim."

"Çok tatlısın." Altmış yaşlarındaki kadın bir elini göğsüne götürdü. Belli belirsiz tanıdık geliyordu, gülümsediğinde daha da tanıdık geldi. "Bekleyebilirim. Ama bu sabah burası çok soğuk."

"İçeri gel." Harper onun girmesi için kenara çekildi. "Hâlâ sadece paket servis siparişi veriyorum, ama buyurun."

"Çok lezzetli bir şey kokuyor." Kadın tezgâha doğru ilerledi.

Harper arkasından yürüdü. "Bunlar büyükannemin tarçınlı çörekleri. Bugün ne arıyorsun?"

"Aslında seni."

Harper şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ben mi?" "Ben Suzie Campbell."

Aman Tanrım. Başının tepesine toplamadan önce saçlarını taramış mıydı acaba? "Sen Bodie'nin annesisin."

"Tek ve biricik," dedi gülerek. "Senden hoşlandığımı duydum."

Harper bir kahkaha attı. "Bundan emin değilim." Ama aslında bir bakıma biliyordu. "Yine de ondan çok hoşlanıyorum."

Suzie Campbell elini kalbine götürdü. "Bunu duymanın ne kadar harika olduğunu bilemezsin . O kadar çok şey yaşadı ki. Sadece kalbini aydınlatan kadına gözlerimi dikmek istedim. Yeniden mutlu görünmeye başladı. Bunun için teşekkür ederim."

Kadının gülümsemesi kurnazca değildi ama Harper birden onun hiç de öyle olmadığını fark etti. "Bütün bunlar için övgü alabileceğimden emin değilim."

"Elbette yapabilirsin. Ve nedenini görebiliyorum. Tamamen yabancı birini sırf onu dışarıda bekletemeyecek kadar soğuk olduğu için dükkânınıza alacak kadar nazıksınız. Ayrıca Bodie'nin mahremiyetini de koruyorsun. Bu seni tatlı, akıllı ve sadık yapıyor. Oğullarımı seven kadınlarda en sevdiğim özellikler."

Harper spatulasını yere bıraktı. "Bayan Campbell-"

"Suzie," diye nazıkçe düzeltti.

"Suzie," dedi Harper. "Sanırım yanlış anladım. Bodie ve ben öyle değiliz.

Biz aşık değiliz." Ciddiydi. Ya da daha doğrusu öyle demek istiyordu. "*Henüz*," dedi Suzie kendinden emin bir şekilde.

Harper biraz sertçe güldü. "Şehre yeni taşındım. Yan yana çalışıyoruz." *Ve bunu ölen kocan için yenilediği teknede yaptık.* "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Tatlım, hiç de hayal kırıklığı değilsin. Ve şu tarçınlı çöreklerin hepsini alacağım." Tezgâha yüz dolarlık bir banknot bıraktı.

Harper her şeyi paketledi. "Bekle, yukarı çıkmam lazım. Burada henüz üstümü değiştirmedim."

Suzie sadece gülümsedi. "Bozukluğa gerek yok." Sonra da gitti.

Bölüm 17

Ayakları yerden milyonlarca metre yüksekteymiş gibi sallanırken **Ivy**'nin midesi ağzına geliyordu. Beş kişilik bir telesiyeye bindi, telesiyej aynı zamanda bir bisiklet teleferiği idi ve görünüşe göre dünyanın en iyi bisiklet parkurlarından bazılarının bulunabileceği devasa bir dağın tepesine çıkıyordu.

Solunda Bodie, Harper ve Shay, sağında da Mace vardı. Zeke ve Serena hemen arkalarındaki asansördeydiler.

Shay, dağ tesisinin otoparkında buluştuklarında bunu açıkça belirtmişti; sadece kartı boşa gitmesin diye buradaydı ama yine de Mace'le konuşmuyordu.

Mace bu konuda ne düşündüyse kendine sakladı ama Shay'e bisiklet şortunun içinde çok seksi göründüğünü söyledi.

Shay ona öylece bakmıştı ama arkasını döndüğünde Ivy onu gülümserken yakaladı. Görünüşe göre yetişkinler de en az gençler kadar berbat durumdaydı.

"Hey, Bodie," dedi Shay. "Mace'e ayaklarını tekmelemeyi bırakmasını söyleyebilir misin? Sandalyeyi sallıyor ve beni araba tutuyor. Eğer durmazsa üzerine kusacağım."

Bodie, "Seni duyabildiğinden oldukça eminim," dedi.

"Hey, Bodie," dedi Mace. "Shay'e onun için her şeyi yapacağımı söyler misin, nefes almayı kesmek de dahil, ama ayaklarımı sallamayı kesemiyorum çünkü ayaklarımı sallamıyorum? Rüzgâr bizi savuruyor, ben değil. Zamanında gelseydi yirmi dakika önce burada olurduk ve bu rüzgârları kaçırdık."

"Ciddi misin?" diye sordu Shay. "Sanki sen bir kadının sabahları hazırlanmak için verdiği mücadeleyi biliyorsun da, otuz saniyelik duşların ve taramadığın kısa saçların var. Saçımı tamamen ıslatmak bile üç dakikamı alıyor! Geri kalanına hiç girmeyeyim bile. Yüzünüzü duş spreyine sokmanın yüzünüzü yıkamak olduğunu sanıyorsunuz, oysa benim cilt bakım rutinim beş aşamalı bir süreç."

Ivy kendini tutamadı: homurdandı. Aralarındaki dinamik onu büyülüyordu. Kavga ediyorlar ama birbirleriyle takılmayı hiç bırakmıyorlardı. Aslında hepsi birlikte olmak istiyordu.

"Savcılığa bir puan!" Serena arkalarındaki asansörden bağırdı. "Bugün yaptığımız şey bu mu?" Bodie kimseye sormadı. "Gerçekten mi?"

Shay dilini Mace'e doğru uzattı.

Ivy yine güldü.

Bodie ona baktı ve sanki elinde değilmiş gibi gülümsedi. "İkinizin arasında nasıl sıkışıp kaldım?" diye sordu Mace ve Shay'e. "Ya birbirinizi dürtmeyi bırakın ya da neden ayrıldığınızı bize bir kez olsun anlatın."

Kardeşi, başını çevirip dağın yamacına bakan eski kız arkadaşına baktı.

Bodie, "Birinin konuşması gerekiyor yoksa birileri itilip kakılacak," diye uyardı. "Bu birinci cinayet olurdu," dedi Mace.

Bodie, "Hayır, bu kasıtsız adam öldürme olur," diye düzeltti. "Ve ben iyi bir avukat tanıyorum." "Evet, tanıyor," diye seslendi Serena.

Sadece birkaç hafta önce bu konuşma Ivy'yi gergin ve mutsuz yapardı. Ama şimdi ... şimdi anlamaya başlamıştı. Sevgilerini böyle gösteriyorlardı.

Mace içini çekti ve başını geriye eğdi. "Ona evlenme teklif ettim," dedi gökyüzüne doğru. Ivy'ninki de dahil olmak üzere tüm kafalar şok içinde Shay'e döndü.

"Hey," dedi Shay. "*İlk günden* beri ona asla evlenmeyeceğimi söyledim. Asla.

Asla ve asla. Evlilik her şeyi mahveder."

"Evet, öyle," dedi Ivy, tamamen aynı fikirdeydi. Shay, Ivy'ye beşlik çaktı.

Bodie Shay'e, "Kes şunu," dedi. "Kızımın aşka inanmasını istiyorum."

"Kızım" lafı Ivy'nin içini ısıttı ama görüşlerini değiştirmede. "*Hiç* mi hiç?" Zeke, Shay'e sordu.

"Hayır, hayır demektir."

"Savcılık için ikinci nokta," diye bağırdı Serena.

"Kendimce nedenlerim yok değil," dedi Shay. "Benim annem ve babam evliydi ve birbirlerinden nefret ediyorlardı. *Nefret* gibi nefret ..." Duygularını kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve Ivy boğazının acıdığını hissetti.

Mace öne doğru eğilerek doğrudan Shay'e baktı. "Ben senin baban değilim," dedi sessizce. "Ve sen de annen değilsin."

Shay sadece başını salladı ve ona bakmayı reddetti. "Bunu yüz metre havada, şahitlerin önünde yapmayacağım. Beni seven birinin hemen konuyu değiştirmesi gerekiyor."

Tek bir sessizlik oldu. Sonra Mace, "Bu hava nasıl, ha?" dedi. Shay eski sevgilisine gerçekten gülümseyerek Ivy'yi şaşırttı.

Harper düpedüz güldü ve Bodie de ona gülümsedi. Kolunu zaten Harper'a dolamış olduğu için onu kendine çekti -sanki zaten birbirlerine yapışmamışlar gibi- ve şakağına bir öpücük kondurdu.

Harper ona sanki aya asılmış ya da aynı derecede aptalca ve saçma bir şey yapmış gibi baktı ve Ivy kaşlarını çattı, beklenmedik sinirlenme dalgasıyla irkildi. Bunun hiçbir anlamı yoktu ama gerçek şu ki, Bodie onu bugün davet ettiğinde, bunun sadece ikisi için özel bir şey olacağını düşünmüştü. Kardeşlerini, Shay ve Harper'ı sevmediğinden değil. Seviyordu. Hepsini *çok* seviyordu. Sadece ... neden birdenbire mantıksız bir şekilde huysuz hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Belki de matematik onun bir yabancı olduğunu söylediği içindi.

Ve buna fazlasıyla alışkındı.

"Ateşkes ilan edebilir miyiz?" Mace sordu. Shay kararsız görünüyordu.

Harper "Belki arkadaş olarak başlamayı kabul edebilirsiniz," dedi. "Oradan devam edebilirsiniz. Satın almak için kiraladığınız

zamanki gibi." Shay ve Mace birbirlerine baktılar. "Fena fikir değil," dedi Mace.

Shay uzun bir süre ona baktı. Sonra omuz silkti. "Kesinlikle duyduğum en kötü fikir değil." Mace uzanıp Ivy'nin kulaklarını kapattı. "Ve eğer bütün o arkadaş-ile-sosyal haklar paketine itiraz etmezdim."

"Hâlâ duyabiliyorum," dedi Ivy.

Bodie Mace'in kafasının arkasına bir şaplak attı ama Shay güldü. "Satın almak için kirala o zaman."

Zirvede asansörden indiler ve kasklarını ve ekipmanlarını ayarlayarak bir yığın halinde durdular.

Grupta güçlü bir bisiklet sürücüsü olmayan tek kişi Harper'dı ama Chicago'dayken Ivy'nin en değerli varlığı bisikletiydi çünkü bisiklet özgürlük demekti. Her yere bisikletle giderdi. Bodie'nin onun için ödünç aldığı bu bisiklet, şimdiye kadar sahip olduğu her şeyden ışık yılı daha iyiydi ve yola çıkmak için heyecanlıydı.

"Lütfen, kimsenin beni beklemesini istemiyorum," dedi Harper, utanmış görünüyordu. "Hepiniz istediğiniz kadar hızlı gidin ve arkanıza bakmayın. Beş yıl sonra hepinizle en dipte buluşacağım."

Herkes güldü ve Bodie ona sarıldı. *Tekrar*. "Seninle kalacağım," dedi.

İlk baba/kız günü için çok fazlaydı. Ivy bunun onu etkilemesine izin vermemeye çalıştı, gerçekten. Aralarındaki çekimi biliyordu. Ne zaman aynı odada olsalar hava cızırdıyordu ve o öpücüğü görmüştü. Ama bugün farklı hissediyordu, sanki ... oh lanet olsun. Yapmışlardı, birlikte yatmışlardı. İğrençti. Ama aynı zamanda... kötü ruh halinden kurtulamıyordu. Geçmişini bilen, Bodie'nin biyolojik babası olduğunu ve Ivy'nin her şeyi berbat etmekten korktuğunu bilen Harper'a güvenmişti.

Harper'ın bunu ona neden yaptığını anlamıyordu ama bildiği bir şey vardı: Annesiyle sonun başlangıcı hep böyle oluyordu. Etrafına iyi bir adam getirirdi, hepsi bağlanırdı ve sonra annesi her şeyi mahvederdi ve yine yalnız kalırlardı.

"Hazır mısın?" Bodie ona gülümseyerek sordu ve o da gülümsediğini hissetti. Ve neyse ki tepeden aşağı inmeye başladıklarında, huysuz olmayı unuttu çünkü bu ... büyüleydi. Yüzüne vuran rüzgâr. Patikanın her iki yanındaki uzun, yüksek çamlar, çok aşağıdaki gölün muhteşem parıltıları. Patika uzundu, bunu seviyordu ve tüm zaman boyunca gülümsedi.

Ivy, Mace, Shay, Serena ve Zeke dağın ortasındaki kulübeye vardılar. Yüzünde daimi bir gülümseme vardı. Yol boyunca gülerek birbirlerine laf atmışlardı. Yaklaşık on dakika sonra Harper nihayet görüldü, garip bir şekilde yavaş gidiyordu, Bodie de hemen arkasındaydı.

"Bu harika değil mi?" Harper, Ivy'nin yanında durduğunda sordu.

"Aşağı inmen için sonsuza kadar beklemek zorunda kalmadan önce öyleydi." Kelimeler ağzından çıktığı anda kendini gezegendeki en büyük pislik gibi hissetti. "Özür dilerim." Ağzını kapattı. "Öyle demek istemedim. Gençler konuşmamalı. Annem hep böyle der ama ben hiç dinlemem."

Harper, Ivy'den Bodie'ye baktı, hemen ileride Mace'le şaka yollu bir itişme yarışması içindeydi.

"Üzülme, anlıyorum," dedi usulca. "Ve üzgün olan benim, Ivy."

"Hayır, lütfen." Gözyaşlarına boğulmak üzereydi, bundan nefret ediyordu. "Söylediklerimi unut."

Öyle demek istemedim.

Gerçekten."

Harper o kadar nazik bir sesle, "Evet," dedi ki Ivy dilini sertçe ısırarak zorunda kaldı. "Ve haklıydın." Diğerlerine döndü ve sesini yükseltti. "Hey, çocuklar. Gerçekten biraz nefes almam lazım. Bir sonrakinde oturacağım."

Bodie Mace'e döndü. "Emin misin? Senin hızında bisiklet sürmeye devam etmekten mutluluk duyarım."

Harper ona gülümsedi, sesinde Ivy'ye karşı en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu. "Çok eminim, sen ata binerken oturup izlemek istiyorum. Manzara harika olacak."

Ivy'nin midesi çalkalanırken herkes güldü ama yine de Harper ispiyonlamadı ya da onu ele vermedi. "Harper, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Harper onun elini sıktı. "Gününü mahvetmemeliydim. Özür

dilerim." Ivy hâlâ gözyaşlarına çok yakın olmasından nefret ediyordu. "Gününü mahvetmedin. Seni o davet etti."

"Bu üzölmeyeceğın anlamına gelmiyor." Harper'ın gözleri ciddi ama samimiydi. "Dışarıda oturmaktan mutlu olacağım, güven bana. Ve Ivy? Eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen, bu konu

Ben, baban ya da ben ve baban, her zaman buradayım, tamam mı? Duygularımı incitebileceğini düşündüğün bir şey olsa bile, ben *her zaman* senin için hazırım."

Ivy'nin midesi bulandı. Ve ağır. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu ama bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ama Harper Shay'e seslenerek onu yine kurtardı: "Kısa bir mola için kulübenin dışındaki güneşlenme terasında bana katılmak ister misin?"

Shay kararsız görünüyordu.

Harper, "Atıştırmalıkları ben alıyorum," dedi.

"Bununla başlamalıydım." Shay boynunu Mace'e doğru çevirdi.

"Hey." "Ben yapmadım," dedi.

"Ne yapmak?"

"Ne yaptığımı düşünüyorsan."

Shay homurdandı. "Bildiğim iyi oldu. Hadi ama. Harper ısmarlıyor. Elimdeki güzellikleri seninle paylaşacağım."

Mace etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Bebeğim, senin için her şeyi yapacağımı söylemiştim ama burası bir aile tesisi."

Zeke üst dudağını kıvırdı. "Ciddi misin dostum?"

Ama Shay güldü ve Mace de onun gülüşüne gülümseyerek bisikletini park etti. Zeke gözlerini devirdi ve karısına baktı. "Dibe kadar yarışalım mı?" "Kazanan bir hafta boyunca çamaşır yıkamak zorunda kalmazsa," dedi Serena.

"Ya da bulaşıklar," dedi Zeke.

Serena, Zeke'i ardında bırakarak hızla uzaklaştı.

"Oh, çok olgunca," diye bağırdı Zeke arkasından, onu yakalamak için elinden geleni yapıyordu.

Herkes gülüyordu ama Ivy gülemiyordu. Harper'ın ne yaptığını, Ivy Bodie'yle yalnız kalabilsin diye Mace ve Shay'i onunla kalmaya ikna ettiğini biliyordu ve kendini çok büyük bir pislik gibi hissediyordu.

"Haydi Kit Kat," dedi Bodie ve bisikletlerine dönerlerken bir kolunu ona doladı. "Tepeye kadar geri mi, yoksa aşağıya kadar mı?" diye sordu.

"Kalk," dedi, düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Asansör için sırada beklerken, Bodie'nin bakışlarının ağırlığını birkaç kez hissederek sessizce durdu, ama Bodie asansöre binene kadar konuşmadı, sadece ikisi vardı. Gizliden gizliye istediği de tam olarak buydu ama şimdi, günü *birlikte* geçirmekten mutlu oldukları apaçık ortadayken onları ayırdığı için utanıyordu.

Sanki tüm bu yer ve içindeki insanlar ona tamamen yabancıydı, umutsuzca bir parçası olmak istediği bir gruptu ama bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Özür dilerim," dedi Bodie.

Şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Ne?"

"Bugün sadece ikimizin olmasını isteyebileceğini düşünmeliydim. Ben ..." Sert bir kahkaha attı.

"Bu işte gerçekten yeniyim. Hata yapacağımdan korkuyorum."

Sorunu, *kendi* sorununu anlamış olmasından utanarak, "Ben de. Birçoğu gibi."

"Aynen öyle." Adam ona gülümsedi, tatlı, sıcak bir gülümseme ve kadın kendini çaresizce gülümserken buldu. "Büyük, gürültülü, iğrenç bir grup olduğumuzu biliyorum," dedi. "Ve bunun bunaltıcı hissettirebileceğini de biliyorum. Seni uyarmalıydım. Biz çok fazlayız."

Ve böylece boğazındaki o aptal yumruyu hissetmeye geri döndü. Düşüncelerini dile getiremeyerek başını başka yöne çevirdi ve yaz yeşillikleriyle örtülü, nefesini kesecek kadar çarpıcı,

keskin, görkemli dağları 360 derece seyretti.

Gerçekten de daha önce böyle bir şey görmemişti.

"Ivy?" Bodie omzuyla onu hafifçe dürttü. "Onları seviyorum," diye fısıldadı. "Senin ailen."

"Güzel." Kız tekrar ona bakana kadar bekledi. "Tam uyum sağladın, biliyorsun. Bizimle birlikte. Umarım bunu hissediyorsundur."

Ona inanmayı her şeyden çok isteyecek kadar acınacak kadar çaresiz miydi?

Birkaç dakika sonra dünyanın tepesinde asansörden indiler ve adam ona gülümsedi. "Dibe kadar yarışalım."

Yüzünde bir sırtış ve bir adrenalın dalgası hissetti. "Sıra sende."

Bodie patikadan aşağı uçtu, rüzgâr yüzüne vuruyordu, sırtarak tam önünde kızının -kızının- patikada ciddi bir kış tekmeleyişini izliyordu.

Yetenekli olmasına rağmen biraz tereddütlü başlamıştı. Ama dağ bisikletinden tamamen farklı bir canavar olan şehir bisikletine alışkındı. Ama kendini çabucak toparlamıştı ve onun kendine güvenle ve zarafetle idare edişini izlerken her gözeneğinden gurur fışkırdığını hissetti.

Dağ evinin ortası görüldüğünde, gururla, kızın babasına taş çıkarttığını düşündü ve herkesin onu izlediğini bildiğinden, sırtırmaktan kendini alamadı, kalbi göğsüne göre iki beden büyüktü.

O sırada ön tekerleğiyle bir kayaya çarptı ve ... gidonun üzerinden uçtu. Son düşüncesi, harika, ailesinin de dahil olduğundan şüphesi olmayan bir izleyici kitlesiyle birlikte kulübenin önünde biffing yapıyordu.

Bir de baktı ki sırtüstü yatmış, gökyüzüne göz kırpmıyor. Hayır, onu geç. Görüş alanına beş kafa girdi.

Kafalardan biri, "İyi ki kask takıyormuş," dedi. Mace. "Sorun değil, kafası şu kayalar kadar sert." Zeke.

"Ohmigod, iyi misin?" Bu Harper'ın endişeli sesi ve omzundaki yumuşak, sıcak eliydi.

"Ne kadar yükseğe çıktığını görmeliydin!" Ivy gururla sırtarak, "Ne kadar yükseğe çıktığını görmeliydin," dedi. "Yere çakılmadan önce *sonsuz* kadar havada kaldın," diye ekledi.

"Teşekkürler, Kit Kat."

"Yani kelimenin tam anlamıyla sıçrama sesi çıkardın."

Mace bir kolunu Ivy'nin boynuna doladı ve ona sarıldı. "Seni çok seviyorum. Harika bir takım olacağız."

Ivy'nin ağabeyinin sözleri karşısındaki hızlı sırtışına bakılırsa, Bodie kızmış bile olamazdı.

Günü sonlandırdıklarında öğleden sonraydı. Harper, Bodie'nin bisikletlerini yüklediği yere doğru ilerledi. Günü ölmeden ya da kendini çok kötü utandırmadan atlattığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Bir keresinde başı dönmüştü. Bisiklete binmekten değil, Bodie'nin tişörtünü sıyrıp çıkarmasından dolayı, tişörtü biraz yukarı kaymış ve gerçekten fit erkeklerin sahip olduğu o seksi V şeklindeki girinti de dahil olmak üzere alt karın kasları ortaya çıkmıştı.

Bu lezzetli anıyı bir kenara bırakarak derin bir nefes aldı ve kendine sadece söylemesini söyledi. "Sanırım bu akşam annenlerde yemek yemeyeceğim."

Yaptığı işi bırakıp ona döndü, gözleri endişeyle kırıışmıştı. "Neden? Kendini iyi hissediyor musun?"

"Gidonumun üzerinden uçan ben değilim." Adam,

kadının niyetlendiği gibi gülümsedi. "Ukala."

Kimsenin onları duymaması için biraz daha yaklaştı. "Bu gece Ivy büyükannesiyile ilk kez tanışacak."

"Ben bir sorun görmüyorum."

"İstemediğini biliyorum," dedi elini onun koluna koyarak. "Çünkü sen bir erkeksin ve muhtemelen hayatında bir kez olsun bir yerde hoş karşılanıp karşılanmayacağını merak etmedin."

"Harper." Başını salladı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Sen ve Ivy annemin gecesini güzelleştireceksiniz. Biriyle ciddi bir ilişki kurmam için kaç yıldır peşimde olduğunu biliyor musun? Ya da ona bir torun getirmemi?"

Nefesi kesildi. "Benim hakkımda ciddi misin?"

"Çok." Sırıttı. "Keklerinizin tadına bakmama izin vermeden önce bile."

Güldü, çünkü adamın ona kendini çok iyi hissettiren bir tarzı vardı. İyi, seksi ve ... el üstünde tutuluyormuş gibi. Derin bir nefes aldı ve yoluna devam etmeye çalıştı. "Bu gecenin Ivy hakkında olması gerektiğini düşünüyorum."

Zeke'in bisikletlerini yüklemesine yardım eden gence baktılar, ikisi de gülüyordu. Zeke ona takılıyordu ve o da aynı şekilde karşılık veriyordu. Ukalanın tekiydi. Keskin. Sertti. Ve Tanrım, onu şimdiden, tahmin ettiğinden çok daha fazla seviyordu.

Harper, "Şu anda ihtiyacı olan şey sensin," dedi.

"Haklısın," dedi Bodie sessizce. "Ve bunu düşünmeliydim."

Gülümsedi. "Bunların hepsi zamanla olacak. Ama şimdilik, bu gece tüm dikkatinizi ona vermeniz gerekiyor. Etrafında hiç bu kadar sevgi dolu bir aile olmamıştı. Gergin, korkmuş ve kaçma riski var. Babasına ihtiyacı var."

Onun hakkında bir sürü şey bildiğini bildiği bir şey. "Bu konuda bana güven, Bodie. Onu seçmelisin."

"Seviyorum. Ve her zaman da yapacağım. Ama Harper?" Onun yüzünü avuçladı. "Sen de bir seçimsin. Bir öncelik. Bunu bilmeni istiyorum." Buna inanmasını umarak dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

Eve dönerken Harper, Bodie ve Ivy'nin birbirlerine sataşmalarını onu heyecanlandıran yeni bir rahatlıkla izledi. Ivy'nin büyükannesinde akşam yemeğinden önce James ve Jessie'yle biraz vakit geçirmek için göle bırakılmak istemesi de onu çok eğlendirmişti, tıpkı babasıyla yeterince vakit geçirmiş sıradan bir genç gibi.

Bodie arabayı fırının önüne çektiğinde sadece ikisi vardı. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Bodie, "Girebilir miyim?" dediği anda.

Güldü. "Sormana gerek yok."

Kız kaymadan önce onun elini yakaladı. "Biliyorum," dedi. "Senin bazı kişisel alan sınırların var ve ben onlara saygı göstermeye çalışıyorum." Sürücü koltuğunda yüzünü ona dönmüştü, bir eli direksiyonun üzerinde, diğer eli pasajın r koltuk başlığının üzerindeydi, parmakları kadının saçlarıyla oynuyordu, yüzündeki ifade kadının dinlenme halindeki kalp atış hızını bozuyordu.

"Bunu takdir ediyorum," dedi. "Ama senden uzaklaşma ihtiyacı hissetmiyorum. En azından ..." Gülümsedi. "Şu anda değil."

Adam sıırıttı ve onu dairesine kadar götürdü. Uykulu ama heyecanlı bir Ham tarafından karşılandılar ve o kakasını yapana kadar yürüdüler. Atıştırmalık bir şeyler almak için fırının

mutfağında kısa bir mola verdikten sonra Harper'ın küçük dairesine girdiler.

Bodie bu boşluğu en iyi şekilde doldurdu. Bir daire çizerek döndü ve

Eklediği dokunuşlar. Duvarlarda bazı resimler. Birkaç bitki. Girişte Ivy'nin ayakkabıları. Gülümsedi. "Burada olmak güzel. Tıpkı seninleyken hissettiğim gibi. Sıcak ve rahat."

"Seni sıcak ve rahat mı hissettiriyorum?"

Gülümsemesi biraz hınzırlaştı. "Şey, şu anda değil. Giydiğin o şortun içinde değil. Bütün gün bacaklarınla ilgili fanteziler kurdum."

Elma, peynir, kraker ve kalan geyik izli turtasının yarısıyla kanepeye yerleştiklerinde güldü. Günlük şeyler hakkında konuştular. Fırının nasıl geliştiğinden, başarılı olması için yapması gereken ama bir türlü vakit bulamadığı şeylerden. Reklamlar, yemek şirketleriyle bağlantı kurmak, yerel restoranlar, bunun gibi şeyler. Ona ailesinden, kendisinin ve kardeşlerinin bazı şakalarından biraz daha bahsetti ve onu ağlatacak kadar çok güldürdü. Ona kardeşi Austin'den ve onu hala her gün nasıl özlediğinden, ama özellikle de Austin'in en sevdiği şey olan geyik izi turtasını ne kadar çok seveceğinden bahsettiğinde geyik izi turtasına gelmişlerdi.

Sessizleştiler ve Bodie onu kendine çekerek alnını onunkine bastırdı. "Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum, henüz değil, ama burada olman . . ." Gözleri onunkileri tuttu, sıcak ve sabit. "Zaten pek çok insan için çok şey ifade ediyorsun, Harper."

Buna inanabildiğinden emin olamayınca başını salladı ve ağzını açtı ama adam parmağını nazikçe dudaklarına götürdü. "Ivy gibi," dedi. "Shay ..." Geri çekilmeden önce onu usulca öptü ve başparmağını alt dudagının üzerinde gezdirdi. "*Beni.*"

Dokunuşunun onu her zaman içine çektiği uyarılma sisini temizlemek için derin bir nefes aldı. "Sanki birbirimizi çok daha uzun zamandır tanıyormuşuz gibi geliyor."

"Anlaştık." Onu kucağına çekti. "Yine de senin hakkında bilmek istediğim daha çok şey var."

"Beğendin mi?" diye sordu nefes nefese, parmaklarını adamın saçlarının arasına sokarak onun kendisine doğru sallandığını hissetmenin hazzını yaşıyordu.

"Gibi ..." Öyle bir döndürdü ki, kadın 180 kiloluk yüksek motivasyonlu bir adam tarafından kısırılmış, dümdüz yatıyordu. "Bunu yaptığımda nasıl bir ses çıkaracaksın ..." Eğilerek kulağının hemen altındaki yumuşak, hassas deriyi öptü, sonra hafifçe ısırды ve ondan bir zevk nefesi çıkardı.

"Mmm, şu," diye fısıldadı tenine karşı boğuk bir şekilde, ağzı boğazının boşluğuna doğru sıcak, ıslak, kapsamlı bir tura çıkarken, onu inletti. "Ve bu ..."

"Bodie, Ivy'yi annene götürmek için birazdan yola çıkmalısın..." "İkimizi de çok mutlu etmek için hâlâ yeterince zamanım var."

Güldü. "Benim mutlu olmam senden daha uzun sürüyor." "Güven bana, Harper. Senin mutluluğun benim en büyük önceliğimdir."

Şimdi ellerini onun kıyafetlerinin içine sokmuş, onu çıplak hale getirmeye çalışıyordu. Neyse ki, onu kıyafetlerinden arındırırken amaçları aynı doğrultuydu. "Tadını seviyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var." Başını eğerek, kalçalarının arasında kendine bir yuva yapmadan önce ortaya çıkardığı her şeyi öptü. "Ve özellikle böyle görünmene bayılıyorum."

"Merhametine sığınıyorum demek istiyorsun."

"Bunu tamamen yanlış anlamışsın." Neyse ki üzerinde prezervatif bulundurmaya alışmıştı ve hayal kırıklığına uğratmadı. İyi bir pozisyon almak için biraz boğuştular, birbirlerine çarptılar, çok kısa kanepede bir şeyleri hizalamaya çalışırken güldüler ve küfrettiler. Sonunda, adam oturdu ve kadının üzerine oturmasını sağladı, gidebildiği kadar derine inene kadar yavaşça üzerine batmasına izin verdi. Konuşamıyor, nefes alamıyor, sadece hissedebiliyordu. Kalçalarını onunkilere doğru çevirdiğinde, adam hareketsiz kaldı, başı geride, gözleri kapalı, yüzünde saf bir coşku ifadesi vardı.

Sonra gözlerini açtı ve onunkilerin derinliklerine baktı. "*Senin* merhametine sığınıyorum, Harper. Her zaman."

Sonra onu öptü ve sanki her şeyiymiş gibi ona sarılması ikisini de uçurdu. Daha önce iyi, hatta harika deneyimler yaşamıştı. Ama onu sevdiğini söyleyen Daniel'la bile, ...hiçbir zaman seviştiklerini hissetmemişti. Bodie ile paylaştığı yakınlıklar ona bunu göstermişti. Ona hiçbir söz vermemiş, zevkten başka bir şey sunmamıştı ama yine de eski sevgilisiyle hiç hissetmediği bir şekilde ona bağlandığını hissetmişti. Düşünülmesi gereken bir şey.

"Duman kokusu alıyorum," dedi Bodie, bir parmağını hafifçe şakağında gezdirip bir tutam saç kulağının arkasına iterken kulağında sessiz bir gümbürtü. "İyi misin?"

Başını salladı, eli göğsünün üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Tanrım, onun vücudunu ve vücudunun ona hissettirdiklerini seviyordu. "Sadece kendime aklımı ve kalbimi ayrı tutmam gerektiğini hatırlatıyorum, çünkü bu ... vay canına."

Gamzesini hafifçe göstererek gülümsedi ama gözleri sıcak ve ciddiydi. "Onları ayrı tutmak zorunda değilsin. Bizim için hâlâ daha fazlasını istiyorum. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Hayır," dedi dürüstçe.

Verdiği cevap karşısında şaşırdığı belliydi. "Sadece meraktan soruyorum, ne yaptığımızı düşünüyorsun?" "Fantezilerimi gerçekleştiriyorum. Eğleniyoruz." Omuz silkişini yumuşatmak için gülümsedi. "Işıl ıslı yanmak."

Ciğerlerindeki hava tekmelenmiş gibi nefes verdi. "Hâlâ bunun sadece bir kaçamak olduğunu düşünüyorsun. Belki de seni bırakıp gideceğimi."

"Yani ... olur böyle şeyler."

Küçük, inanmayan bir baş sallaması yaptı. "Neyi yanlış yapıyorum?"

O anda ona daha fazla değer veremezdi. Ama bu kadar uzun süre bağlanma korkusuyla yaşamamanın komik yanı, bu korkunun öylece geçip gitmemesiydi. "Hiçbir şey. Geçmişimden gelen boktan bir şey. Kafamın içindeki ses. Sen değilsin, benim."

Bir kahkaha attı.

"Ne?"

"Bu cümleyi daha önce hiç kullanmamıştım. Genelde ..." Adam sözünü kesince, kadın güldü. "Genelde sen mi kullanırsın?"

Yüzünü buruşturdu.

Onun elini tuttu ve kalbine bastırdı. "Benim için bu sadece bir çizgi değil, Bodie. Bu gerçek." Sonra onun kendi sözcüklerini kullandı. "Bunu anlayabiliyor musun?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Yaşadığın onca şeyden sonra, evet."

Onun korkup kaçmasını bekliyordu. Ama korkmamıştı. Korkan tek kişi o gibi görünüyordu. Bu da ona belki de hayatında ilk kez bu korku olmadan yaşamayı denemesi gerektiğini düşündürdü.

Eğer yapabilseydi bile.

Bölüm 18

Bodie annesinin evine park etti ve Ivy'ye döndü, çok ciddi görüldüğü için gülümsüyordu. "Sadece bir aile yemeği," diye söz verdi. "*Gerçekten* harika yemeklerle."

Alt dudağını kemirdi. "Ya anlarırsa ..." Sesini alçalttı. "Biliyorsun, ne kadar zor biri olduğumu?" Tüm kalbi çatırdayarak açıldı. "Bana bak." Kız hafif bir şımarıklıkla bakınca, adam ona gülümsedi. "Harikasın ve annem seni çok sevecek." Kız ona şüpheli bir bakış attığında, "Sana asla yalan söylemeyeceğim Kit Kat, o yüzden sana bir şey söylediğimde bunu bankaya götürebilirsin." dedi.

Başını salladı ama hâlâ kaçma riski varmış gibi görünüyordu. Annesinin onu seveceğini gerçekten bilse de, Ivy'nin sevilmesine izin vermeyeceğinden korkuyordu. "Bak, sen onun ilk ve tek torunusun. Seni hepimizin toplamından daha çok sevecek, sana söz veriyorum."

Cesurca başını salladı ve ona sarılmak için uzandı, çenesini başının üstüne bastırdı, Zeke ve Serena'nın gözlerini yakaladı Shay ile birlikte -kendi arabası- ve Mace araçlarından inerken.

Herkes güven verici bir şekilde gülümsedi. Kendisi Ivy için buradayken, *onların* da kendisi için burada olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bunu hak ettiğinden değil. Sunrise Koyu'na ilk döndüğünde düşünceli, huysuz bir pislik olmuştu. Pek ortalıkta görünmüyordu.

Ya da hiç.

Hidden Falls'taki kulübesine kapanmış ve ... şey, saklanmıştı. Fiziksel ve duygusal olarak iyileşmesi gereken çok şey vardı ve kendini toparlayıp ailesine geri dönmesi utanç verici derecede uzun zaman almıştı. Ve aslında bunu kendi başına yapmamıştı. Asla yapamazdı ama bir gün, buraya geldikten belki bir ay sonra, kapısı çalındı. Yemek siparişi vermişti, o yüzden öyle olduğunu varsayarak acı içinde topallaya topallaya kapıya gitmiş, ancak ailesinin onu iterek içeri girmesiyle şok olmuştu.

Mace. Annesi. Zeke. Serena. Onların halı fareleri. Shay. Hepsi yiyecek taşıyordu, sadece akşam yemeği için değil, dolapları ve dondurucusu için de. Onu stoklamışlardı ve o geceden sonra birkaç günde bir birileri daha fazlasını getirmeye başlamıştı. Saygılı bir şekilde mesafelerini koruyor, ondan ipuçlarını alıyorlardı.

Her şey o kadar yavaş, o kadar kademeli olmuştu ki, onların işine karışmasına ne zaman alıştığını bile tam olarak kestiremiyordu. Şimdi bunu Ivy için, *o* inanana kadar hep birlikte yapacaklardı. Bunu şüphesiz biliyordu ve başarana kadar da vazgeçmeyeceklerdi.

Her zaman olduğu gibi, annesi o yürümeye başlamadan önce ön kapıyı açtı. Zor bir yıl geçirmişti ve bu belli oluyordu, ama gözlerindeki acı bu gece daha az görünüyordu. "İçeri gel ve yemeğini ye," diye buyurdu. "Bir deri bir kemik kalmışsın, hepiniz."

Bodie ve Mace kadar formda olmayan Zeke -onunla "baba vücudu" konusunda dalga geçmeyi severlerdi- homurdandı. "Şey, hepimiz değil."

"Mükemmelsin," dedi annesi ve onu yüzünden tutup iki yanağından öptü.

Bunu Serena için de tekrarladı, sonra da yüzünü Zeke ve Serena'ninkinden biraz daha uzun süre tuttuğu Mace için. "Senin çok daha iyi olan eşin olan kadının tam arkanda durduğunu görüyorum. Bu ikinizin de aklınızın başınıza geldiği anlamına mı geliyor?"

Mace tekrar Shay'e baktı. "Arkadaş olmaya çalışıyoruz."

"Ack. *Salak*," dedi annesi sevgiyle ve onu iterek Shay'e uzandı, Shay de ona sıkıca sarıldı.

Aile şefkatinden hiç hoşlanmayan Shay biraz kıvrandı ama sonuçta Suzie Campbell'ın yörüngesindeki her şeye duyduğu gerçek sevgiye kimse karşı koyamamıştı. Sıcak, tatlı, şefkatli ve *çok* meraklı biriydi. Ondan kaçmak ya da ona direnmek imkânsızdı; Shay homurdanarak ona sarıldığında bu kanıtlanmış oldu. "Seni görmek güzel, Suzie."

"Ben de sana, tatlım." Sonra o hiçbir şey görmeyen gözler Bodie'ye dikildi ve ... doldu.

"Ah, anne," dedi acı içinde. "Lütfen ağlama."

"Elimde değil." Onu sertçe kendine çekti ve bir ayağından fazla olmasına rağmen ona doğru salladı. Sonra onu kelimenin tam anlamıyla kenara itti. "Oh . . . Oh, tatlım, mükemmelsin. Gel buraya, sana on altı yıl boyunca sarılacağım."

Ivy, far ışıkları altındaki geyik gibi, Bodie'nin arkasına saklanmaya çalıştı. Bodie onu yakaladı ve yüzünü ona döndü, sırtı herkese dönüktü, görüşlerini engelliyordu. "Savaş ya da kaç tepkisini anlıyorum, güven bana," dedi sessizce. "Ve eğer hemen şimdi gitmek istiyorsan, gideriz. Karar senin, her zaman."

"Korkmuyorum. Sadece şu anda bir hamburger ve patates kızartmasının kulağa çok hoş geldiğini düşünüyordum, hepsi bu."

Gülümsedi. "İnan bana, büyükannenin beş peynirli lazanyası benim burgerlerimden çok daha iyi."

Gözlerini kırpmıyordu, belki nefes bile almıyordu ve adam onun çenesini yukarı kaldırdı. "Gitmemizin sorun olmayacağı konusunda ciddiym. Eğer bunu sorun ediyorsan, başka bir yerde olmayı tercih ediyorsan, hemen şimdi gidiyoruz, soru sormak yok."

Gözleri sağa kaydı ve annesine baktığını anladı. "Vanilya gibi kokuyor," diye fısıldadı. "Ve belki tarçın."

"Biliyorum. Bence kendini karşı konulmaz kılmak için bunu bilerek yapıyor."

Annesinin eli başının arkasına hafifçe vurdu ve o da güldü. "Dürüst olmak gerekirse Kit Kat, o en iyisi. Hem de olabilecek en korkunç şekilde."

Annesi Ivy'ye, "Tatlıyı sana bıraktı," dedi. "Ve merhaba, ben senin büyükannenim. Seninle tanıştığıma daha mutlu olamazdım. Ama tatlım, o haklı. Hazır değilsen sorun değil. Ben çok hazır olabilirim."

Ivy Bodie'den uzaklaştı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ben de öyle."

Annesi gülümsedi, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "O zaman biz birbirimiz için yaratılmışız. Şimdi sana bir bakayım." Ivy'nin ellerini tuttu ve iki yana açtı. "Aman Tanrım, sen çok güzelsin. Ve Campbell gibi gözlerin var. Onları herkese fırlatabileceğimizi ve istediğimiz gibi yönlendirebileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"*Anne*," dedi Bodie.

Annesi gülümsedi ve onu görmezden gelerek doğrudan Ivy ile konuştu. "Çoğunlukla kadın tarafında. Bir şey değil." Gözleri daha da parladı. "Geldiğiniz için çok teşekkürler. Kolay olmadığını biliyorum. Sana sarılabilir miyim?" Bodie'ye baktı. "Ona sarılmayı sevdiğimi söyledin mi?"

"Sanırım bunu anlıyor, anne."

"İyi mi?" diye sordu Ivy.

Ivy başını salladı ve hemen annesinin kolları tarafından yutuldu. Omzunun üzerinden Bodie'ye baktı, gözleri hâlâ biraz iriydi ve Bodie güven verici bir şekilde gülümsedi. "Sen iyi misin? Çok mu sıkıyor? Bazen böyle yapar. Bunun bir kaza olduğuna yemin ediyor. Kurtarılmaya ihtiyacın olursa iki kez göz kırp."

Ivy güldü ve sesi paslı olsa da, Bodie'nin kulaklarına müzik gibi geldi ve kalbini ısıttı.

Üç yaşındaki Ian, Ivy'nin elini çekiştirerek evin içinden ve sürgülü cam kapılardan görünen arka bahçeyi ve oradaki devasa salıncak setini işaret etti. "Salıncak!" diye bağırdı. "*Pweaze?*"

Yanındaki iki yaşındaki Max umutla başını salladı.

Beş dakika sonra Bodie pencereden Ivy'nin üç kuzeniyle oynamasını izledi. Ian ve Xander'ı salıncakta itiyor ve gülüyordu, o kadar içten ve mutlu görünüyordu ki bu onu çok etkiledi. Max onun kalçasındaydı, küçük kolları onun boynuna dolanmıştı. Aralarında güçlü bir fiziksel benzerlik vardı ama gözlerini ayıramamasının asıl nedeni, aralarındaki yaş farkına rağmen aralarında yerleşik bir bağ olmasıydı. Ivy'nin böyle bir şeyi olmamıştı. Ivy'nin o ana kadarki hayatının nasıl olduğunu ancak hayal edebiliyordu ve bu onu hasta ediyordu. Ve kahretsin. Ya yaşılanıyordu ya da bir ahmağa dönüşüyordu, çünkü boğazına bir yumru oturmuştu.

Annesi yanına geldi. Ivy'yi buraya getirmekte ağır davrandığı için ona kızmasını ya da bir kızı olduğunu bile bilmediği gerçeğiyle ilgili bir şeyler söylemesini bekliyordu. Ama kızmadı. Aslında hiç konuşmadı, o da başını çevirip ona baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi ağlamaklıydı. "Ivy'yi getirdiğin için mi? Elbette."

"*Seni getirdiğim için.*"

"Anne." Ona sarıldı. "*Aylardır dönmedim.*"

"Ama bugün ..." Onun yüzünü avuçladı. "Bugün hepinize sahip olduğum ilk gün."

Büyürken, akşam yemeği bir aile meselesiydi, beyzbol ya da futbol sahalarında tribünlerde ya da babası çalıştığı için barda olsa bile katılım gerekiyordu. Her zaman birlikte yemek yemek zorunda kalmak onu çıldırtıyordu ama bu onun hayatının vazgeçilmez bir parçasıydı.

Tüm ailesinden uzakta, ülkenin diğer ucunda olana kadar bunun kıymetini bilmemişti. Evet, bu onun seçimiydi ve pişmanlık duymuyordu ama bir şeyi gidene kadar ne kadar özleyebileceğini de fark etmemişti.

Ve şimdi tekrar geri aldı.

Annesi mutfağa gitti. "Herkese beş dakika de."

Bodie çalışma odasına yöneldi ve orada Zeke'in, "Bu gece tekrar giyeceğini söyle," diyen sesini duydu. "Kafirlerle yatma saatini yaparsan," diye yanıtladı Serena .

"Bir anlaşma yapıyor muyuz?" Zeke sordu.

"Belki," dedi. "Tabu listesini gözden geçirebilir ve pazarlığa açık bir şey olup olmadığına bakabiliriz." Zeke güldü. "Bebeğim, senin tabu listeni uzun zaman önce sildik."

"Oh evet." Serena da güldü. "Şu viski şişesine lanet olsun..."

Bodie yüzünü buruşturdu ve mutfağa girdi. "TMI."

Zeke sırtıttı. "Kıskandın mı?"

"Beyin ağartıcıya ihtiyacım var. Sizde hiç beyin ağartıcı var mı?"

Birkaç dakika sonra hepsi yemek salonunda toplandı. Oturduklarında, her zaman olduğu gibi herkes birbiriyle konuşmaya başladı. Gürültülü, şamatalı ve dağınıktı. Sanki sirkteymiş gibi hepsini izleyen Ivy'ye baktı, ki aslında öyleydi. "Merak etme, onlara alışırsın."

Kadın güldü ve adam bunun hayatında duyduğu en iyi ses olduğuna karar verdi.

Kardeşleri önümüzdeki yıl kayak yapmaktan ve hangi tesislerden geçiş kartı almayı planladıklarından bahsediyorlardı. "Kayak yapmayı biliyor musun?" diye sordu Ivy'ye.

"Hayır."

Masa şok içinde sessizliğe gömüldü. İki ayakları üzerinde durabildiklerinden beri kayak yapıyorlardı. Daha anaokulundayken, okuldaki beden eğitimi derslerinin bir parçası olmuştu. Zeke hafta sonları on yaşından küçüklere kayak öğretirdi ve çocuklarını da getirebildiği için bunu yapmayı çok severdi. Mace ve Bodie tüm çocuklukları boyunca yerel kayak takımında yer almışlardı ve şimdi bile Mace bazen kayak devriyesi olarak işe alınıyordu.

Mace, "Bu en kısa zamanda düzeltilmeli," dedi. "Yüzde yüz," diye onayladı Zeke.

"Sadece isterse," dedi Bodie, onun bu kış geri geleceğinden bile emin değildi ve zorlamak istemiyordu.

"İstiyorum," dedi Ivy.

Zeke ona beşlik çaktı. "Bodie kayak yaptığı ilk zamanlardan birinde kolunu kırmıştı."

"Çünkü yedi yaşındaydım ve beni Dead Man's Bluff'tan aşağı itmiştin," dedi Bodie. Ivy'ye "Bir elmas pisti, yani uzmanlık alanı," diye açıkladı. Odadakilere, "Ivy'ye kayak yapmayı öğreteceğim," dedi.

"Sana kim öğretti?" Ivy sordu. "Babam."

"*Dizlerinizi bükün!*" Zeke, kaybettikleri adamın taklidini yaparak, "Dizlerinizi bükün!" dedi.

Bodie aynı ses tonuyla, "Dönüşlere doğru eğil," dedi. "Neden yavaşlıyorsun, evlat?"

Mace güldü. "Sırıklarınızı bir fren setiymiş gibi sürüklemeyi bırakın! Sizler bir avuç kızsınız.

Hayır, kızlar harika kayakçılardır, siz onların adını kötüye çıkarıyorsunuz!"

"Öyle demedi," dedi annesi, kendine rağmen gülerek. "Evet, söyledi," dedi Bodie.

"Korkunç muydu?" Ivy sordu.

"Yavruyken," dedi Bodie'nin annesi. "Hep havlardı ama ısırmazdı. Seni ne kadar çok severdi tatlım. Onu tanıma fırsatını kaçırmandan nefret ediyorum."

"Ama onu hâlâ görebilirsin." Zeke telefonunu çıkarıp Google Earth'e girdi ve annesinin evini gösterdi. Gidebildiği kadar yakınlaştırdı ve Ivy'ye dizlerinin üzerinde, ön taraftaki çiçek tarhının önünde duran adamı gösterdi. "Altı ay önce öldü ama Google Earth'te hâlâ bahçeyle uğraşıyor."

Annesi yumuşak bir sesle, "O da bunu severdi," dedi.

"Hey," dedi Mace Zeke'e. "Bodie'nin inerken arka cebinin asansöre sıkıştığı ve onu aşağı indirene kadar yarım saat kadar hepimizin üzerinde sallandığı zamanı hatırlıyor musun? Pantolonunun koltuğuyla mı? Bir de boxer'ının üzerinde Disney prensesleri vardı?"

Bodie kendini savunmak için, "Hey, on yaşındaydım ve annem bana bunları almıştı," dedi. "Walmart'tan almışlardı," dedi annesi gururla. "İndirimdeydiler."

Ivy sevinçten titriyordu, yüzünden birkaç damla yaş akıyordu ve Bodie ona gülümsedi. "Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

"Çok fazla." Ona sırıttı. *Sırıttı*. Kendini piyango kazanmış gibi hissetti. "Kardeşlerin çok havalı."

"Gerçek hikâye," dedi Mace, utanmadan kulak misafiri olarak. "Sadece sana kayak öğretenin ben olduğumdan emin ol. Baban bu konuda berbat."

"*Sana öğretene bendim*," dedi Bodie. "Bu yüzden ağaçlara doğru kayardım."

Zeke güldü. "Kendini biraz zahmetten kurtar, Ivy. Sana kayak yapmayı öğreteceğim. Doğru şekilde."
"Uh-huh," dedi Serena kuru bir sesle. "Peki ya bir ağaca çarptığın zamana ne demeli?"

"Gözlükler buğulanıyor mu?" "Hey, adamın biri bir keresinde bir ağaca çarptı ..."

"Kayak pahalı, değil mi?" Ivy gözlerinin arasında endişeli bir kaşla sordu.

Bodie, "Yerel halk indirimi alıyoruz ve Zeke'in arkadaşının da kayak malzemelerini ucuza aldığımız bir kayak dükkânı var," dedi. "Yani düşündüğün kadar çok değil. Bu konuda endişelenme." Ayrıca, ona bir ay verse beş parasız kalırdı, umurunda bile değildi.

Mace herkese bir hafta önceki işinde, patlayan bir tuvalet gibi bir tesisat sorunuyla uğraşırken başına gelen bir olayı anlattı. Zeke onu kısa dönemli kiracılarından biriyle kıyasladı; bu kişi yanlış daireye girmişti çünkü çok fazla insan anahtarlarını paspasın altında bırakmıştı ve yanlış yerde olduğunu fark edene kadar iki gece orada uyumuştur.

-Bunu ancak kalabalık bir aile bir sabah yatak odasının ışığını açıp "Mutlu yıllar Stan!" diye bağırarak hayatından yıllar götürdüğünde anlamış.

Bodie'ye döndüğünde Ivy hâlâ sırtıyordu. "İş yerinde hiç ilginç bir şey oluyor mu?"

"Ara sıra sarhoş karaoke geceleri dışında, pek değil."

Ivy biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve Mace koca ağzını açarak, "Babanın iki işi var ve diğeri gelmiş geçmiş en havalı iş. O bir ATF ajanı."

"Öyleydi," dedi annesi. "O bir ATF ajanıydı. Emekli oldu."

Zeke ve Bodie Mace'e ters ters baktılar.

"Doğru," dedi şarap kadehini iterek. "Alkol aldığında konuşma. Asla." Annesi kül rengindeydi, gözleri Bodie'nin yüzündeydi. "Emekli olmadın mı?"

"Anne," dedi Zeke nazıkçe, "o otuz beş yaşında bile değil. Geri dönmeyeceğini düşünmek gerçekçi değil."

"Ben değilim." Bodie annesine baktı. "Geri dönmeyeceğim." sonra kardeşlerine baktı. "Size daha önce nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ama beni serbest bıraktılar. Sahada etkili olamayacak kadar yaralıyım ve masa başında çalışmam."

"Ah, tatlım." Annesinin gözleri öfkeliydi. "Bu sadece ne kaybettiklerini bilemeyecek kadar aptal oldukları anlamına gelir."

Kardeşleri başlarıyla onayladı.

Ivy ona bir denemede güneşi ve ayı asmış gibi bakıyordu. Ve birdenbire, artık yaşam tarzına uymayan çılgın ve tehlikeli bir işte çalışmayı bıraktığını neden saklamaya çalıştığını hatırlayamadı. Hele de bir kızı varken. Yine de sessizlik garipti, en azından onun için.

Mace Ivy'ye bakana kadar. "Bir keresinde baban yasadışı silah tüccarlarından oluşan bir çeteyi çökertmişti."

Zeke başını salladı. "Bir de gizli görevdeyken bir dondurucuda saklanmak zorunda kaldığı zaman vardı. Poposunda, yani arka bölgesinde donma oldu."

Annesinin nefesi kesildi. "Dört kurşun deliğinin üstünde mi?"

Bodie'ye bakarken Ivy'nin gözleri kocaman ve etkilenmişti.

Zeke, "Ayrıca sol elinin serçe parmağını hâlâ tam olarak bükemiyor," dedi.

Bodie kuru bir sesle, "'Bu hikâyeler kasada kalacak' lafı buraya kadarmış," dedi ama aynı zamanda bunu onun için kolaylaştırdıkları için ailesine sarılmak istiyordu.

Mace sırtıttı. "Neden sürekli huysuz ve somurtkan olduğunu bize anlatması için onu alkole boğduğumuz geceyi kastediyor." Bodie'ye baktı. "Alkolle verilen sözler sayılmaz, dostum."

"Tamam, anladım," dedi Bodie ve annesine döndü. "Büyük büyükannenden kalan vazoun kaybolduğu zamanı hatırlıyor musun? Ona ne olduğunu en küçük çocuğuna sormak isteyebilirsin."

Mace bir parça ekmekle boğuldu ve Bodie'ye ters ters baktı. "*Vay canına.*"

Zeke aptal aptal gülüyordu, Bodie de kötü kötü gülümsedi. "Ve anne, Zeke'in sana sıcak küvetin yeşile döndüğü zaman hakkında anlatacağı bir hikâyesi var."

Zeke gülmeyi kesti. "Dostum, neden böyle olmak zorundasın?"

Ivy yemekten ne beklediğini bilmiyordu ama bu kadar çok gülümsemekten yanaklarının acımasını beklemiyordu.

"Aile yemeklerini evde mi yapıyorsunuz?" Bodie'nin annesi -büyükannesi!- sordu.

"Hayır." Ivy bu düşünceye neredeyse gülecekti. Annesi yemek yapmazdı, hatta yemeğı *sevmezdi* bile. Her zaman akşam yemeğinin onu şişmanlattığını söylerdi. "Muhtemelen savaş olurdu."

Bodie'nin annesi kıkırdadı. "Tatlım, dört erkek çocuk büyüttüm, savaştan payıma düşeni gördüm, inan bana. Ve yıkım da. Bir keresinde, çocuklar gece yarısı mutfağıma gizlice girip kek yapmaya karar verdiler. Mikrodalganın daha hızlı olacağını düşündüler. Benim yepyeni mikrodalgam. Kekler patladı. Bir ev istilasının ortasında olduğumuzu düşündüm."

"Hey, her şeyi temizledik," dedi Mace.

Homurdandı. "Ertesi gün. Hepiniz çok ... 'pişmiş' durumdaydınız." Zeke buzlu çayını yudumlarken boğuldu. "Anne, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ben 60'larda büyüdüm, tabii ki ne anlama geldiğini biliyorum. Eğer bilmiyor olsaydım, o gece beni evire çevire yemiş olmanız bana ipucu verirdi."

Ivy güldü.

Annesi bu sese gülümsedi. "Görünmez olduklarını düşündüklerini söylemiş miydim? Birbirlerine kısık bir fısıltıyla 'Bizi nasıl görüyor?' diye sorup durdular."

"*Anne*," dedi Bodie, sesi acılı geliyordu. "Benim genç kızım la konuşuyorsun."

"Senin ve kardeşlerinin aptal olması konusunda, evet öyleyim. Belki o da senin aptallığından bir şeyler öğrenebilir." Gülümsemesi soldu, gözleri Ivy'nin üzerinde sıcak ve şefkatli kaldı. "Mace'in ikiz kardeşi Austin için bu tür zararsız oyunlar daha büyük ve çok daha kötü şeylere açılan bir kapı oldu. Onun şeytanlarına oynadılar ve hayatının akışını değiştirdiler."

"Çok üzgünüm," dedi Ivy, bunu tüm kalbiyle söylüyordu. Bodie'nin, hepsinin çok sevdiği birini kaybetmiş olmasından nefret ediyordu.

Bodie'nin annesi hafifçe yüzünü avuçladı ve gözleri biraz ıslak olsa da çok küçük bir gülümseme verdi. "Senin hatan olmayan şeyler için asla üzölme." Ona sıkıca sarıldı, sonra geri çekildi. "Annenin başka çocukları var mı?"

"*Anne*," dedi Bodie.

"Özür dilerim, tatlım. Sadece bir sonraki nefesimden daha çok arayı kapatmak istiyorum. Bana biraz ısrarcı olabileceğim söylendi."

Bodie ellerini birbirinden bir metre kadar uzakta tuttu. Diğer oğulları güldü.

Ivy genellikle ısrarcıları görmezden gelirdi ama babasının annesini görmezden gelmek istemiyordu. "Sorun değil, Bayan.

Campbell-"

Kadının kaşları güzel beyaz dalgalı saçlarının arasında kaybolunca sözünü kesti. "Bayan Campbell benim kayınvalidemin adıydı, Tanrı ruhunu kutsasın. Siz de dahil olmak üzere bu odadaki herkes için ben anne ya da büyükanneyim."

Bodie, "*Meraklı* Nine'yle gidebilirsin," diye önerdi.

Herkes homurdandı. Annesi bile peçetesini Bodie'ye fırlattı ve suratının ortasına vurdu. Ivy

nefesini içine çekti ama Bodie peçeteyi çekip gözlerini devirdi.

Annesi, "Gözlerini o kadar sert devirirdi ki kendi beynini görebildiğinden emin olurdum," dedi.

Ayağa kalktı ve masayı toplamak için birkaç tabak aldı.

Bodie sevgiyle Ivy'nin saçını çekiştirirdi. "Kit Kat?"

"Evet?"

"Burada olmana çok sevindim."

İçinde derinlerde bir şey en iyi şekilde gerildi. "Ben de," diye itiraf etti. "Hayatımın en güzel günüydü." Bu sözler ağzından kaçtığı için biraz utanarak, büyükannesinin masayı toplamasına yardım etmek için ayağa kalktı.

Tam odadan çıkarken Bodie'nin konuştuğunu duydu.

"Bana ihtiyacı olan varsa, ona bir midilli almaya gideceğim," dedi.

Ivy herkesin onu takip ettiğini ve temizliğe yardım ettiğini fark etti. Hep birlikte Bodie'nin annesinin bir tabağa tarçınlı çörek yığıldığı mutfaka gittiler. Tam olarak Harper'ın büyükannesinin tarçınlı çörekleri. Bodie bir tane çaldı, bir ısırık aldı ve sonra şaşkınlıkla annesine baktı. "Anne, bunları nereden aldın?"

"Şehirde."

Gözlerini kısmıştı. "Kasabanın neresinde?"

"Sugar Pine Fırını."

Aman Tanrım. Ivy, Bodie'nin yüzündeki ifadeye neredeyse gülecekti.

Annesi onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı, kaşları meydan okurcasına yukarı kalkmıştı. "Neden?" "Nedenini biliyorsun," dedi. "Ne yaptın sen?"

"Oğlumun görüştüğü kadına kendimi tanıttım." Kadın ona saf bir tavırla baktı. "Bunu kendin yapmalıydın."

Zeke, Mace ve Shay o kadar çok gülüyorlardı ki artık hiç ses çıkarmıyorlardı. Ivy onları büyük bir hayranlıkla izliyordu. Herkesin bu küçük yaşlı kadının kendilerine patronluk taslamasına izin verdiğine inanamıyordu ama yine de onu sevdikleri ve ona taptıkları açıktı. Ivy de kendine rağmen seviyordu zaten.

"Harper çok hoş bir kadın bu arada," dedi annesi. "Çok nazik. Evinden bu kadar uzakta yeniden başlamak da cesaret ister. Kendine iyi bir hayat kurmaya niyetli. Tatlı, cesur ve akıllı kadınları sevdiğimi bilirsin. Zeke'in şansı yaver gitti."

Serena ona bir öpücük verdi.

Anneleri, "Mace'in Shay'le bir şekilde işleri berbat ettiği kesin ama en azından onun kendi eşi olduğunu bilecek kadar zeki," dedi.

Shay de ona bir öpücük verdi.

"Ama sen," dedi Bodie'nin annesi ona. "Hayatına devam edebilmen ve sevgiyi kabul edebilmen için geçmişini geride bırakmalısın."

"Üzerinde çalışıyor anne," dedi Mace.

"Gerçekten çabalıyor," dedi Zeke. "Kafayı yemiş olması onun suçu değil..." Çocuklara baktı. "Yani, olanlar yüzünden kafası karışık."

Ivy bir kez daha şaşırdığını hissetti. Bodie'nin kardeşleri ona *her* zaman *çok* kötü davranırlardı ama *her* zaman da onu savunmak için atarlardı. Onun yarısı kadar bile harika kardeşleri olmasını isterdi.

Büyükannesi Zeke'i işaret etti. "Küfür ettiğin için ağzının sabunla yıkanması için asla çok yaşlı olmadığını hatırlatmama izin ver." Yumuşadı. "Ama ikiniz de haklısınız." Hepsini Bodie'ye baktı. "Sanırım o da deniyor ve ..." Sesi çatladı ve gözleri doldu. "Çok rahatladım. Bir süre seni kaybedeceğimizi düşündük, senin hatan olmayan bir şey yüzünden."

Ivy'nin genellikle göğsünde soğuk bir yumru olan kalbi bile sertçe sıkıştı.

Bodie yavaşça derin bir nefes aldı. "Anne, hepimiz babamın başına gelenlerin doğrudan benim işimle ilgili *olduğunu* biliyoruz, bu da benim hatam olduğu anlamına geliyor."

Annesi yanına geldi ve yüzünü avuçladı, gerçi bu biraz iki elle atılan bir tokat gibiydi. "Sen

"Beni dinle." Başı adamın omuzlarına kadar bile gelmedi. "Uzun zamandır yoktun-" "Biliyorum," dedi adam, ellerini elleriyle kapatarak. "I-"

"Şşş. İletişim kurmakta pek iyi değildiniz, o yüzden size daha önce hiçbirinize söylemediğim bir şeyi söyleyeyim. Babanızın kalp rahatsızlığı vardı."

Bodie dondu kaldı. Kardeşleri de öyle. "Ne?"

"Ölmeden önce birkaç yıl boyunca. Hiçbirinize söylememi istemedi. Yaygara kopsun istemedi." "Tanrım, anne," dedi Zeke. "Neden en azından o öldükten sonra bize söylemedin?"

"Sana asla söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi." Ellerini havaya kaldırdı. "Hepiniz onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz. Bir aptal kadar inatçı ve her biriniz kadar ... şey, her biriniz kadar dik kafalıydı." Bakışlarını Bodie'nin üzerinde tuttu. "Ama bu sır artık ona hizmet etmiyor ve kesinlikle hiçbirinize hizmet etmiyor, bu yüzden size şimdi söylüyorum. Evet, sana ne olduğunu duyduğunda ölümcül bir kalp krizi geçirdi ama tatlım, bu senin hatan değildi."

Bodie ağzını açtı ama kadın başını salladı. "*Değildi*," dedi şiddetle.

Hepsi de sersemlemiş ve oldukça duygusal görünüyordu ve Ivy kulak misafiri olduğunu hissederek kıpırdandı. "Gitmeliyim-"

"Hayır, Kit Kat, sen iyisin." Bodie ona döndü ve bir elini uzatarak onu yanına çekti. "Sana ailenin her zaman senin yanında olması gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi, sesinin ince ve emin olmayan bir şekilde çıktığını duyuyordu.

Annesi gülümsedi ve elini sıkmak için uzandı. "*Her zaman*," dedi. "Zor olduğunda bile."

"Benim hakkımda konuşmak istersen," dedi Ivy, "bana söyle, seni yalnız bırakayım."

"Bu konuda hiç endişelenme," dedi Mace. "Birbirimizin yüzüne karşı birbirimiz hakkında konuşuruz."

"Büyükbabana gelince," dedi büyükannesi, "onu kalbimizde yaşıyoruz. Gel. Sana bazı fotoğraf albümleri göstereceğim, sen de aynısını yapabilirsin. Onun gözlerini almışsın. Ve sanırım, muhtemelen, benden bile daha inatçı olma yeteneğini."

Ivy gülümsedi. "Annem doğuştan inatçı olduğumu söyler."

Herkes mutfaktan çıkmaya başladı, ama Bodie Ivy'nin elini tuttu, onu geride tuttu ve gözlerinin içine bakmak için biraz eğildi. "Hey," dedi usulca. "İyi misin?"

Başını salladı.

Ona "hadi, dinleyelim" der gibi bir hareket yaptı.

Gülümsemesi soldu ve kot pantolonunda var olmayan bir tiftik parçasını karıştırdı. "Seninle kalmamı nasıl istediğini biliyor musun?"

"Evet." Muhtemelen sesi aniden sinirden titrediği için gülümsemesi de soldu. "Sorun yok Kit Kat, neye karar verdiysen sorun yok."

"İsterdim." Yukarı baktı. "Seninle kalmak."

Adamın ciddi ifadesi hafifledi. "Öyle mi?"

"Evet. Bu gece değil, çünkü annene söz verdim-" Durdu. Sırıttı. "Yani büyükanneme, geceyi kuzenlerimle geçireceğime dair. Ama belki yarın gece başlayabiliriz."

"Bunu çok isterim," dedi ve bir şekilde bunu kastettiğini biliyordu.

"Harper'ın kızacağının düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu endişeyle. "Onunla kalmayı gerçekten seviyorum ama aynı zamanda kendimi kötü hissediyorum çünkü benim için çok şey yaptı. Yaşadığı onca şeyden sonra bile. Babasının onu görmezden gelmesinden ve eski sevgilisinin tüm arkadaşlarını götürmesinden nefret ediyorum."

"Ben de bundan nefret ediyorum," dedi. "Ama artık bize, Shay'e, Abuela'ya ve kardeşlerime sahip. Sana nasıl baktı? Hepimiz onunla ilgileneceğiz. Bu işler böyle yürür."

Bu onu biraz tıkadığı için sadece başını salladı ve adam ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu gece gelmene çok sevindim."

Şaşırtıcı bir şekilde, o da öyleydi. Hiç bu kadar rahat ve mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Genellikle önüne çıkan mutlulukları sabote etmeyi başarırdı ama bu sefer mutluluğu korumayı başarmıştı. Ağustos ayında Noel gibi hissetti. Her zamanki Noel'i değil, onlar genelde berbat olurdu. Daha çok televizyonda gördüğü Noeller gibiydi. Ve bunun gitmesine asla izin vermek istemiyordu.

Bölüm 19

Birisi Harper'ın üst kattaki dairesinin kapısını çaldı; şehirde tam altı kişi tanıdığı için bu neredeyse hiç olmamıştı, özellikle de gecenin geç saatlerinde. Şaşkınlıkla kıpırdamadan durdu, ağzı kabından çıkardığı dondurmayla doluydu. Uzun bir gün olmuştu ve daha önce Ivy'den aldığı, Bodie'nin yanına taşınmasının sorun olup olmadığını soran telefonu zihninde değerlendirmekle meşguldü.

Elbette Ivy'ye bunun iyi olmaktan öte, *harika* bir şey olduğunu söylemişti. Ve öyleydi de. Gerçekten de öyleydi. Onu çok özleyecekti ama bu onun bencil tarafıydı ve bunu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Ayrıca Ivy'nin babasına karşı olan hislerini görmezden gelmeye çalışıyordu ama bu daha da zordu. Onu güldürüyor, kemiklerini eritiyordu ama her şeyden çok, ona göre olmadığına karar verdiği şeyleri özlemesine neden oluyordu.

Kapı ikinci kez çalındığında, büyük boy pijamaları, jambon kürkü, başının üstünde iki dağınık uzay topuzu, makyajsız ve ayağında Yoda terlikleriyle kendine baktı.

Dondurmayı bir kenara bırakarak kapıya doğru ilerledi ve gözetleme deliğinden içeri baktı.

Bodie, solmuş kot pantolonu ve dirseklerine kadar sıyrılmış lacivert, uzun kollu, hafif bir egzersiz gömleğiyle her zamanki gibi seksi görünüyordu.

"Bu gece annende olduğunu sanıyordum," dedi odunların arasından.

"Öyleydim. Ve şimdi buradayım."

Gözlerini kapattı ve beyniyle vücudunun birbirlerine bağırışlarını dinledi. Kapıyı aç.

Kapıyı açmayın.

"Ivy nerede? O iyi mi?" diye sordu.

"O iyi ve geceyi küçük kuzenleriyle birlikte annemlerde geçiriyor. Bu konuşmayı gerçekten ben burada, sen orada dururken mi yapacağız?"

Sesi eğleniyor gibiydi ama sesinde başka bir şey de vardı. Sevgi, artı iyi miktarda seksilik. Ve eğer kız yürüyen bir doğum kontrol hapı reklamı gibi görünmeseydi, adam ona da kendini seksi hissettirebilirdi. "Yani her şey yolunda gitti mi?"

"Harika geçti. Harper?"

"Evet?"

"Seni görmek istiyorum."

Gerçek şu ki, kendisi de onu görmek istediği için kapıyı açtı. Adam ona bakarak zaman geçirdi ve gülümsedi. "Çok şirin."

"Uzay çörekleri mi?"

"Yüz maskesi."

Aman Tanrım, hayatından beş yıl götüreceğini vaat eden yüz maskesini unutmuştu. "İki dakika!" Yatak odasına doğru deli gibi koştu. On beş adımlık bir yol olduğu için biraz abartmıştı ama *yüz maskesi*! Maskeyi çıkarıp pijamalarını çıkardı ve kapı aralığından bir boğaz sesi duyulduğunda üzerinde sadece bikinili iç çamaşırlarıyla temiz giysiler arıyordu.

Bodie yatak odasına girip ellerini ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakarken, bir gıcırtyla arkasına döndü. "Bu sende en sevdiğim görünüm." Sonra gömleğini çıkarıp kızın başının üzerine bıraktı. Bu onun için iyi bir anlaşmaydı çünkü Bodie'nin vücut ısını tutuyor ve onun gibi kokuyordu, yani çok lezzetliydi.

"Son altı saatimi seni çıplak düşünerek geçirdim," dedi.

Gülmek zorunda kaldı. "Ama senin sayende artık çıplak değilim," dedi sesi boğuklaşarak. "Belki bunun üzerinde çalışırız."

Derin bir nefes aldı, çünkü gerçek şu ki, bunu çok fazla istiyordu ama kalbini onun yanında güvende tutmak giderek zorlaşıyordu.

Ona bakıyor, sessizce değerlendiriyor, muhtemelen kafasının nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ona iyi şanslar, çünkü *o* bile kafasının nerede olduğunu bilmiyordu. "Ben kolay biri değilim, Bodie."

Bu onun sırtmasına neden oldu.

"Değilsin." Gözlerini devirdi.

Onun yüzünü inceledi. "Bana bir şey anlatmaya çalışıyorsun."

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Düşüncesiz ve inatçıyım ve ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmam.

Hiç sabrım yok. İhtiyacım olduğunu bilsem bile yardım istemekte zorlanıyorum."

Bunu anladı ve başını salladı. "İnatçı tavrını seviyor ve saygı duyuyorum. Ben düşüncesiz değilim ama senin öyle olmana hayranım. Belki bana öğretebilirsin. Ve çok sabırlıyım. Gerisi sadece ayrıntı, ama sana asla ne yapacağını söylemeyeceğime ya da talepte bulunmayacağıma söz verebilirim. Sadece seni istiyorum Harper. Olduğu gibi."

Adam tekrar konuştuğunda kadın buna hayret ediyordu. "Ben çocuk oyuncağı değilim."

Kadın güldü ve adamın kaşları havaya kalktı. "Demek fark ettin," dedi ve kendini tutamadı, parmak uçlarına kalktı ve kendi iniltisini duyana kadar onu öptü. "Bodie?"

"Öyle mi?"

"Oraya vardığımda sana söyleyeceğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum."

"Oraya doğru gidiyorum." Hafif bir ifade. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, duvarlarını aşıp kalbine girmeyi başarmıştı. Kot pantolonunun düğmesine uzandı. "Yapman gereken bazı şeyler var."

Ayakkabılarını tekmeledi ve saniyeler içinde çırılçıplak soyundu. Tıpkı her şeyi yaptığı gibi, ekonomik bir zarafetle hareket etti ve kadın salyalarını kontrol etmek zorunda kaldı. Sonra onunla birlikte yatağa uzandı,

ve ... başucuna yaslanıp onu kendi tarafına çekti. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

"Üç kere esnemişsin." Gülümsedi. "Bitmiş görünüyorsun. Git uyu, bebeğim."

"Ben iyiyim."

"Tamam," diye mırıldandı usulca, büyük, sıcak elini sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirirken. Kız tekrar esnedi. "Uyumayacağım."

"Tamam," dedi tekrar ve bu hatırladığı son şey oldu.

Sıcaklık ve sert kaslarla sarılmış olarak uyandı. Bir sıçrayışla gözlerini açtı ve Bodie'ninkilere baktı.
"Günaydın," dedi seksi, sabah kokan bir sesle.

Gecenin geri kalanında hiç kıpırdamadan uyumuştı. Hayretler içinde ona baktı.

Gülümsedi ama yerinden kımıldadığında omzu ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ayağa kalktı ve onun da aynısını yapmasını sağlayarak yatak başlığıyla arasına sıkıştı.

"Sen ne-" Kadın onun sıkı kaslarına masaj yapmaya başladığında sorusu içten iniltisinin arasında kayboldu. Uzun dakikalar boyunca kasları üzerinde çalıştı ve kaslar sonunda baskısına boyun eğip biraz gevşediğinde ondan bir inilti daha çıkardı.

"Lütfen bana mutlu son sipariş ettiğimi söyle," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Kadın güldü. "Eğer çok iyi bir çocuksan."

Homurdandı, sonra sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kucağına çekti. Yüzünü avuçlarken gözleri ciddiydi. "Dün gece bana hatalarının ne olduğunu düşündüğünü söyledin. Şimdi aynısını yapma sırası bende."

"Benim hatalarımın ne olduğunu *düşünüyorum*?" diye tekrarladı.

Gülümsedi. "Evet, çünkü bana göre bahsettiğin şeylerin hepsi artı hanesinde yer alıyor."

"Peki, Bay Ukala, sence benim *gerçek* hatalarım neler?"

"İçgüdülerinize güvenmiyorsunuz, doğru olsalar bile. Ve kendine inanmıyorsun." "Hey, ben kendime çok güveniyorum," dedi. "Buraya taşındım, değil mi? Bir fırın açtım-"

o kadar. Tamam, evet, pişirmeye ve yaptıklarını satmaya başlamıştı, ama sadece hafif bir açılış yapmıştı ve aslında tek yaptığı kapısının kilidini açmaktı. Hâlâ bir tabelası yoktu. Sıfır reklam yapmıştı, yerel yemek şirketleri ve restoranlarla bağlantı kurmamıştı ve insanların içeri girmesi, göz atması, oturması ve eğlenmesi için ön odayı henüz hazırlamamıştı, böylece haberi yayacaklardı.

Ve gerçekten nedenini bile bilmiyordu. Başarılı olamamak mı istiyordu?

Adam onun düşünmesini izliyordu ve kadın iç çekti. "İyi. Bu iki konuda daha iyisini yapabilirim." Başını ona doğru salladı. "Pekâlâ, gösteriş meraklısı, ukala ve her şeyi bilen biri olmanın dışında *senin* kusurların neler?" *Ve yatakta olağanüstü olmak ...*

Gülümsemesi kesinlikle edepsizleşti ve kız onun aklını okuduğunu anladı. Ama sonra gülümsemesinin kaybolmasına izin verdi. "İçime kapalıyım. Duygularımla ilişki kurmaya, hatta onlara sahip olduğumu kabul etmeye bile isteksizim."

"Bunlar kusur değil," diye itiraz etti. "Onlar bir yaşam biçimi." Adam sadece ona baktı.

"Ben ciddiylim."

"Biliyorum." Sesi alçaktı. Hâlâ seksiydi ama artık eğlenmiyordu. Bu işi ciddiye alıyordu. Onu ciddiye alıyordu. "Zor konuşmalardan kaçınmak için şaka yapmayı severim. Ayrıca kendime hayatımın ilişkilere uygun olmadığını söyleyerek aramama ya da takip etmeme eğilimindeyim. Ama bu daha önceydi."

"Neyden önce?" diye sordu.

"Eve gelmeden ve işimin artık beni sürekli tehlikeye atmadığını, dolayısıyla mantığımın artık var olmadığını fark etmeden önce." Durakladı. Kızın bakışlarını tuttu. "Aynı zamanda seninle tanışmadan önceydi."

Nefesi kesildi. Kalbi sıkıştı. Lanet olsun, her şey sıkıştı. "Bodie, ben ..." Durakladı. "Kırıldığımdan oldukça eminim. En azından ilişkiler konusunda."

"Bizimki farklı olurdu."

Hem kelimeler hem de adamın kesinliği karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Bir ilişkimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Tereddüt yok.

Bir an için nefes almaya konsantre oldu. "Onlarda o kadar iyi değilim. Ve onları kaybetme konusunda daha da kötüyüm."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Biraz paniklemiş hissederek başını salladı. "Kimse bunun sözünü veremez."

"Tamam." Ona sarıldı, bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Senin hızında, Harper. Her zaman." Saçları normalden daha dağınıktı ve çenesi beş yaşından birkaç gün sonrasına ait koyu bir renkteydi.

saat gölgesi. Arzulanan, eğlenceli ve kadının ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla sorun çıkaran biriydi. Bunu bildiği halde onu kollarıyla sıkıca sardı. "Sen gerçek misin ki?"

"Başka ne olabilirdim ki?"

"Bir rüya. Hayal gücümün bir ürünü."

Onu altında yuvarlarken güldü. "Hayal gücünün bir ürünü gibi mi hissediyorum?"

Hayır. Başına gelen en iyi şey gibi hissediyordu.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu, ağzı kızın boğazıyla meşguldü ve ondan muhtaç bir inilti kopardı. "Güzel," diye mırıldandı. "Şimdi sus, kahvaltımı yapmak üzereyim..."

Bodie uyandı ve Harper'a doğru uzandı ama onun yatağında yalnızdı. Başını kaldırdı ve tekrar uykuya daldığını fark etti. Sonra onu neyin uyandırdığını fark etti: pastırmanın ve tarçınlı bir şeyin nefis kokusu.

Saate baktı. *Sekiz*. İstedikinden çok daha uzun süre uyumuştı. Ivy'yi saat onda almaya ve şimdiye kadar hiçbir kadının ona yaptıramadığı bir şeyi yapmaya söz vermişti: alışverişe gitmek. Asla yapmamaya çalıştığı şeylerin bir listesi olsaydı, bu listede işkence görmekten hemen sonra ikinci sırada yer alırdı. İnleyerek yataktan kalktı, kot pantolonunu giydi ve telefonunu kontrol etti. Ivy'den bir mesaj almıştı.

Harper'ı getir.

Bu düne göre tam bir 180 derece değişim olduğu için ona geri mesaj attı: Emin misin?

Cevabı hemen geldi: Dün korkmuştum ve hıncımı ondan çıkardım ve bu hiç hoş değildi.

O da cevap yazdı: Neyden korkuyorsun?

Verdiği cevap onu gülümsetti: Her şeyi. Kendimi aştım. Annenin harika biri olduğunu biliyor muydun?

Biliyordu ve hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Gömleğini yerde, Harper'ın külotu gibi görünen siyah dantel parçasının yanında buldu. Telefonu tekrar çaldı, bu sefer bir aramaydı. Arayan Harper'dı.

"Yaşıyor musun, ihtiyar?"

Güldü. "Buraya geri gel ve benimle ilgili *hiçbir şeyin* eski olmadığını kanıtlamama izin ver." "Fırında bir şeyler var. Sana bir şey getireyim mi?"

"Evet, ben-" dediğinde çıkardığın ses.

Güldü. "Tamam, bu son kez hoparlörü açışım. Zaten o sesi çıkarmak için yardıma ihtiyacım var."

"Buraya geri gel."

"Tehlikelisin." Biraz soluk soluğa güldü. "Fırınımı yeni kapattım ve yukarı çıkıyorum."

."

Telefondan arka kapının çalındığını duydu ve inledi. "Sakın cevap verme." "Shay arıyor," diye fısıldadı Harper. "Ve Abuela. Pencereden bana bakıyorlar."

"Shay sabahları tam bir ayı. Mace bile sabah 10'dan önce onunla uğraşmaz. Ona bir tarçınlı rulo atın yeter."

"Şimdi kapatıyorum. Muhtemelen yukarıda kalmalısın ki seni görmesin ve cevaplamak istemediğin sorular sormasın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana benim kötü bir fikir olduğumu söylemişti, hatırladın mı?"

"Güven bana, o seni koruyordu, beni değil. Kötü bahis benim. Bunu herkes biliyor."

Durakladı. "Ben- Oh, kahretsin, gitmeliyim." Bağlantıyı kesti.

Telefonuna bakarken alt kattan arka kapının açıldığını ve Shay'in sesini duydu. "Kitapçıdan gelen ekmeklerin kokusunu alabiliyorum. Senden nefret ettiğimizi bilmeni istiyoruz çünkü taşındığından beri beş kilo aldık. Pişirdiğin şey henüz bitmedi mi? Bize de lazım."

"*Lütfen*," dedi Abuela sertçe. "*Lütfen*'i unuttun."

"*Lütfen* kot pantolonumu çok dar yapıyor."

"Hayır, bu senin disiplin ve egzersiz eksikliğinin," dedi Abuela. "Şimdi Harper, onun egzersize ihtiyacı yok. En azından bugün değil. Bütün gece egzersiz yaptı."

Harper boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "Gülümsemen yüzünden," dedi Abuela.

Shay içini çekti. "Bütün gece egzersiz yapmanın bir sakıncası yok."

"O zaman daha iyi tartışmayı öğrenmelisin," dedi büyükannesi. "Eğer daha çok dinler ve birazcık da olsa uzlaşırsan, Mace'le yaşadığın tüm bu karmaşayı geride bırakabilirsin."

"Şeker," diye sordu Shay, muhtemelen Harper'a. "Çabuk ol. Mutluluk iğnesine ihtiyacım var."

"Daha geçen gün bana bir daha asla sana bir şey satmamamı söyledin. Karın kaslarını kontrol etmek için tişörtünü kaldırdığını ve çörek kırıntılarının döküldüğünü ve benden nefret ettiğini söyledin."

Shay, "Bu daha çok senden nefret edenlerin seni sevmesi gibi bir şey," dedi. "Şimdi biraz mal ver." Shay durakladı. "*Lütfen*."

Harper kuru bir sesle, "Beni çözülmüş say," dedi.

Bodie homurdandı ve ayakkabılarını giymek için yatağa oturdu. İşini bitirdiğinde, alt katta her şey sessizdi. Mutfak kapısına geldiğinde, Harper'ın telefonu tekrar çaldı.

Ona gülümsedi ve telefonunu alırken bir parmağını kaldırdı. "Baba? Her şey yolunda mı?" Bir dakika dinledi, sonra Bodie'ye sırtını döndü ve "Bir aydır yoktum, cidden yeni mi fark ediyorsun?" dedi. Bir duraklama daha. "Ben de senden ilk kez duyuyorum. Bu her iki taraf için de geçerli." Bir sonraki duraklama daha uzundu. "Michelle'in seni dış hekimi için terk etmesine üzıldüm ama o da ilk kocasını senin için terk etmemiş miydi? . . . Hayır, şımarıklık etmeye çalışmıyorum baba, deniyorum-" Sözünü kesti ve telefonuna baktı. "Sanırım işimiz bitmişti." Telefonunu tekrar cebine soktu ve Bodie'ye sırtını döndü. Omuzlarında daha önce olmayan bir gerginlik vardı ve Bodie bundan nefret ediyordu. O ve babası inanılmaz derecede yakındı ve ilişkileri onun için her şey demektir. Ama yine de babası ona Harper'ın babasının ona davrandığı gibi davranmamıştı. Tamam, belki Bodie'nin tam bir serseri olduğu birkaç kez olmuştu. Ama hiçbir zaman doğal olarak davranmamıştı. "İyi misin?"

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözlerine tam olarak ulaşamayan bir gülümseme vardı. "Elbette."

"Hey, olmak zorunda değilsin." Onu kendine çekti. Kadın yüzünü adamın göğsüne bastırdı ve adam kadının saçlarını okşayarak onu kulağının hemen üstünden öptü.

"İyi olmadığında ne yaparsın?" diye sordu sessizce. İyi bir şey değil. O konuya girmek istemediği için gözlerini kaçırdı.

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Sonra tatlı ama gerçek bir gülümseme verdi. "Neden bana bunun beni ilgilendirmediğini söylemiyorsun?" dedi omzuyla onu dürterek.

"Çünkü senin işin olmak istiyorum." Başını sallayarak rahatladı. "Sen kendini rahat hissedene kadar ağırdan almaya çalışıyorum ama ne zaman senin yanına gelsem iyi niyetimi unutuyorum." Durakladı. "İyi olmadığım zaman ne yapıyorum? Eskiden kardeşlerimden biriyle kavga ederdim ve

birkaç tur atardık. ATF'deyken kötü adamlar gazabıma uğradı. Sunrise Cove'a döndükten sonra ..." Omuz silktili. "Sanırım kardeşlerimle kavga etmeye geri döndüm. Bizim işimiz bu." Gülümsedi. "Ama geçen ay? İyiydim. Çok iyiydim."

Kız onun bakışlarını tuttu. "Ben de öyle. Buna alışkın değilim ama üzerinde çalışıyorum." Bu onu gülümsetti.

"Muhtemelen bunu zaten biliyorsundur," dedi, "ama sen o düşük bel kotunla ve gömleksiz Seni lolipop gibi yalamak istiyorum."

Bir kahkaha patlattı. Sürpriz kar fırtınasının olduğu o ilk geceden beri ona yarı aşıktı, patlamış mısır gömleğinden düşmüştü. Kabadayılığı, doğuştan gelen tatlılığını tam olarak maskeleyememişti, büyüleyici bir tezattı bu. O zamanlar hayatında pek tatlı biri olmamıştı, hele ondan bu kadar az şey isteyen ve ona verdiklerini bu kadar iyi ödüllendiren biri hiç olmamıştı.

Yine de başlangıçta duygusal mesafesini korumayı planlamıştı ama işte Harper Gezegeni'nin yörüngesinde dönüyor, onun çekim gücüyle her geçen gün daha da içine çekiliyordu. Girişte yanacağından oldukça emindi ama buna degecekti.

Kendine bir an için onu istediği gibi sevdiğini hayal etme fırsatı verdi: Tahoe'da eğlenceli bir macera belki, sonra yavaş bir akşam yemeği, mum ışığında şampanya, dans pistinde ona sarılmak, yavaş, uzun öpücükler. Ona, kaçırdığının farkında olmadığı her şeyi vermek istiyordu. "Bugün Ivy ve benimle alışverişe gelir misin? Seni de getirmemi istedi, dün için kendini kötü hissettiğini söyledi."

Başını eğdi. "Sesin neden bu kadar ciddi geliyor?"

"Alışveriş."

Güldü. "Hayranı değilsin o zaman?" "Hayır."

"Onu senin için alabilirim."

"Keşke sana izin verebilseydim." Ve *gerçekten, gerçekten* istiyordu. "Ama kızım benden bir şey istedi ve onu geri çevirmeyeceğim."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sertmişsin gibi davranıyorsun ama aslında kocaman, yaşlı, tatlı bir yumuşaksın."

"Bunu daha sonra geri almanı sağlayacağım."

Bölüm 20

Ivy, Bodie ve Harper'ı takip ederek şu şaşırtıcı derecede büyük ev eşyaları mağazalarından birine girdi. Daha önce hiç böyle bir yere girmemişti. Ona bitpazarını hatırlatıyordu ama muhtemelen burada kimse birisinin büyükannesinin sandalyelerden birinde ölüp ölmediğini merak etmiyordu. Her yer ağzına kadar hiç düşünmediği şeylerle doluydu: işe yaramaz dekoratif sepetler, domuz şeklindeki barbekü ızgaraları ... ısıtılı aslan heykelleri. Ayna top Mufasa'ya benzeyen ısıtılı bir aslan heykeli ile ne yapıyordu ki?

INHALE gibi şeyler yazan duvar resimleri vardı. *Kimin nefes almak için bir hatırlatıcıya ihtiyacı var ki?*

Harper onun yanına geldi. "*Hayat kısa, kaşığı yala yazan* bir tane almayı daha çok isterdim."

Ivy gülmek istedi ama yapamadı. "Dün için çok özür dilerim."

Harper ona sarıldı. Tam orada, mağazada. "Tatlım, sen bunu zaten arabada söyledin. Ben de sorun olmadığını çünkü seni anladığımı söyledim. Özrü kastettiğini düşünmüştüm, o yüzden lütfen anladığımı söylediğimde bunu kastettiğimi farz et."

"Yani iyi miyiz?" "Her

zaman," dedi Harper.

Ivy de ona sarıldı, bu kadının kolaylıkla affetmesi her şey demekti ve buna çok minnettardı.

Bodie'yi yatak takımları bölümünde buldular, güneşin altındaki olası her farklı yatak takımı deseniyle dolu sonsuz koridora bakıyordu. "Şöyle yapalım. Yatak odan için istediğin şeyleri seç."

"Oh," dedi Ivy. İstemsiz bir ünlem. "Ama burası senin odan, senin evin. İsteddiğini seçmelisin."

"Hayır, oda artık resmen senin. Bu da demek oluyor ki, tüm bunlardan bir şey çıkarmak da sizin işiniz."

"Yapamadım."

Elini onun omzuna koydu. "Kit Kat, eğer benden birazcık bile hoşlanıyorsan, seçim yapmanın bana mal olacağı migrenden beni kurtarırısın." Şaka yaptığını belli etmek için ona gülümsedi. Bir bakıma. "Onu sevmen benim için önemli."

Bu çok şey ifade ediyordu ama aptal değildi. Bir noktada, muhtemelen çok geçmeden, gitmesi gerekecekti. Bu da başka bir hatırlatmaydı - eğer tüm bunları bir şekilde mahvetmeyi başaramazsa, annesi kesinlikle mahvedecekti. Çok az zamanı kalmıştı. Muhtemelen ilk planına sadık kalmalı, Bodie'den alabildiğini almalı ve annesi ortaya çıkana kadar gitmeliydi. Çok geç değildi. Hâlâ gidebilirdi. Hâlâ gitmeliydi. Ama ondan çalma planına sadık kalamazdı. Bunu yapamazdı. Düşüncesi bile midesini bulandırıyor ve James'ten bir mesaj geldiğinde elini karnına bastırdı.

Bu gece bir partiye gidiyoruz, var mısın?

Olmak isterdi ama Bodie'yle pizza yemek ve odasını hazırlamak için plan yapmışlardı ve ilk gecede onu ekmeyi istemiyordu. Hele de kaç gecesi kaldığını bilmiyorken. Bu yüzden isteksizce mesaj attı: Bu gece gelemem, üzgünüm.

O ve Harper koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşırken Bodie sakın bir sabırla bekliyordu. Ama kalın, yastık gibi yumuşak mavi bir nevresim takımına çabucak aşık olmuştu. Ona engel olan şey, boğazını düğümleyen fiyat etiketiydi.

Bodie ona bakıyordu. "Ee? Anlat bakalım."

Dondu kaldı. Ona ne söyleyecekti? Buraya ondan çalmak için geldiğini mi? Ya da kalıp onu ve zaten her şeyden çok sevdiği ailesini tanımayı hiç planlamadığını mı? "Ne?"

"Yatak takımı. Ne olacak?"

Rahatlama onu neredeyse yere düşürecekti ama raflardaki en ucuz yatak takımlarından birini işaret etti - mükemmel işlevsel, çok renkli bir takım - böylece bu fantezi sona erdiğinde kendini kötü hissetmeyecekti.

Bodie önce Harper'a, sonra tekrar Ivy'ye baktı. "Emin misin?" "Evet."

Bodie onu *gerçekten* istediği yere kadar götürdü. "Bu değil mi?"

"Hayır, eminim," dedi olabildiğince rahat bir şekilde, adamın onu bu kadar iyi okuyabilmesinden ürkmüştü.

"Hey," dedi usulca, yüzünü ona çevirerek. "Odanızda, seçtiğiniz özel bir şeyle mutlu olmanızı istiyorum. Şu ..." Koridorun aşağısındaki daha ucuz olanı işaret etti. "Üzerinde 'misafir odası' yazıyor. Ama bu ..." Fiyatının iki katı olan onunkini aldı. "Bu sana benziyor. Bununla hangi odanın senin olduğunu karıştırmazsın."

Kalbi boğazında sert ve ağır bir şekilde atıyordu. "Burada ne kadar kalacağımı bilmeden bu kadar çok para harcamanızı istemiyorum."

Onun bakışlarını tuttu ve yavaşça başını salladı. "Seni anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bir kolunu boynuna dolayarak onu kendine çekti. "Bunun anlamı Kit Kat, ne olursa olsun burada bir odan olduğunu, her zaman burada bir odan olacağını bilmeni istiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ağlamak istemesine neden olması ve ağlamaktan *nefret* etmesi dışında bundan ne anlam çıkaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Neredeyse yalan söylemekten nefret ettiği kadar. Yalan söylemekte iyi, ağlamakta ise berbat olması çok kötüydü. Nadiren de olsa kendine ait bir odası olmuştu ve lanet olsun, bitmeden önce bunun her anını hatırlamak istiyordu. Çünkü bitecekti. İyi şeyler biterdi. "Her zaman mı?"

"Her zaman."

"Chicago'ya dönsem bile mi?" Eğer ona kalsa, bu asla olmayacaktı. "O zaman bile," dedi.

"Üniversiteye gittiğimde bile mi?" Boş bir hayal tabii ki. "O zaman bile."

"Ne zaman bile-"

"Sizi biraz zahmetten kurtarayım," dedi. "Her zaman her zaman demektir. Sonsuza kadar gibi. Ve her zaman." Çok sevdiği yumuşak, rahat mavi yorgan takımını aldı ve arabaya bıraktı.

"Ama-"

"Sadece 'Teşekkürler baba' de."

Vay be. Ona daha önce hiç baba dememişti ve bu onu şaşırtmak istiyordu. Ama yapamadı.

Bunu ne ona ne de Harper'a yapmamalıydı. Hele de bir ayağının dışarıda olduğunu bildiği halde. "Teşekkür ederim. Gerçekten teşekkür ederim. Ben gidiyorum." *Çıldırıldı*. Sonunda ikisini de, sevmeye başladığı iki insanı da hayal kırıklığına uğratacağını bilmeyi kaldıramıyordu. "... banyoya bir göz atacağım," diye başardı ve babası ona gülümsedi.

Harper da öyle yaptı ve Ivy düşüncesizce ona sarılıp sıkıca tutundu. Harper yumuşak bir sevgi sesi çıkardı ve onu sıktı. "Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı."

Ivy de öyle. Hâlâ panik atak geçirmeye çok yakındı, köşeyi dönerek artık onu göremeyecekleri bir yere geldi ve birkaç yudum hava çekti. Pizza yemeyi planladıklarını biliyordu ve Bodie'yi başından savmak istememişti ama biraz zamana ihtiyacı vardı. Belki bir andan daha fazlasına. Kendinden nefret ederek James'e mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Boşum. Beni alabilir misin?

Şimdi mutfak eşyalarının önünde duran Bodie ve Harper'ın yanına döndü. Harper'ın ağzının suyu akıyordu ve Bodie'ye yıllardır bu sete nasıl göz diktiğini ve siyahlara büründüğü anda onun olduğunu anlatıyordu.

"Merhaba," dedi Ivy. "Bazı arkadaşlarım takılmak için beni almak istiyor." "Jessie ve James mi?" Harper sordu.

"Evet. Eğer sorun olmazsa." Bodie'ye baktı. Onun kendisine bir sürü soru sormak istediğini anlayabiliyordu ve bunun için gerildi.

"Dikkatli olacaksın," dedi. Bir soru değil, bir ifadeydi, o yüzden başını salladı ve sonra o da başını salladı. "İhtiyacın olursa eve bırakmam için beni ara."

"Yapacağım."

Dükkanın önüne doğru ilerledi ve dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra James ve Jessie arabalarıyla geldiler. James gülümsedi ama her zamanki gücünden yoksundu. Jessie gülümsemeye bile çalışmadı ve Ivy onun ağladığından oldukça emindi.

"Sorun nedir?" Ivy emniyet kemerini takarken sordu.

"Bir sorunumuz var." James onları otoparktan çıkarıp gölü çevreleyen ana yola götürdü.

"Sorun mu var?"

James zorlukla yutkunmuş olan Jessie'ye baktı. "Bir dizüstü bilgisayar istiyordum," dedi sessizce. "Böylece çevrimiçi üniversite dersleri alabilecektim. Eskisini satan yerel bir kadın buldum ve onu satın aldım. Bir ev almak için biriktirdiğimiz parayla."

James bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Boyun eğmiş görünüyordu. "Keşke bana söyleseydin. Dizüstü bilgisayarını daha ucuza alabilirdim ve böylece, ne bileyim, *beş parasız* kalmazdık."

"Aptal bir parti kimin umurunda ki zaten?" Jessie kesin bir tavırla konuştu. "Benim umurumda," dedi James. "Ve nedenini biliyorsun."

"Neden?" Ivy sordu.

"Çünkü partiyi düzenleyen adamın bu gece gelirim benim için bir işi var." James Jessie'ye karanlık bir bakış attı. "Ve bu bize uzun süre geçinmemize yetecek kadar para kazandıracaktı."

"Bunu bilemezsin," dedi Jessie. "Kesin olarak değil." "Peki, artık asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

"James, Rock için çalışmak tehlikeli," dedi Jessie ağlamaklı bir sesle. "Çok tehlikeli. Ve sen söz verdin-"

"Oyunu benim üzerimden iki kez değiştirdiğin için artık bir önemi yok. Yoksa unuttun mu

en başta ondan borç alan kişi mi? Ve hala ona geri ödemek zorundayız. Yoksa."

Jessie'nin gözleri hem öfkeyle hem de gözyaşlarıyla parlıyordu. "Okul harcı için o parayı neden ödünç aldığımı biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Ama hayatta kalmak yerine okulu seçtiğin anda, seni korumak için beni güçsüz bıraktın."

Jessie öfkeyle, "Benim korunmaya ihtiyacım yok," dedi. "Rock'la başa çıkabilirim."

"Böyle düşünebilirsin ama yapamazsın. Ve şimdi sen bulutların arasında yaşarken sana bakmanın bir yolunu bulmak zorundayım."

"Üniversiteye gitmek istemem, kafam bulutların üzerinde yaşamam anlamına gelmiyor. Bir diploma ile iyi bir iş bulabilirim."

James iç çekti. "Yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl bu kadar saf olabiliyorsun? Rock'ın ne istediğini biliyorsun, değil mi? O seni istiyor. "

Jessie usulca, "Onunla başa çıkabilirim," diye tekrarladı, sonra arkasını dönüp pencereden dışarı baktı.

James az önce cam parçalamış gibi görünüyordu ve etraflarındaki hava gergin ve gergindi. "Rock'ı nereden tanıyorsun?" Ivy sessizce sordu.

"Birkaç ay önce her zamanki gibi kamp yapıyorduk." Jessie sessiz bir şekilde arabayı süren kardeşine hızlı bir bakış attı. "Ve hava soğudu. Süper soğuk gibi. Biz de kalacak bir yer bulduk."

"Palisades Tahoe'daydık," dedi James. "Ritzy, ama aynı zamanda orada çok fazla ormanlık arazi var. Görünmeden park etmek ve kamp yapmak kolay."

"Donuyordum." Jessie hatırladıkça ürperiyor gibiydi. "Bu yüzden birkaç eve gelene kadar ormanda yürüdük. Her zaman boş görünen bir tanesinde durduk. Birinin ikinci evi olduğunu düşündük, muhtemelen çok fazla parası ve çok fazla süslü evi olan bir Bay Area teknisyeni. Arka güvertede bir sürü rahat mobilya ve açık hava ısıtıcılarından biri vardı, bu yüzden orada uyuyabileceğimizi ve kimsenin bilmeyeceğini düşündük. Ama sonra ..." Yüzünü buruşturdu. "Ev çok büyüktü, çok güzeldi. Ve pencerelerden biri kırıktı. Sadece içeriye bir göz atmak istedim, hepsi bu."

"Eğer bir fareye kurabiye vererseniz. . ." James mırıldandı. İç çekti. "Çoğu evden daha büyük olan ana duşu buldu."

"Sıcak bir duş almak istedim." Jessie kendine sarıldı. "Yani, gölün etrafındaki kamp alanlarının banyolarına gizlice girmek yerine sıcak bir duş almalı ne kadar olmuştum? Ben sana söyleyeyim. Sonsuza dek, işte o kadar uzun zaman."

Ivy'nin kalbi sıkıştı, sertçe. Annesiyle birlikte bir sürü çöplükte yaşamıştı ama her zaman başlarını sokacak bir çatıları olmuştum. Annesine bir şey için minnettar hissedeceği kimin aklına gelirdi ki, ama o anda hissetti. Chicago'dan buraya gelmek korkunçtu ve o üç günü otobüs duraklarının tuvaletlerinde idare etmeye çalışarak ve restoran tuvaletlerine gizlice girerek geçirmişti.

Bu yüzden ikizlerden pek de farklı olmadığını bildiği halde onu asla yargılamazdı. Ne de olsa Tahoe'ya babasından para çalmak için gelmişti. "Yakalandın mı?" diye sordu endişeyle.

"Ev sahiplerinin oğlu eve geldi ve bizi kileri yağmalarken yakaladı," dedi James.

"Kaya," diye tahmin etti Ivy.

"Evet. Evi kullandığımız için ödeme yaparsak polisleri aramayacağını söyledi. Hatta bizi birkaç kez geri davet etti. Sonra Genius okul harcı için ondan borç para aldı. Bu gece ona geri ödememiz için son gün ve eğer bunu yapmazsak, babasına hesap verdiğini ve kendi kontrolü dışında olduğunu söylediği intikamını almak zorunda kalacak."

"Peki intikam tam olarak ne olacak?" Ivy sordu.

James kız kardeşine bir bakış fırlattı. "İyi bir şey değil." "Bizi bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm," dedi Jessie usulca.

James iç çekti. Başını salladı. "Artık bir önemi yok. Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Ona beş yüz dolar nakit ve bu parti için alkol getirirsek bizi serbest bırakacağını söyledi. *Ve* beni işe alacak."

"İş nedir?" Ivy sordu. James cevap vermedi.

Jessie alt dudağını ısırıyordu. "Rock bir girişimci. İş, onun neye ihtiyacı varsa odur."

Ivy fazla bir şey bilmiyordu ama bu kulağa çok belirsiz ve Jessie'nin de belirttiği gibi tehlikeli geliyordu.

"Ona para ve alkol bulmanın bir yolunu bulacağız," dedi Jessie. "Sonra da konuştuğumuz gibi güneye gidebiliriz. Yaşamak için daha ucuz, daha çok iş olan bir yer buluruz."

James bir nefes verdi. "Parayı bu geceye kadar alamayacağımızı biliyorsun."

"Dizüstü bilgisayarını satacağım," dedi Jessie, gözleri yaşarmış ve teslim olmuş bir sesle. "Onu internete koyabilirim ve

."

James elini onunkinin üzerine koydu. "Hayır. Dizüstü bilgisayarını satmayacaksın. Ona ihtiyacın var. Bunu hak ediyorsun." "Ama Rock-

"Sana borç para verebilirim," dediğini duyan Ivy, James'in yüzünde kız kardeşi için özenle saklanmış endişe ve korku ifadesine dayanamadı. "Benim için sakıncası yok."

James arabayı yolun kenarına çekti ve hem kendisi hem de ikiz kardeşi ona bakmak için döndüler.

Ivy, "Babam gerektiğinde kullanmam için para çekmecesine biraz para koydu," dedi. "Yarın sana getirebilirim."

"Bu inanılmaz derecede tatlı," dedi James. "Ama bunu yapmana izin veremem. Bu bizim pisliğimiz. Ayrıca, yarın çok geç."

Jessie'nin yüzü şimdi profilden görünüyordu, ama korkusu da açıktı ve Ivy bu korkuyu biliyordu. "Babamı arayıp açıklayacağım," dedi usulca. "Kasa çekmecesinde yeterince para olduğunu biliyorum. Bizimle orada buluşabilir."

"Bunu bizim için neden yaptın?" Jessie sordu.

Güzel bir soruydu ama bu ikisinde bir şey vardı ve hissettikleri açık umutsuzluk içini acıtıyordu. "Eğer Harper ve şimdi de Bodie olmasaydı, ben de senin durumunda olabilirdim."

James onu inceledi, sonra başını salladı. "Hayır. Bu senin suçun değil. Bizimle ilgili. Seni bu işe bulaştırmayacak kadar çok seviyorum. Ve yapsam bile, baban parayı tamamen yabancılara teslim etmene izin vermez."

Jessie sessizce ağlıyordu. Ivy'nin tanıdığı en güçlü kız, hayat tarafından yıkılmıştı. Bunu görmek acı veriyordu. "O zaman ona söylemem," dedi Ivy. "Beni bara götür," dedi. "Ben kendim alırım. Saat erken, yani mekân hâlâ kapalı ama içeri girebilirim."

"James," dedi Jessie usulca. "Ona borcumuzu ödemenin bir yolunu bulacağız." James başını hayır anlamında salladı.

Jessie gözyaşlarına boğuldu. James içinden hafifçe küfretti ve sonra başka bir şey söylemeden arabayı durdurup Olde Tahoe Tap'e doğru sürdü.

Motoru durdurdu ve onunla yüzleşmek için döndü. "Ivy-

"Hemen döneceğim," dedi, hissettiğinden daha fazla güvenle. Doğruydu, babası onun için para çekmecesine para koymuştu. İçeri girmenin bir yolunu bulduğu da doğruydu. Mace ona kendi

parasını vermişti.

geçen hafta çözü dışarı çıkardığında ve içeri girmesi gerektiğinde.

Ama bu başka bir şeydi. İçeri girip para çekmecesine uzanmak ise bambaşka bir şeydi.

Cesaretin olsaydı haftalar ve haftalar önce yapamayacağın bir şey değil, diye kendine hatırlattı. Derin bir nefes alarak arabadan indi ve binanın arka tarafına doğru yürüdü. Babası ve Harper'ın muhtemelen hâlâ alışveriş merkezinde olduklarını biliyordu ama yine de etrafına bakındı. Sonra arka kapıya döndü ve tuş takımına Mace'in kodunu girdi.

Bölüm 21

"Sakin bunu berbat etme," dedi Abuela. "Bu çok önemli."

Harper, büyük büyükannesinin kırmızı kadife pastasının son rötuşlarını yaparken, "Tanrım, baskı yok," diye karşılık verdi.

Abuela homurdandı. "Siz gençler baskı nedir bilmiyorsunuz." Yaşlı kadın çikolatalı Kiss kurabiyelerinden oluşan tepsisindeki kurabiyelere dikkatle birer çikolatalı Kiss ekliyordu. "Benim zamanımda yirmi dört-yedi saat canımızı dişimize takarak çalışırdık."

"Ve ben bu kadar tembel miydim?"

Abuela kıkırdadı. "Tamam, hayır. Sen çalışkan birisin. Bu yüzden sana yardım etmek istiyorum." Harper gülmek zorunda kaldı. "Bana yardım etmen için sana para ödüyorum."

"Evet, bir de şu var. Saat başına beklediğimden iki dolar daha fazla ödüyorsunuz." Harper ona bön bön baktı. "Bir kuruş bile az almayacağını söylemiştin!"

"Ve sen de bana inandın." Abuela büyük büyükannesinin kırmızı kadife pastasını incelemek için yanına geldi. "Güzel görünüyor."

"öyle, değil mi?" dedi gururla.

Shay arka kapıdan içeri girdi ve Harper pastayı hızla buzdolabına itti. Shay, onunla Abuela arasında şüpheli bir bakış paylaştı. "Ne?"

"İngilizce bilmiyorum," dedi Abuela ve fırının önüne doğru yöneldi. Shay

Harper'a baktı. "Ve sana. Neden mide bulandırıcı derecede mutlu görünüyorsun?"

"Çünkü kendi mutfağında gönlümce yemek pişiriyorum." Bunu söylemekten asla bıkmayacaktı. "Daha birkaç ay önce korkunç bir patron için canımı dişime takarak çalışıyor, hayatımdan nefret ediyordum. Buraya gelmek kendim için yaptığım en iyi şey oldu."

"Senden nefret etmeyi çok istiyordum," dedi Shay, buzdolabına doğru ilerlerken. "Hayır!" diye bağırdı Harper ve kendini buzdolabının önüne attı.

Shay gözlerini kırptırdı. "Neyin var senin?"

Harper masum görünmeye çalıştı. "Neyin var *senin*?"

Shay gözlerini devirdi. "Sen yeni yürümeye başlayan bir çocuk musun?"

"Buzdolabımdan uzak dur." "Ne zamandan

beri?"

Harper, Mace'in isteği üzerine kırmızı kadife pastayı yaptığından beri. Planları vardı ve bu planlar için Shay'in en sevdiği pastaya ihtiyaçı vardı. "Beni ev ev yiyip bitirdiğinden beri."

Shay küçük masadaki sandalyelerden birine yığıldı. "Biliyorum! Duramıyorum! Sanırım hiç alamadığım için."

Harper'ın telefonu çaldı. "Ona benim olduğumu söyleme," dedi Mace kulağına hızla y. "Ben hazırım, söyle ona

Açsın ve yemek için arkadaş istiyorsun. Sen buraya gelir gelmez Zeke gizlice evine girecek ve pastayı alacak. Abuela senin pastaneni koruyacak."

"Tamam." Harper telefonu kapattı ve Shay'e döndü. "Biliyor musun? Ben de acıktım. Hadi gidip yemek yiyelim."

İki dakika sonra arnavut kaldırımli yürüyüş yolunda ilerliyorlardı, Shay insanların aptal kalbine girmesine izin verdiği için ne kadar aptal olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu çünkü bu aptal hayatını mahvetmişti.

Harper bu duyguyu anlıyordu çünkü çok uzun zaman önce o da aynı şekilde hissetmişti. Ama biraz mesafe ve kendisi için kurduğu yeni bir hayatla, kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Kendi fırınıni işletiyordu. Yeni ilişkiler kuruyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar çok insan onu destekliyordu ve başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordu. Shay de onlardan biriydi. Elbette, pek arkadaş sayılmazlardı ama bu çok gerçektir. Ivy için hissettikleri de öyle.

Bir de Bodie vardı. Ona karşı hissettiklerine bir isim koymak düşündüğü kadar korkutucu değildi. Onunlayken nasıl hissettiğiyle ilgili bir şey vardı. Kalbini ona açmıştı ve o da gerçekten mümkün olduğuna inanmadığı bir kolaylıkla kendini evinde hissetmişti. Bu insanlar için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Kendi insanları için.

Bir dakika sonra, o ve Shay Olde Tahoe Tap'e girdiler. Bodie onları karşıladı, önce Shay'in yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da Harper'ı içine çekerek içini ısıtan bir sarılma gerçekleştirdi. "Mmm," diye mırıldandı kulağına. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle. Neredeyse kızınız kadar iyi sarılıyorsunuz."

Kederli bir kahkaha attı. "Bu sabah mağazada sana sarıldığımı gördüğümde kalbim acıdı."

Yüzüne bakmak için geri çekildi.

"İyi anlamda," diye güvence verdi ona. "Hem de en iyi şekilde."

Elini Shay'in yüzüne koydu ve Shay de dudaklarını onun avucuna

götürüp öptü. "Pekâlâ," dedi Shay. "Gösteriş yapmayı bırak."

Bodie onları bir masaya götürdü. Servis elemanları menülerle

geldi. Mace'di.

Shay şaşkınlıkla donakaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Merhaba, benim adım Mace ve bu gece size ben hizmet

edeceğim." "Bir aydan fazladır bana hizmet etmekten

kaçınıyorsun," dedi Shay.

"Bu geceki özel kokteylimiz Altına Hücum," diye sözlerine devam etti. "Yardımcı olabileceğim ya da sizin için cevaplayabileceğim bir şey var mı?"

"Evet," dedi Shay boynunu bükerek, bir o yana bir bu yana bakarak. "Kameralar nerede? Eski sevgililerin halka açık bir yerde kavga ettiği bir reality şovda mıyız? Çünkü birazdan olacak olan şey bu."

Mace gülümsedi. "Yemeklere gelince, her çeşit var. Şahsen ben Dağ Burgerlerini tavsiye ederim."

Shay ağzını açtı ama Harper elini Shay'in koluna koydu. "İki hamburger alacağız," dedi. "Kulağa hoş geliyor."

Mace ona minnettar bir bakış fırlattı.

"Ve *en az* iki Gold Rush," dedi Shay.

Mace hafifçe eğildi, çok sevimli, çok tatlı bir gülümseme ekledi ve uzaklaştı. Shay

arkasından bakakaldı. "Bir şeylerin peşinde."

Harper bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Asıl soru, güçlerini iyilik için mi yoksa kötülük için mi kullanacağı?" "Güçlerini mi?" Harper sordu.
"Karizmatik, büyüleyici ve bir rahibeyi bile büyüleyebilir."

Harper gülümsedi. "Rahibe olmaman iyi bir şey."

Burgerler gerçekten de çok lezzetliydi, Gold Rush'lar da öyle. O ve Shay yemeklerini bitirdiklerinde tamamen tıka basa doymuş ve hafif çakırkeyif olmuşlardı.

Bodie onlara doğru ilerledi. "Burada her şey yolunda mı?" Shay'e gülümsedi, sonra Harper'a döndü ve ... *gerçekten* gülümsedi, sıcak, tatlı, seksi, sadece onun için gülümsedi ve Harper da ona uyuşukça gülümsedi. Onu sandalyesinden çekip çıkardı ve nefesini kesen bir merhaba öpücüğü verdi. "Yarın gece meşgul müsün?"

"Hayır," dedi. "Neden?"

"Belki dışarı çıkıp eğlenceli bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm."

Eğlenceye kesinlikle karşı değildi. "Pekala. Ne giymeliyim?"

Gülümsedi, o yaramaz gülümsemesiyle. Birbirlerine fısıldaşıyorlardı ve sesi alçak ve seksiydi. "Seni aldığımda ne giymeni istediğimi mi soruyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı biraz soluk soluğa.

"Ruj."

Aman Tanrım.

"Ciddi misin?" Shay elindeki çatalı onlara doğru

salladı. "Ne?" Bodie sordu.

"Eski sevgilinizin ailesinin meyhanesinde oturup onun gülümsemesini ve siz hariç herkesi etkilemesini izlemekten daha kötü ne var biliyor musunuz, çünkü aptallık edip gitmesine izin verdiniz? Ben sana söyleyeyim. İkinizin aptalca aşık olmanızı ve birbirinize sersem sersem bakmanızı izlemek."

Harper "aptal aşık" kısmına şaşırarak başladı. Bodie değil. Pişman görünmüyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Shay, çatalını hâlâ onlara doğru uzatarak, "ikinizin de birileriyle yattığını ve benim yatmadığımı bilmek de çok sinir bozucu."

Harper ellerini sıcak yanaklarına götürdü. "Lütfen bunu söylemeyi kes."

"Hey, yüzünde son zamanlarda bir sürü gerçekten harika orgazm geçirdim ifadesi olan sensin. Patates kızartmanı yiyecek misin?"

Harper, Shay'in ağzı doluysa belki konuşmayı keser diye düşünerek onunkini itti. "Belki de o kadar da harika değillerdi. Bunu hiç düşündün mü?"

"Patates kızartması mı?"

"Orgazmlar!" Harper bunu bağırdığını birkaç kişi ona baktığında fark etti. Bodie, Shay'e

"Olağanüstülerdi," dedi.

Harper gözlerini devirdi ama aynı zamanda kızardığını da hissetti - utançtan değil ama ne kadar istisnai olduğunu hatırlayınca.

"*Her neyse*," dedi Shay ve elini kaldırdı. "Garsonum nerede? Hani şu *eskiden* yattığım, bana gerçekten harika orgazmlar yaşatan? Daha fazla alkole ihtiyacım var."

"Hamburgerler nasıldı?" Bodie sordu. "Mace kendisi yaptı." Shay

omuz silkti. "Fena değillerdi."

Hepsi Shay'in neredeyse yalayarak temizlediği tabağına baktı.

"Ne olmuş yani?" Shay dedi ki. "Adam yemek yapabiliyor. Kim sipariş ederse onun için yapıyor, özellikle benim için değil."

"Bilemezsin," dedi Bodie. "Belki öpüşüyordur." "Ya da

bazı kötü haberler için bana yağ çekmeye çalışıyordur."

Bodie onun saçının bir telini çekiştirdi. "O değil. Keyfini çıkarmaya

çalış." "Eğleniyorum."

Bodie onun vücut dilini inceledi. "O kadar gerginsin ki kopacaksın."

"Evet, kardeşinin de böyle bir etkisi var."

Bodie güldü, eğildi ve Harper'ı tekrar öptü, sonra uzaklaştı. "Bunu ben de istiyorum," dedi Shay.

"Onu alamazsın. O benim."

"O değil. O değil." Durakladı. "Tamam, onu bir dakika içinde alırdım, ama gerçekten sadece ikinizin sahip olduğu şeyi istiyorum. Ve bunu Mace ile istiyorum."

"Gitmesine izin verdiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kahretsin."

Mace tabakları toplamaya geldi.

"Hesap lütfen," dedi Shay.

"Müesseseden. Birkaç dakika kalır mısınız?"

"Neden?" diye sordu her zamanki

şüpheciliğiyle.

"Seninle konuşmayı gerçekten çok isterim," dedi usulca. "Sadece arkada hızlıca bir şey yapmam gerekiyor." Shay onun gözlerinin içine baktı, kendi gözleri de ciddiye. Ciddi. "Mace-"

"Lütfen?"

Harper'a başıyla onay verdi ve o gidince kararsız bir ifadeyle Harper'a döndü. "Şimdi tekrar arkadaş olduğumuza göre, sanırım bana başka insanlarla görüşmeye başlayacağını söylemek istiyor. Ayrıldığımızda bunu ima etmişti ama sonra ikimiz de yapmadık, yani ..." Alt dudağını ısırıldı. "Çok güçlüyüm ama bunun için yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum."

Harper hiçbir şeyi ele vermemeye çalışarak, "Belki de düşündüğün gibi değildir," dedi. Mace pastayla çıkarken Shay şüpheyle bakıyordu.

"Bekle, o da ne?" diye sordu. "Bu düşündüğüm şey mi? Bu ..." Harper'a döndü. "Büyük büyükannenin tarifiyle yaptığın ve paylaşmadığın kırmızı kadife pastan mı?"

"Evet."

Shay Mace'e döndü. "Neler oluyor? Bugün benim doğum günüm değil." "Hayır, ama umarım kutluyoruzdur."

"Neyi kutluyoruz?"

"Birbirimizi tekrar görmeyi kabul etmek."

Kadın ona baktı. "Birbirimizi her zaman 'görüyoruz'."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ona baktı, gözleri yumuşamıştı. "Korktuğunda seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Sen hazır olmadan asla bir şey istememeliydim."

"Ya asla hazır olamazsam?" diye fısıldadı, yürek parçalayıcı bir şekilde korkmuş görünüyordu.

Mace onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Başka kimseye ihtiyacım yok, asla. Birbirimize olan aşkımızı taahhüt eden bir kâğıt parçasını imzalamaya asla hazır değilsen, benim için sorun değil. Aramızda ne olduğunu biliyorum."

Shay nefesini içine çekti. "Gerçekten mi?" "Gerçekten, bebeğim. Seni seviyorum. Çok özür dilerim."

Gözleri doldu. "Hayır, açıklamaya çalışmadan gitmene izin verdiğim için özür dilerim. O günden beri her gün pişmanlık duyuyorum. Ama aşk benim için her zaman berbattı. *Her zaman.*"

"Biliyorum," dedi nazıkçe. "Her zaman biliyordum. Yürümemeliydim." Başını salladı, kendinden iğrenmiş görünüyordu. "Ben de o günden beri her gün verdiğim tepkiden pişmanlık duyuyorum."

Shay'in sesi dayanılmaz derecede umut doluydu. "Öyle mi?"

"Evet. O zaman şu şeyi tekrar deneyelim." Yüzünü kavrayıp başparmağıyla birkaç damla

gözyaşını silerken sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Bunu herhangi bir lisans veya imza olmadan yapalım, sadece kendi yoluna gitmesine ve bizi istediğimiz yere götürmesine izin verelim. Ne dersiniz?" Pastanın üzerindeki tek mumu yaktı.

Shay uzun süre sessiz kaldı. Harper pastanın erimesi konusunda endişelenmeye başlayana kadar. Ya da barın alev almasından. Shay nihayet konuşana kadar herkes garip bir sessizlik içinde nefesini tutuyordu. "Hayır demeyeyim diye bunu seyirciyle mi yapıyorsun?"

Mace yüzünü buruşturdu. "Evet?"

Shay bir parmağını kaldırdı ve uzun bir süre gözlerini kapadı. Sonra mumu üfledi. "*Evet*," dedi Mace'e bakarak.

"Evet," diye tekrarladı Mace dikkatle. "Muhtemelen erimiş bir parça keke evet mi? Beni affetmeye evet mi?"

Benimle tekrar birlikte olmaya evet mi?"

"Evet. Hepsine. Çünkü aşk seninle berbat değil."

Mace, Shay'i sandalyesinden çekip kollarına aldı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu öptü. o.

Harper elini göğsüne götürdüğünü fark etti, dayanılmaz bir şekilde duygulanmıştı ve bu iki insan için mutluydu.

muhtemelen ondan daha inatçı olan bir sürü insan vardı.

Bodie Harper'ı yanına çekti ve Harper buraya gelene kadar hiç bilmediği harika bir şeyin parçası olduğunu hissetti.

Shay sonunda Mace'in elinden kurtuldu ve parmağını kremanın üzerinde gezdirdikten sonra emerek parmağından çıkardı. "Aman Tanrım. Öldüm ve cennete gittim."

Bodie Harper'a doğru eğildi ve kulağına fısıldadı, "İnanılmaz."

"Bu sadece bir pasta."

"Bundan çok daha fazlası. Ve seni kastettim. *Sen harikasın*."

Onunlayken kendini harika hissediyordu. "Bodie?"

"Öyle mi?"

"Ayarladığım tempoyu hatırlıyor musun?" Kız onun yüzüne baktı. "Belki de ikinci vites geçmeliyiz."

Bodie usulca güldü. "Bebeğim, ikinci vites geçtik." Sonra başını eğdi ve onu öptü.

"Bunu yapmaya devam ediyorlar," dedi Shay.

Harper kurtuldu ve Bodie'ye gülümsedi.

Onun karşılık gülümsemesi kalbini aydınlattı. Aslında o kadar çok gülümsüyordu ki, Bodie garsonlardan birine bir şey söylemek için döndüğünde telefonunun cebinde vızıldadığını hissettiğinde yanakları acıdı.

Harper telefonunu çıkardı. Ivy. "Selam, bebeğim." "Babamla birlikte misin?"

Genç kızın sesindeki endişe ve stres Harper'ın gülümsemesini yok etmişti. "Evet, iyi misin?"

"Sana bir şey söylemem gerek ama ona söylemeyeceğine söz vermelisin."

Aman Tanrım. "Ivy, bunu

yapamayacağımı biliyorsun-" "Bana söz ver, yoksa hemen kapatıyorum."

Harper, Bodie'nin mutfığa girdiğini görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Nefesini içine çekti, iki arada bir derede kalmıştı. Eğer söz vermez ve Ivy telefonu kapatırsa, neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmayacaktı. Eğer söz verirse, bu Bodie'ye çocuğu hakkında bir şey söylememek anlamına gelecekti. "Ivy-"

"Biliyordum. Güle güle, Harper-"

"Hayır!" Sesini alçalttı. "Tek kelime etmeyeceğim. Neredesin?" "Söz

ver bana!"

"Söz veriyorum," dedi Ivy'nin sesindeki gerçek korku ve panikten etkilenerek.

"Yaralandın mı?" "Her şeyi berbat ettim. Tamamen batırdım."

"Ivy, bana sadece nerede olduğunu söyle."

"Yalnız kalana kadar olmaz."

Harper ayağa kalktı. "Tamam, şimdi dışarı çıkıyorum. Bana konumunuzu adresine gönderin. Benimle hatta kal." Müziğin sesi yükselmiş ve herkes dans pistine geçerek eğlenmeye başlamıştı. Bodie'nin gittiğini gördüğü mutfağa açılan kapılara baktı.

"Acele et," diye fısıldadı Ivy.

Kadın hareket etmeye başlayınca Zeke ona baktı, bakışlarında bir soru vardı. "İyi misin?"

"Evet," dedi, Ivy'nin onu dinlediğini biliyordu. Dışarı çıktı ve Bodie'ye bir mesaj yazmaya başladı: Gitmeliyim, ara beni.

"Harper?" Ivy sordu, sesi inceydi. Korkmuş. "Hâlâ orada mısınız?"

"Tam burada." Ivy'nin bulunduğu yerin pinine erişirken arabasına bindi. "Tahmini varış sürem on yedi dakika."

"Acele et."

GPS onu Hidden Falls'a ve otoyoldan çıkan dar ve bozuk bir toprak yola götürdü. Ivy telefonda kulağına "Dur!" dediğinde çok uzaklaşmamıştı.

Kenara çekecek yer yoktu, o yüzden frene bastı. Arabanın etrafında tozlar yükseldi ve daha tozlar dağılmadan Ivy yolcu koltuğuna atladı.

Harper arabanın karanlık sınırları içinde onu olabildiğince inceledi. Genç kız daha önce olduğu gibi basit bir kot pantolon, tişört ve eski püskü spor ayakkabılarıyla görünüyordu. Yaralanma belirtisi yoktu. "İyi misin?"

"Buradan çıkabilir miyiz lütfen?"

Harper arabayı döndürmeyi başardı ve dar yolda zilyon noktalı bir dönüş gerçekleştirdi. Tekrar otoyola çıkana kadar konuşmadılar.

"Beni nereye götürüyorsun?" Ivy sordu.

"Babana. Olde Tahoe Tap'te."

"Hayır!" Ivy ona doğru baktı. "Lütfen, beni eve götürebilir misin? Onu bekleyeceğim ve sadece o ve ben olduğumuzda her şeyi anlatacağım, söz veriyorum. Zaten beni gece yarısından önce beklemiyor."

Harper bunda bir hata bulmaya çalıştı ama bulamadı. "Tamam, ama konuşmaya başla."

Ivy derin bir nefes aldı. "James ve Jessie'nin borçlu oldukları bir adamla başları derde girdi. Ben de Bodie'nin harcamam için ayırdığı parayı onlara ödünç verdim."

Harper ona baktı. "Senin için kasaya bıraktığı para mı?" Ivy yüzünü buruşturdu. "Geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

"Babanın barından mı çaldın?"

"Ödünç aldım. Ve başka seçeneğim yoktu."

Harper başını salladı. "Ivy, her zaman bir seçenek vardır."

"Hayır, anlamıyorsun!" Ivy ağladı. "Onlar da benim gibiler, ama benim kadar şanslı değiller. Ne sen varsın ne de Bodie. Hiç kimseleri yok. Onlara yardım etmek zorundaydım. Bir partiye beş yüz dolar ve bardan aldığım biraz alkol getirmeleri gerekti."

Harper'ın kafası Ivy'ye doğru döndü. "Ne?"

"Sonra polisler geldi ve herkes kaçtı, ben de James ve Jessie'den ayrı düştüm. Güvendeler, bana mesaj atıyorlar, beni kaybettikleri için çok kötü hissediyorlar. Benim için geri geleceklerdi ama ben seni aradım." *Çünkü teselliye ihtiyacım vardı.*

"Aklından ne geçiyordu?" Harper talep etti. "Tutuklanabilirdin."

Ivy yolcu koltuğuna yığıldı. "Ders almak isteseydim Bodie'yi çağırırdım."

"Bu *bir tavır mıydı*?" Harper ona doğru baktı. "Çünkü soru sormadan senin için buraya gelerek büyük bir riske giren bir insana karşı takınılan bir tavır gibiydi."

"Çok sordun."

"Ve sen bana hiçbir şey söylemedin ama ben yine de geldim. Ve şimdi senin yalanlarının suç ortağımı."

Ivy burnunu çekti. "Özür dilerim!" Yüzünü kapattı. "Her şeyin çok mükemmel olduğunu biliyordum. Bodie ve tüm ailesi. Sen . . ."

Harper ona şok olmuş bir inançsızlıkla baktı. "Yani her şeyi berbat etmeyi mi *seçtin*?"

"Evet!" Ivy ağladı. "Ben aptalım, tamam mı? Ve bunun bir önemi yok. Barın para çekmecesinden para aldım. Ve alkol. Öğrendiği anda zaten gitmiş olacağım. Asıl planıma sadık kalmalıydım: Ortaya çıkmak, sperm donöründen nafaka borcumu almak, sonra da gidip Santa Barbara ya da San Diego'da bir plajda yeni bir hayata başlamak. Ama sonra burayı sevdim ve kaldım. Sonsuza kadar kalacağımı sanmıştım. Çok aptalca."

"Bekle, bu yüzden mi geldin?" Harper nefesini içine çekti. Bodie bunu öğrendiğinde kalbi kırılacaktı. "Öncelikle, o senin sadece sperm donörün değil. O senin baban. Ve seni koşulsuz ve ilk görüşte sevdiğini göstermek için yaptığı onca şeyden sonra bunu söyleyemiyorsan, o zaman dikkatini vermemişsin demektir. Ve gençlik yıllarını yalnız geçirmiş biri olarak söylüyorum, beni senin seni sevdiğin gibi seven bir babam olması için *her şeyimi* verirdim." Arabayı Bodie'nin evinin önüne çekti.

Karanlıktı.

Ivy koltuğa çöktü. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Hayır, yarın sabah ilk iş olarak sen söyleyeceksin, çünkü o eve geç gelecek."

"Tamam." Ivy, Harper'ın arabasından indi.

"Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum," dedi Harper. "Ama seni önemsiyorum, Ivy.

Hem de çok." Genç kız başını sallayıp kapıyı kapatırken ve eve girerken gözleri doldu.

Harper arabasını garaj yolundan çekmeden önce üst kattaki yatak odasının ışığının yanmasını bekledi. Eve vardığında Bodie'nin onu aramasını bekledi.

O aramayı beklerken uyuyakaldı.

Bölüm 22

Ivy, yeni harika yatak takımına rağmen pek uyuyamıyordu. Sabah olduğunda sıcak koltuğa oturacağını bildiği için rahatlamak zordu. Parasını en kısa zamanda geri getireceklerine söz veren ikizlerle kısa bir süre mesajlaştı ama Rock'ın gazabına uğramaktansa bölgeyi terk etmek zorunda kalacaklarını biliyordu.

Bodie'nin mutfığa girdiğini duyduğunda, dışarısı hâlâ karanlıktı. Sineye çekti ve üzerine bir şeyler giydi. İçindeki her şey ona sırt çantasını alıp kaçmasını söylüyordu, tıpkı en başta planladığı gibi. Ama o bunu istemiyordu. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordu. *Babası* Bodie Campbell'ın kendini tanıttığı gibi biri olduğuna, onu anlayacağına ve affedeceğine inanmak istiyordu.

Ama bunu hak etmediğini biliyordu. Birbirlerine karşı dürüst olma anlaşmalarını bozmuştu. Nereye gittiği konusunda yalan söylemiş, sonra da sadece ondan çalmakla kalmamış, kız arkadaşını da bu işe bulaştırmıştı. Ve tüm bunları isteyerek yapmıştı.

Tanrım, çok aptaldı.

Merdivenlerin dibinde koridorda durdu çünkü mutfakta telefonla konuştuğunu duyabiliyordu. Bir yandan hoparlörü açıp bir yandan da kahve yapıyordu ve annesinin tiz ve öfkeli sesini duyunca donup kaldı.

"On altı yıldır onun yanında değildin," diyordu. "Şimdi öylece devreye girip kahraman ebeveyn olamazsın."

"Orada olmamam kimin suçu Jenny?" Bu babasının sesiydi, alçak ve kontrollü. "Bak, sadece şu anla ilgilenelim."

"Önümüzdeki hafta okula başlayacak. Evde olması gerekiyor."

Ivy kıpırdamadı, gözünü kırpmadı, "*Burası artık onun evi*" demesini bekledi. Ya da *geri dönmeyecek, onu tutmak istiyorum*. Onun yerine, "Anlaşıldı. Uçuşu ben karşılayacağım."

Söylediği her şeye inandığı için kendini aptal gibi hisseden Ivy, gözyaşlarını silip süpürmek zorunda kaldığı için kendine kızarak arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı koşturaya başladı. Sırt çantasını kaptığı gibi pencereye gitti ve evin birkaç metre ötesindeki çam ağacının kocaman dalına uzandı. Tam aşağı doğru kaymaya başlamıştı ki, babasının - hayır, sperm donörünün - kapalı yatak odasının kapısının diğer tarafından ona seslendiğini duydu.

"Ivy? Uyanık mısın? Yaban mersinli krep yapıyorum."

Bir süre orada asılı kaldı, kaybolan umutları ve hayalleri içinde asılı kaldı. Onu bunun gibi bir sürü sabah geçireceklerine inandırmıştı ama yalan söyleyen ve anlaşmalarını bozan tek kişi o değildi.

Ayrıldığı için kendini kötü ya da suçlu hissetmek istemedi. Ama hissetti. Berbat hissediyordu.

Belli ki adam ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu ve kadın bunu tahmin bile edememişti. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu bilmeliydi.

Annesinin her zaman yaptığı şeyi yapmadan önce: biriyle ilişkiye girmeden ve sonra artık onu etrafında istemeden önce. Ne yapacağını biliyordu ama *yine* de planını ertelemişti, hem de ne için? Ortaya çıktığı gibi, *hiçbir şey için*.

"Ve merak ediyorsan, evet, krepler bariz bir rüşvet," dedi yatak odasının kapısından. "Çünkü sanırım ikimiz de konuşmamız gerektiğini biliyoruz."

Olamaz. Ağaçtan aşağı kayarak koşar adım yere indi ve Bodie'yi dikiz aynasında gördü.

Şafağı birkaç dakika geçe, Harper mutfakta hamur yoğururken bir yandan da dün gece Bodie'den hiç haber alamadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordu. Arka kapı açıldığında, fiziksel aktiviteden çok stresten kaynaklanan omuzlarındaki gerginliği hissediyordu.

Bodie.

Ham, tek güneş lekesinde uyuduğu yerden sıçradı ve en sevdiği insanlardan birine koşabilmek için patilerini altına almak için muşamba üzerindeki bir kedi gibi çabaladı.

Bodie çömeldi ve köpeğe sarıldı, ama her zaman yaptığından çok daha kısa bir süre için, bu da Ham'in bir protesto sesi çıkarmasına neden oldu. Bodie bakışlarını Harper'a çevirdiğinde bir elini köpeğin başında bıraktı. "Ivy burada mı?"

"İş için mi? Henüz değil." Onu gördüğü için rahatlamış ve mutlu olan kadın da ona doğru ilerledi, onu öpmek için parmak uçlarına çıktığında ellerini kirletmemek için yanlarında tuttu ama adam bir adım geri çekildi.

"O gitti," dedi açıkça.

Harper'ın kalbi durdu ve sonra midesine kadar indi. "Ne?"

"Onu uyandırmak için yukarı çıktığımda pencere açıktı ve o ve eski sırt çantası gitmişti."

Harper bir nefes verdi. "Yani bu sabah senden özür dilemek için aşağıya gelmedi mi?"

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Ne için? Bardan para aldığı için mi?"

Ona baktı, içinde çok ama çok kötü bir his vardı. "Biliyor musun?"

"Kameralarımız var, Harper. Jason dün gece kapanışta kayıp parayı buldu ve biz de kayıtları kontrol ettik. Biz açmadan önce içeri girmek için Mace'in şifresini kullanmış. Bu sabah açıklama yapmak için bana geleceğini umuyordum. Ama gelmedi." Gözleri lazer gibi odaklanmıştı. "Şimdi de sen."

"Dün gece bardayken beni aradı."

"Zeke bir koşucu gibi görüldüğünü söyledi. Başta ona inanmadım."

"Sana bir mesaj bıraktım," dedi.

"Senden bir mesaj almadım."

"Hayır, ben ..." Telefonunu çıkardı ve mesajlarına erişerek onun adına kaydırdı. "Beni ara" mesajı oradaydı, gönderilmemişti. "Aman Tanrım, göndermeyi unuttum." O yoğun gözlere baktı ve alt dudağını ısırıldı. "Dün gecedен beri onu görmedim."

"Ne demek dün gece?"

Nefesini içine çekti. "Ivy, Jessie ve James'le bir partideyken başı belaya girdi. Gelip onu almam için beni aradı. Çok korkmuştu. Kimseye söylemeyeceğime söz verene kadar bana nerede olduğunu söylemedi. Ben de gidip onu aldım ve senin evine bıraktım. Bu sabah ilk iş sana her şeyi anlatacağına söz verdi."

"Tamam." Yüzü duygudan yoksundu, sesi de öyle. "Şimdi bana neden söylemediğini açıkla."

"Üzgündü ve telefonu kapatmaya hazırdı. O anda, ona yardım edecek birinin olması, onu size ispiyonlamaktan daha önemli görünüyordu."

"Ben onun babasıyım. Onu ispiyonlamak yok. Bana söylemen gerekirdi. Nereye gidiyordu?" "*Hiçbir yere. Gitmeyeceğine söz verdi.*"

"Verilen sözlerin bu kadar kolay tutulmaması çok komik."

Doğrudan isabet, ama şimdi onlarla ilgili değildi. Ivy kayıpken olmaz.

Bodie hareket etmemişti. Tek bir kası bile. "Kızım hakkında bana söylemeyi ihmal ettiğin, onu bulmama yardımcı olacak başka bir şey var mı? Nereye gidebileceği konusunda sana bir ipucu verdi mi? Chicago'ya geri dönmeyeceğini biliyorum. En azından döneceğini sanmıyorum."

Onun bakışlarıyla buluştu ve onu tuttu, ki bu kolay değildi. Ama bir şeyler inşa ettiklerini hissediyordu, iyi bir şeyler. Buna inanmasına yardım etmişti. "Ivy kaçıp güneyde, Santa Barbara ya da San Diego gibi sıcak bir yerde yeni bir hayata başlayabilmek için nafakasını geri almaya gelmişti ama ..."

"Dur bakalım." Elini gözlerine götürdü, on altı yaşında bir kızın bunu tek başına yapması fikri karşısında sarsıldığı belliydi. "Tanrım," dedi, zar zor duyuluyordu.

"Ama Bodie, fikrini değiştirdi. Burayı çok sevmişti. Artık gitmeyi planlamıyordu."

Bunu anladı ve konuştuğunda sesi ölümcül derecede sakın ve ölümcül derecede sessizdi. "Görünüşe göre işler değişti. Dışarısı otuz derece ve çocuğum dışarıda ve sen bunun bir olasılık olduğunu bilmekle kalmadın, bunu benden sakladın."

Adamın ifadesi kadının içini parçaladı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum-"

"Eğer yardım anlayışınız buysa, lütfen bir daha bize yardım etmeye çalışmayın." Kapıya doğru ilerledi ama sonra durakladı. "Bize bir şans vereceğine söz vermiştin."

"Bize bir şans veriyorum. İkinci vitesi geçtik, hatırladın mı?"

"Bizi haritadan sildin."

"Korkmuş ve belki de tehlikede olan bir genç sizi arıyor ve ancak söylemeyeceğinize söz verirsiniz ona yardım etmenize izin vereceğini söylüyor. Siz olsanız ne yapardınız?"

"Bu bir varsayım değil. Babasına verdiğiniz çok daha büyük bir söz yerine *reşit* olmayan birine verdiğiniz sözü tutmayı seçtiniz."

Bunun yüzde yüz doğru olması onu en az öfkesi kadar incitmişti. "En azından onu bulmana yardım etmeme izin ver."

"Bence yeterince şey yaptın." Onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları hiçbir şey ele vermiyordu. "Ivy için doğru olanı yapacağım konusunda bana güvenmedin ve ben bunu aşamıyorum. Ama daha da kötüsü, sana güvendiğimi söylediğinde

-Bir daha benden Ivy hakkında hiçbir şey saklamayacağına söz verdin." Yavaşça başını salladı.

"Burada işimiz bitti."

Kalbi ayak parmaklarına çarptı. "Öylece bittiğine mi karar verdin?" "Hayır, geçen gece beni içeri çekmediğin anda karar verdin ht." Ve sonra gitmişti.

Orada ne kadar durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, olduğu yerde donup kalmıştı, ağzı bir karış açık kalmıştı. Belki her şeyi berbat etmişti ama ona güvenmediği konusunda yanılmıştı. Ona güvenmişti. Ve onun da kendisine güveneceğine inanmıştı. Ama eğer güvenmiş olsaydı, neden böyle davrandığını da anlamış olurdu. Dün gece düşüncesizce hareket etmişti, evet, ama aynı zamanda kalbinden gelerek, *hem* Bodie'yi hem de Ivy'yi ön planda tuttuğuna inanarak.

Ve bir kez daha yeterli olamamıştı. Bu her zaman en alt sınırdı, değil mi, yetersiz kalması, asla tam olarak yeterli olamaması? Ve görünüşe göre, ondan uzaklaşmak da oldukça kolaydı. Kapıyı kilitledikten sonra, hâlâ una bulanmış bir halde yavaşça yere kaydı.

Ham onun kucağına emeklemeye çalıştı ve o da yüzünü onun kürküne gömdü ve onu asla hayal

kırıklığına uğratmayan tek adama tutundu.

Bodie'nin beyni görev dışında her şeye kapandı: Ivy'yi bulmak. Av moduna geçti. Fırından doğruca şehirdeki tek otobüs durağına gitti ve bilet gişesindeki adama Ivy'nin bir resmini gösterdi. "Onu gördünüz mü?"

"Dostum, bu sabah hava buz gibi, kimse gelip gitmiyor." "Sadece resme bakabilir misin?"

Adam fotoğrafı çekti, artık gözleri kapalıydı. "Burada kimse yok ve dün öğleden beri hiç otobüs kalkmadı."

Bodie adamı küçük penceresinden dışarı atmayı düşündü, ama şu anda tutuklanacak zamanı yoktu. "Onu gördün," dedi hissetmediği bir sakinlikle.

"İyi. O buradaydı."

"Ne zaman?"

"Yarım saat önce. Tarifeye baktı, saat 14:00'e kadar hiçbir otobüsün kalkmadığını gördü ve bilet almadan gitti. Ve hayır, nereye gittiğini bilmiyorum."

Bodie'nin telefonu çaldı ve bir mesaj görmek için cep telefonunu çıkardı.

Ivy geldi. Sana söylediğimi ona söyleme.

O iyi mi?

Tatlım, o bir ergen, asla iyi olmazlar.

Gitmesine izin vermeyin, yoldayım.

ANNE: Buraya geldiğinde, SEVGİYLE LİDERLİK ET.

Bu da ne demek oluyor? Sevgiyle önderlik et. Annesine doğru yola çıktı, düşünceleri kamyonetinden daha hızlı ilerliyordu. Çocukluğunun geçtiği sokağa döndüğünde annesinin ne demek istediğini anlamıştı. Tyler'ı ve babasını kaybettiğinden beri duygusal olarak ulaşılmaz olmuştu. Annesine, kardeşlerine ya da *herhangi birine* onları sevdiğini en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordu. Ivy'ye de hiç söylememişti ki bu daha da kötüydü çünkü en azından ailesi onları sevdiğini *biliyordu*.

Ama Ivy'nin, kalbinin tamamen sahibi olmasına rağmen, onun gerçekten nasıl hissettiğini bilmesine imkân yoktu.

Ne de Harper - şu anda oraya gidemezdi.

Yine de göğsünde kalbini sıkıan yumruk hafifçe gevşedi. Ivy otobüse binmemişti. Annesinin evinde güvendeydi. Bunu nasıl düzelteceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama düzeltecekti. Bir görev başarısızlığı *daha* yaşamayacağından emindi.

Aklı yine Harper'a gitti ama o kapıyı açmaya hazır değildi. Teker teker.

Arabayı ailesinin garaj yoluna çekti ve indiğinde annesinin kapıda durduğunu gördü. Koşarak merdivenleri çıktı ve ona sıkıca sarılıp yanağından öptü. "Seni seviyorum anne."

"Şu anda bunu duymaya ihtiyacı olan ben değilim."

"Telefonunu kapattı. Endişeden hasta oldum."

Annesi kısa bir kahkaha attı. "Benim kuşağımın çocukken yaşadığı keyfi asla alamayacaksınız, eve gitmeye karar verene kadar ailelerimizin bize ulaşmasının hiçbir yolu olmadığını bilmek."

"O zamanlar zaman farklıydı."

"O kadar da farklı değil." Onun yüzünü avuçladı. "Çok şey yaşıyor ve bilmesi gereken şey sana güvenebileceği. Nasıl sevineceğini senden öğrenmeye ihtiyacı var. Bunu anlayabiliyor musun? Çok şey yaşadı bebeğim ve şu anda her şeyden çok ihtiyacı olan şey senin için ne kadar önemli olduğunu"

bilmek."

"Bundan nasıl şüphe edebilir?"

Annesi nazikçe yanaklarını okşadı. Sonra o kadar da nazikçe değil. "İyi düşün. *Gerçekten* iyi."

Bodie başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bir dakika önce iyiydik ve bir dakika sonra o gitmişti."

"Bulmacanın bir parçasını kaçırıyorsun."

"Anne." Elleri saçlarının arasında gezdirdi. "Belli ki benden daha çok şey biliyorsun. Sadece söyle bana." "Sanırım bu sabah Jenny'ye hatırladığından daha fazlasını söyledin."

Bodie ona baktı. "Ivy çağırıyor duydun."

"Siz dinsizlere kaç kez hoparlörden gelen bir çağrıya cevap vermenin kabalık olduğunu söyledim?"

Ayrıca onu üzen annesi de değildi. Annesini ve nasıl biri olduğunu biliyor."

"Oh kahretsin." Bodie nefesini dışarı verdi. "O

bendim." "Sendin."

"Ama ben ne dedim ki? Tek kelime bile etmedim."

"Zihnindeki sessizlik, söylenen her şeyi kabul etmek anlamına gelir."

Bodie aramayı kafasından tekrar geçirdi. "Ivy'nin ayrılmak zorunda kalmasını istemediğim için tartışmamaya çalışıyordum."

"O kısmı söylemediğini varsayıyorum, yoksa bu konuşmayı yapıyor olmazdık." Annesi onun kolunu sıktı. "Senin eski odanda uyuyor. Belki de bilmesini istediğin şeyi gidip ona söylemelisin."

Bodie başını kapı pervazına birkaç kez vurdu, annesi homurdandığında durdu. "Bu sana komik mi geliyor?" diye sordu, inançsızlığı ağır basarak. "Onun bana çektirdiklerinin *yarısını* bile sana çektirmedik."

Annesi *sert* bir şekilde güldü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Pencerenden gizlice çıktıktan sonra kaç gece uyanık kalıp eve gelmeni beklediğimi biliyor musun? Ve evet, biliyorum. Zeke senin aptallığını hep bana anlatırdı."

Pislik kardeşiyle daha sonra ilgilenecekti.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi ve bunu yüksek sesle söylediğini fark etmesini sağladı. "Ve hey, siz çocuklar kırk yaşına gelmeden saçlarımı tamamen ağarttınız. Ebeveynliğe hoş geldiniz."

Bodie gözlerini kapattı. "Ne yaptığımı bilmiyorum anne. Ivy ile değil. Harper'la değil. Hiç kimseyle."

"Oh, tatlım, hala anlamadın mı? *Kimse* ne yaptığını bilemez. Birbirini seven insanlar bile mantıksız davranabilir ya da sinirlenebilir ve bazen sen de bunu fark etmek zorunda kalırsın" - parmağıyla nazikçe göğsünü dürttü- "evet, *sen* bir pisliksin."

Bir kahkaha attı.

Gülümsedi. "Sana söyleyebileceğim tek şey, eğer her günün her anında yanında olursan ve onu olduğu gibi seversen, o küçük kız kabuğundan çıkacaktır. Sana söz veriyorum. İlk on altı yılında onun hayatında olacak kadar şanslı değildiniz, ancak evren size şimdi iyi ya da kötü orada olma şansı verdi. Pek çok insanın yaptığını yapma ve neyin önemli olduğunu gözden kaçırma."

Çok geç. Bunu iki önemli olayda yapmayı başarmıştı. Tyler öldüğünde ve kalp krizinden sonra babasının yanında olamadığında. Yani evet, Ivy'ye iyi bir baba olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Tanrı biliyordu, o bunu fazlasıyla hak ediyordu. "Ben hallederim," dedi, onu mu yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildi.

Belli ki ona kendisinden çok daha fazla inanan annesi gülümsedi ve ona sıkıca sarıldı. "Biliyorum."

Merdivenlerden çocukluk odasına doğru yöneldi, bir damarını açıp kanatmak zorunda kalacağını biliyordu. Ivy daha azını hak etmiyordu.

Harper da öyle. Çünkü onu içeri almak, korkularını görmesine izin vermek, ona her şeyin kontrolden çıktığını hissettiğini ve kötü adamlardan oluşan bir çeteye yüzleşmenin onu hiç korkutmadığı bir şekilde korkuttuğunu söylemek yerine, bu fırsatı onu dışarıda bırakmak için kullanmıştı, sanki onun hiçbir önemi yokmuş gibi, oysa o çok önemliydi. Aslında, ailesi dışında, onun dünyasındaki en önemli kişi haline gelmişti.

Peki bunun karşılığını nasıl vermişti? *Onun* en büyük korkusunun bu olduğunu bile bile çekip gitmişti.

Ne Ivy'yi ne de Harper'ı hak ediyordu ama artık bunun her ikisini de elinde tutmaya çalışmasına engel olmasına izin vermeyecekti.

Eğer onu alırlarsa.

Bölüm 23

Ivy gözlerini açtı. Büyükannesi onu kontrol ettiğinde uyuyormuş gibi yapmıştı. *Büyükannesi.* Hayatı boyunca onlardan birini istemiş, ne olursa olsun arkasında birinin olmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal etmişti. Sıcak, belki tatlı ve hatta aptal biri, her zaman onun için orada olacak biri.

Denemiş olsa bile, Suzie Campbell kadar harika bir büyükanneyi asla hayal edemezdi. Ya da Mace ve Zeke gibi amcaları.

Ya da Harper ve Shay gibi ona kucak açan, onu kendi çevrelerine çeken ve onun için en iyisinden başka bir şey istemeyen arkadaşları.

Ve bir de Bodie vardı, ona gerçeği söylemeden çok önce ailenin bir üyesiymiş gibi davranan.

Bir zamanlar Zeke'le paylaştığı çocukluk yatak odasında doğrulup yastığı göğsüne bastırdı ve etrafına bakındı. Her tarafı çıkartmalarla kaplı, yara bere içindeki eski bir masa vardı. Duvarlarda bazı posterleri. Bir köşede eski bir snowboard duruyordu. Masanın üzerinde kendisinin ve aralarında Austin'in de bulunduğu kardeşlerinin bir fotoğrafı.

Ve bu dünya ondan saklanmıştı.

Yatağın yanında, komodinin altında kalın bir fotoğraf albümü vardı. Albümü kaldırdı ve bacak bacak üstüne atarak kucağına koydu. Babasının gölde büyüyen bir çocuk olduğu zamanlardan kalma aile fotoğraflarıyla doluydu: jet ski, snowboard, kaya tırmanışı, dağ bisikleti. Annesi yalan söylediği için kaçırdığı her şey.

Annesi gibi her şeyi berbat *ettiği* için kaçıracağı onca şey vardı. O çok aptaldı. Burada bir şey bulmuştu, paradan daha değerli bir şey. Yeniden başlamak istediği yer burasıydı, hiç gitmediği, kimseyi tanımadığı ve çok korkacağı isimsiz bir yer değil. Yüzünü yastığına gömdü, yıkım göğsünde bir ağırlık gibi oturuyordu. Hayatındaki iyi olan her şeyi mahvetmekten gerçekten yorulmuştu.

Kapının çalınmasıyla irkildi ve sonra kapı açıldı. Bodie her zamanki gibi sakin ve rahat görünüyordu ama bugün yüz hatlarında yeni bir gerginlik vardı, gözleri sıcaktı ve onu görmekten mutlu olduğu belliydi ama gülümsemiyordu.

Çünkü ondan çaldın.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Onun aptallığıyla nasıl başa çıkacağını bilmediği için kalbi küt küt atarken, umursamaz bir omuz silkme hareketi yapmak için elinden geleni yaptı. "Burası senin odan."

"Konuşmaya hazır değilseniz hayır demenizde bir sakınca yoktur."

"Ne olduğumu bilmiyorum," diye fısıldadı ve kendi sesindeki gözyaşlarını duydu.

İçeri girdi ve onun yanına oturdu. Onun gibi o da duvara yaslandı ve sonra tek kelime etmedi.

kelime.

Bu annesinin şimdiye kadar yaptığı her şeyin tam tersi olduğundan, bununla ne yapacağından emin değildi. Yaptığı şeyi yüzüne vurması ve gitmesini istemesi için kendini hazırladı.

Onun yerine çenesini açılmış fotoğraf albümüne doğru itti. "Soldaki resim bir gün snowboard yapmaya gitmeden önce çekildi. Bok yemiştım-" Kendini tuttu. "Ee, bayılmışım. Olağanüstü bir şekilde, eklemeliyim. Gerçek bir garaj satışı gibi, yani tahtamı, eldivenlerimi, kaskımı, *her şeyimi kaybettim*-" Çizdiği görüntüden çaresiz bir kıkırdama çıkınca sözünü kesti. "Evet," dedi gülümseyerek. "Muhtemelen görülmesi gereken bir şeydi. Olmam gerekenden çok daha hızlı gidiyordum. Bacağımı kırdım."

Eğlencesi azaldı. "Olamaz!"

"Sadece bir kırıktı, çok kötü bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Ama Mace bunu unutmama asla izin vermedi."

"Yani her zaman her şeyde mükemmel değil miydin?"

Homurdandı. "İnan bana, ben mükemmel değilim. Top sahasında bile değilim. Geçirdiğimiz bu zamandan çıkarabileceğin bir şey varsa, o da budur."

Bu sefer oldu. Geçmiş zaman. "Bu aile böyle mi çalışıyor? Hatalarını unutmama asla izin vermezler mi?"

Yüzünü tamamen ona döndü ve elini onunkinin üzerine koydu. "Birbirimize zor anlar yaşatmayı seviyor muyuz? Evet. Yüzde yüz. Ama Zeke beni o tepeden aşağı taşıdı. ambulansında benimle kaldı, hatta bunu yapmak için kendi yaralanmış numarası bile yaptı. Onun gözetiminde olduğum için yaralandığım için kendini çok kötü hissetti. Austin ve Mace, çok acı çektiğim o ilk hafta okul ödevlerimi yapmaya çalıştılar. Cebirden aldığım A'yı C'ye çevirdiler ama denediler. Yani hayır, aile hatalarımızı yüzümüze vurmamak değildir. Ayrıca otuz derece havada ceketsiz ve kimseye nereye gittiğinizi söylemeden pencereden kaçmak da değildir. Ne olursa olsun, yalnız olmadığınızı unutmuş olsanız bile birbirinizin arkasında olmaktır. Bu aile böyle çalışır."

Başını salladı ama sonra kendi kendine yaptığı yeni yalan söylememe anlaştmasını hatırladı ve başını salladı. "Ben öyle bir aile tanımıyorum."

"Biliyorum. Ve bunun derinliğini anlayamadığım için özür dilerim." Durakladı ve bir elini göğsüne götürdü. "Benimle konuşmadan gittin, ama beni neredeyse öldüren şey, sadece geldiğin şeyi alman oldu, ki bu neredeyse hiçbir şeydi. Senin için korkmuştım."

Göğsü o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Sesindeki duygu... onu ne kadar incittiğini anlatıyordu. Yine de alışkanlık haline getirdiği şeyi yaptı, savunmaya geçti. "Sen de bana yalan söyledin."

Başını iki yana salladı. "Sana hiç yalan söylemedim."

Ona dokunmak için bile çok kızgındı. Hayır, bekle. Kızgın değildi. İncinmişti, ki bu daha da kötüydü. "Bak, dün gece için özür dilerim, tamam mı? Ama beni istemiyorsan burada olmak istemiyorum." Sözcükler kelimenin tam anlamıyla ağzından çıkmıştı ve onları geri almadı. "Benim için çok meşgul olduğumu biliyorum, anlıyorum."

"Ivy."

Kucağında kenetlediği ellerine bakıyordu. Uzun zamandır, hatta dün gece bile yapmadığı bir şekilde eli ayağı birbirine dolanıyordu.

"Kit Kat, bana bak. Lütfen?"

Kahretsin, "lütfen" her seferinde onu yakalıyordu. Başını kaldırdı ve bir damla bile gözyaşı dökerse kendini asla affetmeyeceğini söyledi.

"Hayatım senin için *asla* çok meşgul olmayacak," dedi sessiz bir yoğunlukla.

Ve birkaç damla gözyaşı döküldü. "Lütfen ciddi değilsen böyle söyleme," demeyi başardı.

Ağzını açtı ama gerisini getiremeden söylemek için acele etti. "Bunu hayatım boyunca kaç kez duydum biliyor musun? Muhtemelen düşündüğün kadar çok değil, ama kimse bunu kastetmedi. Asla. *Herkes* her zaman sözünden döner." Ellerini havaya kaldırdı. "Hiç tanımadığım bir babanın peşine düşmek için ülkeyi geçip hiç gitmediğim bir yere gitmeyi neden göze aldım sanıyorsun?"

"Gerçekten bu yüzden mi geldin?" diye sordu. "Benimle bir ilişki kurmak için mi?" Gerçeğin sıcaklığının yüzünü kavurduğunu hissetti.

"Şuna ne dersin?" dedi sessizce. "Yalan söylememekle ilgili anlaşmamızı tekrar deneyelim. Ben başlıyorum. Bu sabah annenle konuşurken seni burada istemediğimi ima ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama gerçek bundan daha farklı olamazdı. Serena'nın tavsiyesine uyarak konuşmanın düşmanca bir hal almaması için anlayışlı olmaya çalıştım."

Ivy bunun içine işlemesine izin verdi. "Ama annem her zaman düşmanca davranır. Ve hatta beni her zaman yanında istemediğini bilsem de, kötü bir anne gibi görünmek de istemiyor. Burada yaşamama asla izin vermeyecek."

"Ivy, nerede yaşamak istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Burada. Seninle birlikte."

Başını salladı. "Bunu ben de isterim. Ama bu süreçten geçmemiz gerekiyor. Bu konuda senin de söz hakkın var. Eğer senin istemediğin bir şeyi isteyerek işi yokuşa sürerse, inanıyorum ki yargıç senin yaşını ve fikrini dikkate alacaktır, ki her ikisi de onlar için önemli olacaktır."

"Dün gece senden para çaldım," dedi hızla, başka bir şey söylemeden önce onun her şeyi bilmesini istiyordu. "Çoğunu."

"Biliyorum."

Bakışları onunkilere kaydı, sıcak ve sakindi. Onunkiler doldu. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Aptallık ettim. Sana ya da Harper'a gitmeliydim, bunu biliyorum."

"Sorun yok. Seni affediyorum. Ve *bana* güvenebilirsin. Her zaman, Kit Kat. Ve Campbell'ların geri kalanı.

Harper da. Buna inanabiliyor musun?"

"Mace'in kod numarasını kullandım," dedi çok kısık bir sesle. "Sormadan. Harper'ı kullandım. Ya ikisi de beni affetmezse?"

"Özür dileyecek kadar büyük olmayı mı planlıyorsun?" Başını salladı.

"O zaman seni affedecekler. Umarım siz de buna inanabilirsiniz."

Başını salladı, çünkü gerçekten de anlamaya başlamıştı. "Peki şimdi ne olacak?" "Benimle eve geliyorsun."

O da bunu istiyordu. Hem de çok. "Hâlâ seninle yaşamamı istiyor musun? Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Bunu hak etmediği halde nasıl bu kadar şanslı olabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Harper da bizimle yaşayabilir mi? Fırını çok sevdiğini biliyorum ama sürekli çalışıyor. Bence iş dışında bir yerde yaşamak onun için güzel olurdu ama henüz bunu karşılayabileceğini sanmıyorum. Ve siz ikiniz bir şekilde birlikte olduğunuz için ..." Adamın yüzünde beliren hızlı *bir* parıltıyla sustu. Pişmanlık mı? Hayır, bu kederdi. "Ne?"

"Harper'ı bilmem," dedi sessizce. "Kaçan tek kişi sen değildin."

"Senden kaçtı mı?" Ivy inanamayarak sordu. "Neden? Yani sana her zaman ay gözüyle bakıyor, o yüzden ..."

"Kaçan o değildi. Bendim."

Böyle bir şeyi kabul etmesine şaşırان kadın gözlerini kırptırdı. "Özür dileyebilirsin. Az önce bana

ailelerin birbirlerini sevdiklerinde böyle yaptıklarını söylememiş miydin? Affetmek?"

Adam ona baktı ve sonra sert bir kahkaha attı. "Evet. Her ne kadar bunu fark etmemiş olsam da

tam şu anda."

Yüzünde küçük bir gülümseme hissetti, bu iyi geldi çünkü birkaç dakika önce bir daha gülümseyecek bir şeye sahip olup olamayacağını bilmiyordu. "Yani senin bilmediğın bir şey mi biliyorum?"

Dudakları kıvrıldı. "Eminim senin bilip de benim bilmediğım çok şey vardır."

"Arkadaşlarıma güvenmemen gerektiğini biliyordun." Gülümsemesi soldu.

"İnsanlar berbattır." "Herkes berbat değil."

Umut, göğsünde acı veren bir düğümdü. "Çok aptaldım."

Sert bir kahkaha daha attı. "Gençken tek başıma kaç tane inanılmaz aptalca şey yaptığım hakkında bir fikrin var mı? Umarım bunların yarısını asla öğrenmezsin, ama eminim amcaların beni her zaman utandırmaktan mutluluk duyacaklardır."

"Austin'i özlüyor musun?" Soru ağzından çıkıverdi ama adamın yüzü tekrar ciddileşince kendini tekmelemek istedi.

"Her gün." Ona baktı. "Dün gece hakkında son bir şey söylemek istiyorum, tamam mı? Beni arayabilirdin. Beni *her zaman* arayabilirsin. Yapamayacağından korksan bile, yapabilirsin. Ne olursa olsun senin için geleceğim. Lütfen, başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

Hayatı buna bağılı olsaydı bile gözyaşlarını durduramazdı. Ama onun için her şeyi ortaya koymuştu ve onun da aynısını yapması gerekiyordu. "Senden para almaya gelsem bile mi?" diye fısıldadı.

"O zaman bile." Onun bakışlarını tuttu. "Yeni bir başlangıç, değil mi?"

Başını salladı ve umudu genişleyerek kalbinin göğsüne sığmayacak kadar büyük hissetmesine neden oldu. "Evet," diye nefes aldı. "Yeni bir başlangıç." Ve ona sarıldıklarında, çok sıkı tutundu.

O da öyle yaptı.

Bölüm 24

Harper bunu nasıl yapacağını biliyordu. Kalbine doğrudan bir darbe aldıktan sonra bile kendini nasıl toparlayacağını ve nefes almaya devam edeceğini biliyordu. Acıdı. Cehennem gibi acıttı. Ama o, hiç değilse, dirençliydi. Şu anda öyle hissetmese bile.

İşin püf noktası, derinlere inmek ve olanlarda kendi payı olduğu için kendini affetmenin bir yolunu bulmak ve sonra da kontrol edemeyeceği bazı şeyler olduğunu kabul etmektir.

Bir başkasının onun hakkında ne düşündüğü gibi.

Telefonu çaldı ve nabzındaki sıçramayı görmezden gelerek sakin bir şekilde cebinden çıkardı.

Onu yakaladım.

Harper cevap yazmadan önce rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı: haber verdiği için teşekkürler.

Sonra Ivy'nin mesajı geldi: Dün gece için çok üzgünüm.

İyi misin?

Evet. Babamla birlikteyim. Gerçekten üzgünüm. Seni bu işe karıştırmamalıydım.

Harper hemen cevap verdi: Seni kötü bir durumdan kurtardığım için hiç pişman değilim. İhtiyacın olduğunda her zaman yardım edeceğim.

Derin bir nefes alarak telefonunu elinden bıraktı ve etrafına bakındı. Yani o yürüyordu gelen. Tekrar soruyorum. Ne olmuş yani? Daha önce de hayatta kalmıştı, şimdi de hayatta kalacaktı. Hâlâ burada olmak istiyordu. Bu değişmemişti. Sunrise Cove'a neşe bulmak için gelmişti ve buldu da. Ama aynı zamanda kendini toparlamak için de gelmişti.

Bunu yapmaya konsantre olma zamanı. Geçmiş zaman.

Evet, fırtına gibi pişiriyor ve iyi satıyordu ama gerçekten başarılı olmak için kendisine sürekli hatırlattığı şeylerin hiçbirini yapmamıştı. Bu da Bodie'nin ona söylediklerinin doğru olabileceği anlamına geliyordu. Kendine yüzde yüz inanmamıştı. Ve eğer o inanmazsa, kim inanacaktı? Peki, nereden başlamalıydı? Bildiği bir şey vardı: Tekrar müşteri kazanmak için onları yakalaması gerekiyordu.

-Kanca, çizgi ve platin.

Sadece paket servis bunu yapmayacaktı.

Bu yüzden yüzüne su sıçrattı, büyük kız külotunu giydi - yani zihinsel olarak, çünkü çamaşır günüydü ve üzerinde yazan son temiz iç çamaşırını giymişti: *Bir şeylerin yükselmesini sağlamakta iyiyimdir.*

İki saat sonra fırının ortasında duruyordu. Az önce, Türkiye için daha fazla adım atmıştı.

Burada geçirdiği bir ayı aşkın süre içinde 'dan daha fazla fırıncılık ve kendisi yaptı. İlanlar vermiş, sosyal medyada paylaşımlarda bulunmuş, yerel düğün planlamacıları ve yemek şirketleriyle iletişime geçerek hizmetlerini sunmuştu. Gerçek bir menü oluşturmuştu. Kendi kendine duran bir kara tahta üzerindeydi ama yine de. Dört küçük sevimli yuvarlak masasını ve aynı derecede sevimli uyumsuz sandalyelerini kurdu. Bir duvara binanın geçmişinden, mutfak dolabında bulduğu resimleri asmıştı. Diğer duvarda ise kendi mutfak geçmişi ve eğlenceli fırın sözleri yer alıyordu.

ÇIRPMA TELİ ALMAKTAN KORKMAYIN.

ÇÜNKÜ CİNAYET YANLIŞTIR. FIRINDA
PIŞIR.

Ve onun kişisel favorisi: BEN GİZLİ MALZEMEYİM.

Bunu hatırlaması gerekiyordu. Bir erkeğin onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi. O, bir erkeğe ihtiyacı olmayan güçlü ve bağımsız bir kadındı. Derin bir nefes alarak yavaş bir daire çizdi ve şirin yerine gururla gülümsedi.

Hâlâ midesini bulandıran, içi boş bir his vardı ama kendisi için bir şeyler yapmak biraz yardımcı olmuştu. Artık kusmak istiyormuş gibi hissetmiyordu. Bu da bir bonus, değil mi? Şu an açılışa hazırlanmakla ilgiliydi, çünkü hazır olsun ya da olmasın, bugün büyük açılışını yapmaya karar vermişti. Vakit gelmişti.

Üst kata koşup kot pantolonunu çabucak çıkardı ve şirin bir güneş elbisesi ile kendisini daha uzun gösterdiği için paraya kıyıp aldığı bir çift dolgu topuklu sandalet giydi. Umarım bu, saçlarının tüm kuş yuvası ihtişamıyla kabarık olduğu gerçeğini kimsenin dikkatinden kaçırırdı. Atkuyruğu şeklinde arkaya topladığında bile kritik bir kütleye ulaşıyordu. Gözleri bulanık ve kaşıntılıydı ama ağlamak insana bunu yapıyordu. Ve ah, ağlamaktan ne kadar nefret ederdi. Özellikle de bir erkek için. O günlerin çoktan geride kaldığını sanıyordu ama anlaşılan henüz dersini almamıştı.

Artık her şeyi biliyordu. Ve belki de küçük bir parçası yatağa geri dönmek istiyordu, çünkü karamsarlığına izin verirse bugünün boktan geçme potansiyeli olduğunu biliyordu.

Hayır. Hayır, bunu yapmayacaktı, en kötüsünü düşünmeyecekti. En iyisini düşünecekti. Bu onu öldürse bile.

Saate baktı: Sabah 7:50. On dakika içinde açacaktı. Her müşteriye bedava kurabiye ikram edecekti ve bu iyi bir gün olacaktı. *Harika* bir gün.

"Ne mırıldanıp duruyorsun?" Shay fırının mutfak kapısından içeri girerek sordu.

"Hiçbir şey."

"Uh-huh." Shay her iki eline birer kek aldı. "Dökül."

Harper iç çekti. Shay'in her zamanki gibi harika görünmesinin bir faydası olmamıştı, üstelik bir de belli bir görünüşü vardı. "Üzerinde balayı ışıltısı var."

Shay sırtarak yüzünü doldurdu. "Benden bu kadar

bahsettiğin yeter. Konuşalım." "Mallarımı yiyorsun."

"Benim hesabıma yaz."

"Bakiyeniz ulusal borca yaklaşıyor." Harper gözlerini kıstı. "Dur bir dakika. Neden bu kadar nazik davranıyorsun?"

"Çünkü *ben* bir aptalken, senin de belirttiğin gibi, yalnızdım. Ve şimdi aptal olan sensin. Ya da ben öyle tahmin ediyorum, lekeli yüzün, kırmızı gözlerin ve kederli duruşunla. Bodie'yle yaşadığınız kavgayı atlatmak için bana ihtiyacın olduğunu anladım."

Harper hemen omurgasını çelik bir çubuğa benzeyecek şekilde dikleştirdi. "*Benim* aptal olduğumu nereden biliyorsun?"

Shay omuz silkti. "İki aptal gerekir."

"Bildğin çok şey var," dedi Harper, muzlu fındıklı ekmeğini dilimlemek için bıçağını eline

alırken. "*O* yürüdü

benden uzakta. İşimiz bitti. Onun sözleri, bee-tee-dub, benim değil." Ve ortaya çıktığı üzere, bunu söylerken bile sanki biri fiziksel olarak kalbinin üzerinde tepiniyormuş gibi hissetti.

Shay kaşlarını çatı. "Emin misin?" "Evet, eminim!"

"Bir bıçak salladığının ve en iyi arkadaşına bağırduğunun farkında mısın?"

Harper bıçağı büyük bir çabayla yere bıraktı. "En iyi arkadaş mı? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Bıçağı bıraktığın için senden daha çok hoşlanıyorum. Hem ne zamandan beri kanka olmak için bu şart oldu ki?"

Whelp, onu orada yakaladı . . .

"Dökül," dedi Shay, içine çekerken keki Harper'a doğru sallayarak.

Harper ağzını açmaya başladı ama gözleri doldu ve tekrar kapattı. Shay onu işaret etti. "Hayır. Erkekler için gözyaşı yok."

"Bunu birlikte her içtiğimizde Mace için ağlayan kişi söylüyor."

"En iyi arkadaşım olarak bunu belirtmen çok kaba bir davranış." Shay bir ısırik daha aldı ve inledi.

"Kahretsin, yemek yapabiliyorsun." Ağzını bir peçeteyle sildi. "Tamam, iyi, Bodie yürüdü. Ona izin verdin mi? Yani, kim kimi tutmadı?"

Harper ona baktı. "Dinliyor musun? *Benden* uzaklaştı. Ve evet, ona izin verdim. Hayatımda yeterince terk edildim. Neden onu durdurmaya çalışayım ki?"

"Şey ... yürümek var. Bir de düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duymak var. Bu da artık seninle birlikte olmak istememekle aynı şey değil. İnan bana, ikisini ben de karıştırdım, o yüzden anlıyorum."

"Şey, bilmiyorum," dedi Harper. "Ben sen değilim ve bozuk plak gibi konuşmayı göze alarak söylüyorum, *hikâyeyi bilmiyorsun bile*."

"Haklısın." Shay tezgâhın üzerine zıpladı ve bir reality şovu izleyecekmiş gibi arkasına yaslandı.

Harper kollarını kavuşturdu.

"Ne? Acı çekmene sevindiğimden değil. Sadece bir kez olsun dramayı izleyen taraf olduğum için rahatladım." Harper'a eliyle "devam et" işareti yaptı.

Harper iç çekti. "Dün gece barda, Ivy beni üzgün bir şekilde aradı, üzgün olmanın da ötesinde. Yardıma ve bir arabaya ihtiyacı vardı, ben de hemen gidip onu aldım ve eve götürdüm."

"Tamam. Çok tatlısın. Sorun nedir?"

"İki yönlü." Harper yüzünü buruşturdu. "Benden babasına söylemememi istedi ve ... Ben de söylemedim. Ve ikincisi, onu bıraktığımda Bodie'nin kulübesine onunla birlikte girmedim ve Ivy'nin yerinde kaldığından emin olmak için onun eve gelmesini beklemedim."

"Hey, Ivy on altı yaşında. Evde yalnız bırakılabilecek kadar büyük. Bana kalırsa bu bir başlangıç değil. Ama ona söylememek ... o sırada seninle değil miydi?"

"Mutfağa gitmişti. Ivy ağlıyordu ve kesinlikle iyi değildi. Benden ona söylemememi istedi ve sesini duyunca hemen dışarı çıktım. Onun için endişelenmiş ve korkmuştum. Onu Bodie'ye bıraktığımda, ona her şeyi anlatacağına dair bana söz verdi."

"Ama sanırım yapmadı. O da sana kızdı."

"Evet." Ivy'nin bardan para alması ve bu sabah Bodie'yle kaçması gibi hikâyenin devamı da vardı elbette ama bu onların anlatacağı hikâyeydi.

"Bak," dedi Shay. "Muhtemelen o da endişelenmiş ve korkmuştur. Adamı severim ama hıncını senden çıkarmış gibi görünüyor ki bu hiç hoş değil. Bazen Campbell'lar ... kontrolün kendilerinde olmamasını pek iyi karşılayamazlar. Ve gerçek sorunun ne olduğu hakkında konuşmadan önce genellikle yüzleştirilmeleri gerekir, özellikle de işin içinde duygular varsa. Ki bunu pek sevmezler."

Harper, Bodie'nin kızı için sersemlediğini ve dehşete düştüğünü biliyordu, her seferinde uğruna mindere çıkabileceği biri. Hayatı onunkine karşılıktı, bedeli yoktu, asla. Ebeveyn ve çocuk arasındaki söylenmemiş söz buydu, birbirlerinin hayatlarında yollarını bulmalarını izleyene kadar gerçekten anlamadığı bir şeydi bu. Birden midesi bulandığını hissederek bıçağı bıraktı ve muzlu ekmek dilimlerini tabaklamaya başladı.

"Bir tane alabilir miyim?" Shay sordu. "Hayır, iki tane."

Harper iki dilim uzattı. "Sanırım haklısın." "Tabii ki haklıyım. Hangi konuda?"

"Bodie'nin neden öyle tepki verdiği ve bu konuda konuşmak için yüzleştirilmeye ihtiyacı olduğu hakkında. Bu sabah benimle yüzleşti." Gafil avlandı desek daha doğru olur. "Gerçek şeylerden kaçınırken." Deneyim ya da uyarıdan faydalanmadan nasıl bir anlık baba olduğu gibi ve bu zordu. Gerçekten zordu. "Ama ben de hatalıydım. Ona söylemenin bir yolunu bulmalıydım, onu dışlamanın değil." Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Hayır, onu geç. Biliyordu. Ivy'yi seviyordu. İlk içgüdüğü gencin sesindeki korkuya tepki vermek ve bunun hareketlerini belirlemesine izin vermek olmuştu.

Ama gerçek şu ki, o da Bodie'yi seviyordu. Bunun tam olarak ne zaman gerçekleştiğinden emin değildi. Ama en az Ivy'ye duyduğu aşk kadar gerçek ve doğrudu.

"İyi haber şu ki," dedi Shay ağzındaki lokmayı yutarken, "bütün suç sende *değil*. Onun iyiliğini düşündüğüne güvenmesi gerekirdi. Sadece onunla konuş, sinir bozucu derecede tatlı biri ol ve-"

"O kadar da tatlı değilim."

Shay güldü. "Sen *tam anlamıyla* tatlı kızsın. Aslında *tatlı* kız diyelim, çünkü herkes seni seviyor."

"Dur."

"Sanki herkesin en sevdiği sevgililer listesinin başında olduğunu bilmiyorsun. Harper: Sevgililer Listesi kızı."

Abuela mutfığa girdi. "Açılışa sadece iki dakika varken çeneni mi kapatıyorsun? Dışarıda sıra var."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Harper sordu.

"Hayır," dedi Abuela. "Pek sayılmaz. Bir hat kazanmak için reklamlara, teşviklere ve müşterilerin gerçekten oturup eğlenebileceği bir alana ihtiyacınız var."

"Ha," dedi Harper. "Yaptım ve yaptım ve yaptım. Ön kapının kilidini açabilir misin? Bir dakika içinde orada olacağım."

"Önce biraz allık ve ruj sür," dedi Abuela. "Yoksa insanları korkutacaksın."

Harper derin bir nefes aldı ve biraz sakinlik ve sabır bulmaya çalıştı. İkisi de yetersizdi. Shay'e baktı .

"O haklı. Isıtılmış ölü gibi görünüyorsun." "Her zaman birini düştüğünde tekmeliyor musun?" "Özür dilerim," dedi Shay. "Kötü bir alışkanlık. Harika görünüyorsun."

Harper, Shay'in nazik olmaya çalıştığını fark etti. Bu, kalbinin daha da acımasına neden oldu ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkürler."

Shay dramatik bir şekilde iç çekti. "İşte bu yüzden kız arkadaşım yok. Erkekler asla sarılmak istemez. Seninle yatmak ya da yemek istiyorlar. Hepsi bu."

"Dinle, hemen döneceğim, tamam mı? Abuela'nın yerine bakar mısın? Müşterilere servis yapmasına izin verme. Fiyatlandırma yeni şirin menüde, göreceksin. Ve herkese bedava kurabiye

ver."

"İnsanlara seni sevmeleri için kurabiyelerle rüşvet vermek zorunda olmadığının farkındasın, değil mi? Sana söyledim, herkes seni seviyor. Kendini ele verme. Ve beni burada yalnız bırakma."

Shay yanıyordu. *Herkes* onu sevmiyordu. "Dokuzdan önce kimse gelmez. O saatten çok önce dönerim." Ceplerinde anahtarlarını arıyordu. Hayatına devam etmeden önce bir şey yapması gerektiğini fark etti. Dün geceki rolü için Bodie'den özür dilemesi gerekiyordu. Bodie'nin onu dinlemeye açık olup olmadığına gelince, bu ona bağlıydı.

Shay, Harper'ın yüzündeki ifadeye kaşlarını çatarak onunla kapının arasına girdi. "Nereye gidiyorsun?"

Sonunda büyük bir açılış yapıyorsun ve sen gidiyor musun?"

"Bodie ile konuşmalıyım ki bu büyük açılışa zihnim açık bir şekilde gidebileyim ve elimden gelenin en iyisini yaptığımı bileyim. Her zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım." Shay'in bakışlarıyla karşılaştı. "O benim için önemli."

"Evet, öyle. Ama neyim ben, doğranmış ciğer mi?"

"Yakınından bile geçemezsin. Sen benim yeni ailemin bir parçasısın ve inan bana bunu hafife alarak söylemiyorum."

Shay ona baktı, gözleri biraz parladı. "Oh," dedi usulca. "Peki, o zaman devam et. Ama biri nakit öderse ve para üstü isterse, benden matematik yapmamı beklemeyin. Ben asla bedavaya matematik yapmam."

"Anlaşıldı. Hemen döneceğim." Harper arka kapıyı çekerek açtı, sürücü koltuğunda bir ayı olsa bile bunun onu durduramayacağını düşünüyordu.

Ama durdu, bir ayı yüzünden değil. Bodie orada durdu, elini kapıyı çalmak için kaldırdı.

"Ben de tam seni bulmaya geliyordum," dedi.

Şaşırmış görünüyordu. "Ama bu sizin büyük açılışınız." "Nereden biliyorsun?"

"TikTok'ta gördüm."

Aklının bir köşesinde birkaç beyin hücresi ayağa kalktı ve pazarlamasının işe yaradığını düşünerek sevindi.

Ama bir saniye bekle. "TikTok'a koymadım, sadece Instagram ve Twitter'a koydum." "Bir şey değil!" Shay içeriden bağırdı.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu Bodie'ye. "Büyük açılış için mi? Çünkü bedava kurabiyeler ön tarafta Shay ve Abuela'nın yanında -ama muhtemelen şimdiye kadar hepsi bitmiştir. Shay çok acıkmıştı."

"Hey, ben o kadar da beleşçi değilim!" Shay seslendi. "Hem ben sana o kurabiyeler hakkında ne demiştim! Seni sevmek için onlara ihtiyacımız yok!"

Bodie hafifçe gülümsedi. "Gerçek."

Harper ondan fiziksel olduğu kadar em otional bir yorgunluk aktığını hissetti ve bunu umursamamak için çok çalışması gerekti. Sonunda başını yavaş ve ciddi bir şekilde salladı. "Buraya bedava kurabiye için gelmedim."

Adamın gözlerine bakmaya çalıştı ama koyu renk güneş gözlükleri gözlerini kapatmıştı. Adam taş gibi hareketsizdi ve o gözlüklerle onun ruh halini anlayamıyordu. Bunun bir önemi yoktu, çünkü ne olursa olsun ona aklından geçenleri söyleyecekti. "Ivy'nin çağrısını senden saklamamalıydım ve bunun için söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm, ama yapamam Ona verdiğim bir sözü tuttuğum için özür dilemeyeceğim. Evet, seni de dahil etmeliydim ama o anda tek bildiğim Ivy'ye bu şekilde ihanet edemeyeceğimdi. Yaşadığı onca şeyden sonra, senin için bile." İşte buradaydı, kalbi onun önünde çırılçıplaktı, tüm duygusal yükü tek bir cümleye sığdırılmıştı ve kendisini

inanılmaz derecede savunmasız hissetmesine neden olmuştı. İçindeki her şey geri adım atmak ve kendini korumak için kapıyı kapatmak istiyordu. İki beton bloğa dönüşen ayakları hariç.

Bir süre hiçbir şey kıpırdamadı, ne o, ne kadın, ne hava, hiçbir şey. Sonra güneş gözlüklerini başının üstüne itti. "Anlıyorum," dedi sessizce. "Ve minnettarım." Koruyucu duvarı gitmişti ve gözleri pişmanlıkla doluydu. "İvy için duyduğum korkuya izin verdim..." Başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"O iyi mi?" Harper hemen sordu.

Başını salladı ve elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Evet. Senin sayende. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Sana ihtiyacı olduğunda yanında olduğun için minnettarım. Çok özür dilerim, Harper. Asla o şekilde gitmemeliydim."

"Yani, anlıyorum. Çok endişelendin," dedi kalın boğazının arasından, başını sallayarak. Sonra yavaşça başını sallamaya başladı. "Bu senin . . ." Derin bir nefes aldı. "Beni bırakıp gittin, Bodie. İlişkimizin bittiğini söyledin. Ama hiçbir yere gitmeyeceğine söz vermiştin. Ve sonra işler zorlaştığında, veda ettin ve gittin."

Bir an için gözlerini kapattı ve açtığında gözleri acımasız bir pişmanlıkla doluydu. "Biliyorum. Kendimi serbest düşüşe bıraktım ve acısını senden çıkardım. Bunu sana yaptığım için nefret ediyorum. Çok üzgünüm, Harper. Eğer geri alabilseydim, alırdım. Ama sana söz verebilirim ki kendimi toparlıyorum ve hatalarımdan ders çıkarıyorum. Eğer izin verirsen, bunu bir daha asla yapmayacağımı kanıtlayabilirim."

Kelimeler parlak ve güzeldi. Ama bilmesi gereken bir şey vardı. "Annen benimle fırında buluşmaya geldiğinde bana senin hakkında bir şey söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım."

"Duygularını gizleyerek ve bağlantıyı kopararak kendini korumayı öğrendiğini söyledi. İnsanları kendi bedenine hiç tereddüt etmeden koruyabiliyormuşsun, ama aynı zamanda onları dışarıda bırakarak insanların kalplerini daha fazla koruyabileceğine inanıyormuşsun."

"Annem çok konuşuyor."

"Seni seviyor. Söyledikleri doğru mu?"

"Kahretsin." Bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Evet. Muhtemelen. Kesinlikle." Derin bir nefes aldı. "Ama seni bir daha dışlamayacağımı söylerken ciddiyim. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun."

Derin bir nefes alma sırası ondaydı. "Dürüst olmak gerekirse, dün gece korkmuştum. Ivy aramadan önce. Mace ve Shay'i, seni ve kardeşlerini izliyordum ve ..." Başını iki yana salladı. "Birdenbire bu işte yalnız olduğumdan, hayatında o kadar çok sevgi olduğundan ve benim sana hissettiğim şeyleri senin bana asla hissedemeyeceğinden korktum. Telefonda Ivy ile konuştuğumda, onun ne istediğine rağmen sana söylemem gerektiğini biliyordum." Yutkundu. "Ama yapmadım. Seni bilerek bu döngünün dışında tuttum. Sanırım bunun aramızdaki ilişkiyi bozacağını bildiğim içindi." Bakışlarındaki yoğunluktan gözlerini kaçırdı. "Tek mazeretim sana aşık olmanın şimdiye kadar yaptığım en korkunç şey olması."

Birden çok hareketsiz kaldı. "Beni seviyor musun?"

Shay başını dışarı uzattı. "Bodie, şaka mı yapıyorsun? Tüm duyduğun bu mu?" Ivy, Shay'i iterek geçti. "Olamaz, kaçırıyorum!"

"Evet," dedi Harper Bodie'ye, kalp atışları yüzünden kendi kulakları bile zar zor duyabiliyordu. "Seni seviyorum." Bir nefes verdi. "Şu ana kadar sana bunu söyleyebileceğimden emin değilim, ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Bodie ağzını açtığında Ivy nefes nefese, "O da seni seviyor," dedi. "Bunu bu sabaha kadar anlayamadı."

"Erkekler hep böyle yavaş olur," dedi Shay yardımsever bir şekilde. "Şey, benim adamım değil, çünkü o kendini topladı. Ama diğerlerinin hepsi öyle."

Ivy elini Harper'ın koluna koydu. Ağzı gülümsüyordu ama gözleri ciddiydi. Endişeliydi. "Yetişkinlere göre siz ikiniz oldukça kalın kafalı olabiliyorsunuz."

"Bunun için başka bir kelimem var," diye önerdi Shay. "Ama tabii, hadi yoğun olsun."

Bodie Harper'a, "Yanıılıyorlar," dedi. "Seni sevdiğimi biliyordum. Sadece kafamı karıştırmasına izin verdim. O kadar ki senin nasıl bir tutkal olduğunu sana hiç söylemedim. Sen beni ve Ivy'yi mümkün kıldın."

Bunun üzerine Ivy'nin gözleri doldu. "O haklı. Ve dün gece için çok ama çok üzgünüm-" "Tatlım, sana söyledim, sorun değil."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Seni korkunç bir duruma soktum."

"Aslında kendimi bu duruma ben soktum," dedi Harper. "Seninle ilgili bir şeyi babandan saklamayı asla kabul etmemeliydim. Bu doğru değildi."

Ivy kendini Harper'a o kadar tatlı hissettiren sert bir sarılmayla attı ki Harper neredeyse kendini kaybediyordu. "Benden nefret etme," diye fısıldadı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kollarını Ivy'ye doladı ve sıktı. "Eğer bir kızım olsaydı, onu seni sevdiğimden daha fazla sevemezdim. Aileni bulduğun için çok mutluyum." Ayrıldıklarında Bodie Harper'ın elini tuttu, diğer eliyle de yüzünü nazikçe kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Sen de bu ailenin bir parçasısın, Harper."

"Her zaman en iyi kararları vermediğimi bildiğin halde mi?"

Başını iki yana salladı. "Piyasayı köşeye sıkıştırmış değilsin."

Kadın homurdandı. "Yani batırdığın şeylerin madde madde bir listesini yapabiliyor musun?"

Giriş yapmadan, madde madde sıraladı. "Bir arkadaşımın hayatına mal olan bir operasyonu mahvetti, bir yabancıyı hamile bıraktı ve kızımı hiç tanımadı, seni uzakta tuttu ve sonuç olarak sana zarar verdi." Başını iki yana salladı. "*Herkesin* yeniden yapacağı şeylerin uzun bir listesi vardır, Harper. Benim neyi yeniden yapacağımı bilmek ister misin?"

Başını salladı.

Ona doğru adım attı ve ellerini kollarında gezdirerek yüzünü kavradı. "Ivy gittiğinde korkuyla aşırı tepki vermemekle başladım, bu da beni en aptalca iki anımdan birini yapmaya itti - senden uzaklaşmak."

Her kelimeyle birlikte kalbi daha da hafifledi. "Peki ya diğer aptalca şey?"

"Aşık olamayacağıma inanmak." Sadece onun için gülümsedi. "Zincirlerin konusunda sana yardım etmeye çalıştığımda bana defolup gitmemi söylediğin andan itibaren hayatıma neşe kattın." Dudaklarını kızın alnına değdirdi ve kız onun kendisine gülümsediğini hissetti. "Seninleyken, gördüğüm ve yaptığım şeylerden daha fazlası olduğumu hatırlıyorum. Hissedebiliyorum. Sevebiliyorum. Ve seni seviyorum, Harper. Hem de çok."

Dizleri biraz titreyen Harper bir sandalyeye doğru geri çekildi ve içine gömüldü.

Ivy, anne babasını sarmaş dolaş yakalamış bir genç kız gibi kıpırdandı. "Bu iş daha da kızışacak mı? Çünkü bu bölüm için ön tarafa gidiyorum. Hâlâ bir işim var mı? Bunu hak etmediğimi biliyorum ama-"

"Hâlâ bir işin var," dedi Harper, hem gülerek hem de belki ağlayarak. "Burada, hayatımda ve kalbimde her zaman bir yerin var."

Ivy alt dudağını ısırırken gözleri doldu, sonra utangaç bir şekilde başını salladı ve ön odaya yöneldi.

"Dün gece seni özledim," dedi Bodie. Onun gözlerinin içine bakmak için ayaklarının üzerine çömeldi. "Seni hayatımda istiyorum. Şimdi de seni. Ne istiyorsun, Harper?"

Hayatıyla ilgili bir karara varmıştı. Şu andan itibaren, belki her zaman değil, belki herkesle değil, ama kesinlikle bu adamla, ipuçları vermeyecek, bir işaret ummayacak ya da istediğinden daha azını istemeyecekti. "Bana ihtiyacın olmasını istiyorum."

Gözleri, içinde bir şaşkınlık fısıltısıyla onunkilerle buluştu. "Bebeğim, sana bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın ve hayatımı sensiz düşünemiyorum. İlişkiler konusunda çok şey yaşadığını biliyorum ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Umarım buna inanıyorsundur. Seni olduğun gibi, bana izin verdiğin sürece sevmek istiyorum Harper."

Ivy kafasını tekrar içeri attı. "Aman Tanrım, az önce evlenme mi teklif ettin? *Ve* yanlış yaptın!" Bodie'nin annesinin başı Ivy'ninkinin yanında belirdi. "Az önce ona evlenme *mi* teklif etti? Yüzük nerede?"

Shay'in kafası da oradaydı, üçünün yüzü kapı aralığında dizilmiş, animasyon karakterleri gibi birbirine yapışmıştı. "Kulağa kesinlikle bir teklif gibi geliyordu."

Serena başını sallayarak onaylayan dördüncü kişi oldu. "Çok güzeldi."

Zeke mekânı inceliyordu. "Bakın, buraya sadece bedava kurabiye olacağını duyduğum için geldim."

Bodie'nin annesi, "Hâlâ bir yüzük göremiyorum," diye endişelendi. "Hangi oğlum yüzük olmadan evlenme teklif eder ki?" "Sadece evlenme teklif *etmeyen* oğul," dedi Bodie, "çünkü Harper'ın isteklerini anlıyor ve

Her zaman böyle bir aptal olmadığından emin olmak için daha fazla zamanı hak ediyor." Gözlerini Harper'dan hiç ayırmadı. "İhtiyacı olan tüm zamana sahip olmasını isteyen ama aynı zamanda benimle o adımı atmak istediğinde ve atmaya karar verdiğinde bir seçenek olduğumu bilmesini isteyen oğul."

Harper ona gülümsedi.

"Bodie?" O da gülümsedi.

"Öyle mi?"

"Ben de senin kim olduğunu seviyorum."

Onu kendine doğru çekti, bir eliyle başının arkasını avuçlarken, diğer eliyle omuzlarına kayarak sıcak bir sarılma gerçekleştirdi ve bir ağaç gibi ona tırmanmak istedi. Seyircileri hariç tabii. Campbell'larla fazla mahremiyet olmayacağını anlamaya başlamıştı ama hayatında yeterince mahremiyet yaşamıştı. Bu daha iyiydi. Bu her şeydi.

"Daha fazla ekşi mayalı ekmeğe ihtiyacımız olacak!" Abuela ön taraftan bağırdı. "Burada işle ilgilenen birileri olursa diye!"

Harper Bodie'den uzaklaştı ama bir kolunu Ivy'nin boynuna dolayıp ona sıkıca sarılırken bir elini de onunkinde tuttu. Sonra hep birlikte dışarı çıktılar.

Salon tıklım tıklımdı. Bodie yavaşça bir daire çizdi ve Harper'a gülümsedi. "Bazı değişiklikler yapmışsın. Bayıldım." Harper kara tahta menüyü ve 3 numaralı Austin's Moose Tracks Pie'i görünce inanılmaz derecede duygulandı. "Harper."

"Biraz daha ekmek!" Abuela tekrarladı. "Ve kekler. Biraz da kruvasan. Oh, ve benim için bir zam, hemen!"

Harper orada durmuş, hayret ediyordu. Yerini bulmuştu. İnsanlarını. Hayatını. "Bir listeye ihtiyacım olacak."

Bodie'nin gözleri sıcak, ciddi ve o kadar çok duyguyla doluydu ki, bunları nasıl algılayacağını bilemedi. Sonra yavaşça, güzel bir gülümseme verdi, elini tuttu ve ağzına götürerek parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Bir liste mi, Harper? Senden mi?"

"Evet." Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Tahmin et, değil mi? Ama nerede olduğumu ve nereye gittiğimi sevmek için gerçek bir düşkünlük geliştiriyorum. Ve her şeyi bir arada tutmak için ara sıra liste yapmak faydalı olabilir. Örneğin, görünüşe göre daha fazla ekşi mayalı ekmeğe, keke ve kruvasana ihtiyacım var. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, *sana*."

Sırıtsı anlıktı, ancak konuştuğunda sesi sertti ve bunun ne kadar önemli olduğunu söylüyordu. Ne kadar önemli olduğunu. "Senin planlarında olmak hoşuma gidiyor. Sen de benimkinde olduğun için çok uygun."

"Onları mazur görmelisiniz," dedi Shay sıradaki insanlara. "Yalnız olmadıklarını hep unutuyorlar."

Bodie, Harper'ın elini sıktı. "Bütün bunlar için hazır mısın?" "Sen ve Ivy yanımda olduğunuz sürece."

Gülümsedi. "Her zaman."

Sonsöz

*İki buçuk yıl sonra Noel
arifesinde*

On sekiz buçuk yaşında, Ivy teknik olarak bir yetişkindi. Ve bu nedenle istediği yerde yaşayabilirdi. Zamanının çoğunu South Tahoe Culinary Academy'de geçirdi, South Lake Tahoe'da gerçekten küçük bir dairede iki oda arkadaşıyla yaşadı ve hayatının her saniyesini sevdi. Bazı tatiller ve annesinin doğum günü için Chicago'ya geri döndü ve biraz mesafe ile çok daha iyi bir ilişkileri vardı. Ivy'nin artık büyüdüğünü hissetmesi daha da iyiydi, çünkü annesinin yaptığı bazı seçimleri neden yaptığını anlamasa da, artık onu yargılama ihtiyacı duymuyordu. Buna karşılık annesi de Ivy ve onun hayatıyla ilgileniyor gibiydi, bu da iyi hissettiriyordu.

Ama Ivy en çok Sunrise Cove'da, babasının kulübesinde, onunla, Ivy ve Ham ile mutluydu.

Noel için iki hafta izni vardı ve ailesiyle birlikte kaymayı ve doyasıya yemek yemeyi planlıyordu. Spor çantasını omuzlayarak kendini kulübeye bıraktı.

Ham her zamanki gibi ön kapıda bekliyordu ve her zamanki gibi onu kıpırdatmak için elini aralık kapıdan içeri sokması gerekiyordu çünkü değerli insanının içeri girebilmesi için hareket etmesi gerektiğini hâlâ anlamamıştı.

İçeri girdiğinde salya ve sevgiyle karşılandı. Gülererek şakayla karışık "Tatlım, ben geldim!" diye bağırdı. Çantasını kanepeye fırlatıp kocaman ama süslenmemiş Noel ağacına bakarak gülümsedi.

Onu beklemişler.

Harper ona ilk ulaşan oldu, mutfaktan aceleyle çıktı, Ivy'yi sıcak bir kucakla sararken bir yanağında ve saçında un izi vardı.

"Çikolata gibi kokuyorsun." Ivy güldü ve onun sırtını sıktı.

Etrafına iki kol daha dolandı; daha uzun ve daha güçlü. Babası alet kemeri takmış, elinde bir çekiç tutuyordu. "Tam zamanında," dedi.

Ivy geri çekildi. "Evet? Ne oldu?"

"Gel bak," dedi ve koridorda gözden kayboldu. Ivy, gülümseyerek elini uzatan Harper'a baktı.

Ivy bir pembe dizi yıldızına yakışır dramatik bir solukla eğildi ve babasının geçen yıl Harper'ın parmağına taktığı elmas karşısında kör olmuş gibi davrandı.

Onu koridorda takip ederken ikisi de gülüyordu. Ivy son bir aydır okulla meşgul olduğu için Harper ve Bodie her hafta ona geliyorlardı. Aslında, Ivy son kez

Şükran Günü için Chicago'ya o uçtuğundan beri ev Ekim ayındaydı. Bu yüzden koridorun eskisinden daha uzun olduğunu görünce şok oldu.

Bodie büyük bir hareketle eskiden çamaşır dolabı olan kapıyı işaret etti. "Şunu benim için alabilir misin?"

Kaşlarını kaldırarak adamın iki mükemmel eline baktı ama itaatkâr bir şekilde öne çıktı ve kapıyı açtı.

Artık bir dolap değil, bir yatak odası. Tavan ve pencere kaplamaları parlak parke zeminle uyumluydu. Bir yatak, şifonyer ve küçük bir aşk koltuğu vardı ama asıl can alıcı nokta arka bahçeye açılan sürgülü cam kapı ve orman ile karla kaplı görkemli dağların manzarasıydı.

"Beğendin mi?" Bodie sessizce

sordu. "Yani benim için mi?"

"Evet."

Ivy buna inanamıyordu. "Çok güzel. Ve büyük. Tüm dairem buraya sığabilir." Ona baktı. "Gerek yoktu, sahip olduğum odayla yetiniyordum."

"Küçüktü. Daha iyi bir bebek odası olur."

Ivy dönüp Harper'a baktı ve onun gözlerinin buğulanmasını izledi. "Sen ..."

Harper başını salladı ve ellerini hâlâ düz olan karnına götürdü. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ivy ona tekrar sarıldı. "Noel için bana bir kız kardeş veriyorsun. İsteyebileceğim başka bir şey yok."

Bodie her ikisine de birer kolunu dolayarak, "Bir erkek kardeş olabilir," dedi ve yüzlerine doğru sıırttı. "Campbell'lar çok erkek çocuk yaparlar."

Harper ve Ivy bunu görmezden geldi. Harper, "Ne olursa olsun, bir süre daha burada olmayacak," dedi. "Ben sadece yedi haftalık hamileyim. Senden başka kimseye söylemedik. Önce senin bilmeni ve senin için sorun olmadığından emin olmak istedik."

Ivy, eski endişesinin ve aile birliğinden koparılma korkusunun kendisini vurmasını bekledi. İkisi de gelmedi. "Burada bizimle olmayı çok sevecek."

Harper ve Ivy kol kola mutfağa doğru yürürken Bodie, "Ya da, bilirsin işte, o," dedi.

Çetenin geri kalanı geldi. Zeke, Serena ve dinsizler. Mace ve Shay. Ivy'nin büyükannesi. Pizza yediler, ağacı süslediler ve herkes evine gittikten sonra üçü birbirlerine hediyelerini açtı.

Aylar önce Ivy, Harper'ın çocukluk fotoğraflarından oluşan bir yığını evden gizlice çıkarmış ve bunlarla bir albüm hazırlamıştı.

Harper kapıyı açtığında önce durdu, sonra gözleri doldu. "Aman Tanrım, bu çok güzel." Burnunu çekti. "Ve inanılmaz derecede düşünceli." Sayfaları çevirmeye başladığında birkaç damla gözyaşı süzüldü.

"Seni ağlatmak istememiştim," dedi Ivy, midesi endişeden çirkin bir şekilde yumuşamıştı.

Bodie, Ivy'ye gülümserken bir kolunu Harper'a doladı. "Hamilelik hormonları yüzünden. Bu sabah tostunun tadı çok güzel olduğu için ağladı."

"Tadı gerçekten güzeldi!" Harper yüzünü kocasının tişörtüne sildi, sonra fotoğraf albümüne bakmaya geri döndü ve Ivy ile Bodie'ye her fotoğrafı anlattı.

Bodie eğilmiş, söz konusu onlar olduğunda her zaman yaptığı gibi ilgisini ifade ediyordu. Ivy onu sırf bu yüzden bile gülünç derecede seviyordu.

Harper, "Bundan sonraki birkaç sayfa annemle yaptığım Tahoe gezileri," diyor.

Sekiz yaşındaki Harper gölde bir kürek tahtasının üzerinde otururken çok sevimli görünüyordu, annesi de arkasındaki tahtada durmuş onları suyun içinde yönlendiriyordu. "Çok eğlendik."

Bir sonraki resim, ikisinin kıyıya oturmuş, havlulara sarılmış hallerinin yakın çekimiydi.

Ivy, "Karalama defterini hazırlarken fark ettim ki, Ham'i her zaman götürdüğüm park orası," dedi. James ve Jessie'yle de ilk kez orada tanışmıştı. Uzun zaman önceki o felaket partiden sonra ikizler güneye, daha sıcak bir yere taşınmışlardı. Ivy'ye hâlâ her ay sadakatle yirmi beş dolar gönderiyorlar, babasına olan borçlarını ödemek için çalışıyorlardı, her ne kadar babaları onlara borçlarını affettiğini söylemiş olsa da.

Bu da Ivy'nin parayı her ay onlara geri gönderdiği anlamına geliyordu. Onun deyimiyle ileriye dönük ödeme yapıyordu. Jessie çok sevdiği okuluna devam ediyor, James de mutlu bir şekilde tamirci olarak çalışıyordu. Küçük bir daireleri vardı ve durumları iyiydi. Ivy'nin bir sonraki tatilinde onları ziyaret etme planları vardı ve sabırsızlanıyordu.

Bodie parkı incelemek için eğildi. "İkinize de söylediğimi sanmıyorum ama çocukken ben de orada takılırdım." Parmağını devasa orman jimnastiğinin üzerinde gezdirdi. "Hâlâ orada koşmayı severim."

Harper gülerek, "'Sevmek' ve 'koşmak' aynı cümleye ait değil," dedi. Orman jimnastiğini işaret etti. "Bu fotoğraf çekildikten hemen sonra, o şeyin tepesine kadar tırmandım, sonra hareket edemeyecek kadar korktum."

"Aşağıya nasıl indin?" Ivy sordu.

"Benden birkaç yaş büyük bir çocuk yardım etmeye çalıştı ama ona izin vermedim. Çok korkmuştum." Bodie'nin dikkati albümden Harper'ın yüzüne kaydı, kendi yüzünde de garip bir ifade vardı. "Ne oldu?" Ivy sordu.

"O-"

"-Seni ikna etti," dedi Bodie. "Dipte durdu ve sana tutamakları gösterdi." "Bekle, bunu nereden biliyorsun?" Ivy sordu.

"Çünkü o yaptı," dedi Harper usulca, gözlerini ona dikerek. "*O sendin.*"

"Ertesi yıl geri geldin," dedi. "Bir yaz kampının parçasıydın. Herkes orman jimnastiğine tırmanıyordu."

"Ben hariç." Harper başını salladı. "Bunu yapmayı reddettim. Ta ki büyük çocuklardan biri, bir yıl önceki aynı çocuk, benimle konuşmayı teklif edene kadar. Yine."

"Ve bunu sen yaptın," dedi Bodie.

"Gelecek yıl da." Harper hem hayret dolu hem de neredeyse dayanılmaz derecede duygulanmış görünüyordu. "Özür dilerim, hâlâ inanamıyorum. Bana böyle bir nezaket gösteren çocuk sizdiniz."

"Geçen yıl geldiğinde kafanı kazıtmıştın."

Başını salladı. "Annem geçen yıl kansere yakalanmıştı. Saçlarını kaybetmişti. Dayanışma için ben de saçlarımı kazıttım ve sonra kel olduğum için okulda korkunç zorbalıklara maruz kaldım. Paramız yetmedi ama yine de o yaz beni buraya getirdi çünkü bir süreliğine de olsa kendimi mutlu hissetmemi istiyordu. Eve döndükten bir ay sonra öldü."

Ivy bakışlarını en sevdiği iki insan arasında bölüyordu, şaşırmıştı ama bir şekilde şaşırmamıştı da. Birer yetişkin olarak birbirlerine aşık olmuşlardı ve birbirlerini zaten tanıdıklarını hiç fark etmemişlerdi. Birbirlerini önemsediklerini.

Bodie Harper'ın elini tuttu. "Ertesi yıl seni aradım ama gelmedin. Seni bir daha hiç görmedim."

Birleştirdikleri ellerini göğsüne, kalbinin üzerine götürdü ve gözyaşlarını daha fazla kırıştırdı. "Hayatımın bu yürek parçalayıcı döneminde gösterdiğin nezaketin benim için ne kadar önemli olduğunu muhtemelen bilmiyorsundur."

Bodie başını salladı. "O gün jimnastik salonunda herkes sana yardım ederdi."

"Ama bunu herhangi biri yapmadı. *Sen yaptın.* Ve ben bunu asla unutmadım." Gülümsedi. "Sanırım bazı açılardan, hayatım boyunca seni tekrar görmeyi bekledim."

Ona sarıldığında duygusal görünüyordu. "Neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu geri çekildiğinde. "Kızıma kalacak güvenli bir yer verenin sen olması." Ivy'nin elini çok daha büyük olan elinin içine aldı.

Bir. "Bizi sen bir araya getirdin."

"Herkes ona yardım ederdi," dedi Harper yumuşak bir sesle, onun sözlerini tekrarlayarak. Ivy başını salladı. "Herhangi biri değil ve bunu asla unutmayacağım."

Harper, Ivy'nin diğer elini tuttu ve hâlâ düz olan karnının üzerine koydu. "Küçük kardeşine çok iyi bir abla olacaksın."

"Ya da kardeşim," dedi Bodie.

Harper ve Ivy birbirlerine gülümsediler ve Ivy hayatında kendini hiç bu kadar evinde hissetmemişti. "Buraya gelmekle ne kadar çok şey kazanacağımı asla tahmin edemezdim," dedi. "İkiniz de hayatımı değiştirdiniz."

"Tıpkı senin benimkini değiştirdiğin gibi," dedi Bodie. "Sanırım biri için ne ifade ettiğini bilmeden hayatını sürdürmek çok kolay. Ama bilmeni isterim ki Kit Kat, sen benim için, bizim için her şeysin."

Ve Ivy Campbell hayatında ilk kez buna inanmıştı.

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü romanlarını kitap satılan her yerde bulabilir, kitaplarının tam listesi ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için jillshalvis.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jill Shalvis'e Övgüler

"Bestseller Shalvis (*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*) Sunrise Cove serisini, okurların kısa sürede eski dostlar olarak göreceği bir oyuncu kadrosuyla büyüleyici, duygusal bir romantizmle başlatıyor."

The Family You Make hakkında -*Publishers Weekly*

"*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*, mizahı, sıcaklığı (Emma ve Simon bize sıcaklık veriyor) ve son sayfayı çevirdiğinizde geride bırakmaktan nefret edeceğiniz karakterleriyle tam Shalvis'e göre. Ama yine de, bu kitabı içiniz ısınarak bitireceğinize söz veriyoruz - ve belki de dışınız da. Bu yazın mükemmel plaj kitabı."

-Christina Lauren, *New York Times* çoksatan yazarı

"Jill Shalvis, karakterleriyle hemen vakit geçirmek istemenizi sağlamak konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip."

-Kristen Ashley, *New York Times* çok satan yazarı

"Bu son derece sürükleyici romanda kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis, alametifarıkası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz gerçek hayat dramıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılacak bir kitap."

-Susan Wiggs, *New York Times* çoksatan yazarı, *The Lemon Sisters* üzerine

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, çekici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, *New York Times* çoksatan yazarı

Diğer yazar: Jill Shalvis

Sunrise Cove Romanları

K u r d u ğ u n u z _

Aile Arkadaşlık

Anlaşması Yedek

Plan Sevgililer

Listesi

Wildstone Romanları

Yeni Başlayanlar İçin Aşk

Cennette Ökseotu (novella)

Sonsuz Kız Yaz

Anlaşması

Neredeyse Sadece

Arkadaş Limon

Kardeşler

Yağmurlu Gün

Arkadaşları

İyi Şans Kardeşi (novella)

Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler

Heartbreaker Bay Romanları

Sana Sarılıp

Oynamak Sıcak

Kış Geceleri

[O Öpücük Hakkında](#)
[Noel Arifesini Kovalamak](#)
[Yanlışlıkla Bilerek Ökseotu](#)
[ile Baş Belası](#)
[Tatlı Küçük Yalanlar](#)

Şanslı Liman Romanları

Milyonda Bir O
Kadar İyi ki
Öpücüğünde
Var
Hayatta Bir Kez
Hep Aklımda Sen
Olmalısın Sonsuza
Kadar ve Sonunda
Bir Gün
Lucky in Love
Head Over Heels
The Sweetest Thing
Simply Irresistible

Hayvan Manyetizması Romanları

Hala Tek
İstediğim
Sensin Sonra
Sen Geldin
Dedikodulara
Göre
Kalbimi Kurtar
Hayvan Cazibesi
Hayvan

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve doğrudan gelen kutunuza gönderilen e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SEVGİLİLER LİSTESİ. Telif Hakkı © 2023 Jill Shalvis tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Baş sayfa illüstrasyonu © Danussa / Shutterstock

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Alan Dingman

Kapak görselleri © iStock/Getty Images (kadın, köpek); © Shutterstock (çimen, sepet)

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı HAZİRAN 2023 ISBN: 978-0-06-323572-4

Baskı ISBN: 978-0-06-323569-4

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

THE SWEETHEART LIST

A NOVEL

"She's my go-to read for humor
and heart." —Susan Mallery

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.